

Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:37 16-31 MART 1996 FİYATI: 40 000 (KDV Dahil)

HALKIN DEĞİL, EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ YENİ HÜKÜMETİ:

► İki aylık süreden sonra MGK direktifiyle kurulan ANAYOL Hükümeti yoksul emekçi halkımıza baskı, zulüm, gözyaşı ve katliamdan başka birşey vermeyecektir. Yine büyük vaatlerle kurulan ANAYOL Hükümeti, savaş hükümetinden başka bir şey değildir. Yapacağı tek şey, MGK'nın savaş politikasını uygulamak olacaktır.

Sayfa 12-13'de

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Alanlarda Kutlandı

Sayfa 10-11'de

**Gazi'de Sönmeyen
Barikat Ateşi Bir
Gün Sizi de Yakacak**

Sayfa 4'de

Newrozlarla Dirilmek

Ortadoğu halklarının, esasta da Kürt halkının isyan ateşidir Newroz.

Zalim Dehak'a karşı Demirci Kawa'nın zaferidir Newroz.

Zulmün hüsmünden kurtulan Kürt halkının dirilişidir Newroz.

Zalim Dehak'ın bir kara bulut gibi halkın üzerine çıktığı ve onlara zulmederek sindirdiği bir dönemde, Demirci Kawa, bu işe bir son vermek ister. Bu karar üzerine harekete geçen Demirci Kawa, Dehak'ı öldürerek halkı zulümden kurtarmak ister. Demirci Kawa, insan canıyla beslenen Dehak'ı öldürmeyi başarır ve zulümden kurtuluşun işareti olarak da dağda bir ateş yakar. O gün bugündür Newroz'un ve ateşin aynı bir anlamı vardır. Çünkü Newroz dirilişin, ateş ise isyanın ve zaferin işareti olmuştur artık.

Kontregerilla tarafından katledilen Kürt aydını, değerli insan Musa Anter "Kürde direnmek kalırdı" diyor bir gününde. Dehak'ın zulmü karşısında nasıl ki Kürde direnmek kaldıysa, durum bugün de aynıdır. Tek fark, Dehak'ın yerini gerici, feodal-faşist diktatörlüklerin almış olmasıdır. 1988 Martında, Newroz'a üç gün kala Kürt halkına karşı, Halepçe'de kimyasal silah kullanan faşist Saddam'ın Dehak'tan ne farkı olabilir? Varsa bir farkı, o da insanları tek tek değil kimyasal silahlar aracılığıyla topluca katmetmesidir ki, bu çok daha büyük bir vahşettir.

Suriye ve İran'da Dehaklar aracılığıyla sindirilmeye çalışılan Kürtün durumu

Türkiye'de de pek iç açıcı değildir. "Kürde direnmek kalırdı" dediği için katledilen Musa Anter'in yaşadığı topraklarda, halen yakılan köylerin ve cesetlerin dümanı türmektedir. Aynı zamanda halkları birbirine kırdırmayı da hesaplayarak, Sivas'taki Kürt köylerini boşaltmaya çalışan faşist Türk devleti, dün Dersim'i de yakıp yıkmamış mıydı? Kürdistan'da 1200 köyü zoraki boşaltan faşist Türk devletinin, Dersim'de katlettiği insanların ölü bedenleri, yanık orman kütleri arasında bulunuyordu. Kocgiri, Şex Sait ve '38 Dersim isyanında binlerce Kürdü katledip nehirlerinde kan akıtan faşist Türk devleti, Botan'ı ve Amed'i de yakmadı mı?

Birakalım bağımsızlığı isteyenleri, çok basit taleplerle yola çıkan Kürt insanları bile cezaevlerine tıkmaktadır. Faşist düzen sınırları içerisindeki seçim kurallarına rağmen milletvekili seçilen reformist Kürt burjuvalarından Mehmet SINCAR katledilince, bir kısım arkadaşları da halen cezaevinde yatmaktadır.

Yerinden yurdundan zoraki göç ettirilen Kürt insanı, yerleştiği büyük şehirlerde de potansiyel suçlu olarak görülmektedir. Yani Kürtler, toprağını terk etse dahi zulmün hüsmünden kurtulamamaktadır. Her taraftan kuşatılmış olan Kürt'e, tek bir alternatif kalmaktadır: Direnmek.

"Modern" Dehakların zulmünden ötürü nefes almakta dahi zorlanan Kürt'ün Demirci Kawa'sı, bugün daha çağdaş bir tarzda, gerilla tarzında kendini göstermektedir. Dehak eski Dehak değildir, o halde Kawa'nın da eski Kawa olmaması gerekir. TKP/ML önderlerinin 1972'de saktığı kurşunla tutuşturulan ve bugün

Munzurlarda ve Kaçkarlarda barlanan isyan ateşi, aynı zamanda Kürt'ün, zalim Dehak'tan kurtuluşunun işaretidir. Gerilla tarzında kendisini gösteren Demirci Kawa'lar, yeni Newrozlarda da dağa çağrı yapmaktadır. Dağların doruğunda yükseltilen Halk Savaşının kızgın koku, bütün ülkeyi sararak, faşist Türk devletinin temelini dinamitlemediği sürece, zalim Dehaklardan kurtulmak mümkün değildir.

Birçok kişi, neden 1972'de sıkılan kurşun da, başka bir tarihte sıkılan kurşun değil diye sorabilir, Ki garip olanda sorulmamasıdır. İşte burada önemli olan, gerillaya güç veren kaynağın ne olduğudur. Bunu tespit etmeden, salt gerillacı mantığıyla yaklaşarsak, isyan ateşini layıkıyla barlandırmak mümkün değildir. Aksine belli bir noktada ateşin sönmeye neden oluruz. Bir ateşin sönmeye için gerekli olan yakıtı sürekli veremezsen, o ateş sönmek zorundadır. Bizim isyan ateşimizin yakıtıysa, proleter ideolojidir. Yani Marksizm-Leninizizm-Maoizm'dir. Çünkü Dehak'ı yerle bir eden Demirci Kawa'nın balyoz sallayan kollarındaki kuvvet, bugün, ancak ve ancak proletarya sınıfında ve onun ideolojisinde vardır.

Bu ideolojiden yoksun bir önderliğin sürdüreceği gerilla savaşı, belli bir noktaya kadar, ki bu da Dehak'ın saltanatına yönelen ve onun temelini dinamitleyen bir savaştır. Kısmi haklar için yola çıkan bir önderlik ve ideoloji, bu hakları alıktan sonra, halkı, yeniden Dehak'la başbaşa bırakmak durumundadır. Bu haklar alınana kadar ifade edilen tüm söylemlerde halk için değil, milli burjuvazinin pazarı içindir. Bu pazar elde edildikten sonra halkın pek o kadar önemi yoktur. İşte buna somut bir örnek: "Her şey çok açık ve net: Kürt halkı, içinden geçmekte olduğu koşulları kavramak ve ona göre davranmak zorundadır. Görülüyor ki orta yol yoktur. Orta yol, teslimiyettir, özel savaşa kul-küle olmak ve kesin imha demektir. Orta yol ve şaşkınlık, daha fazla zulüm, dahası aşağılanmaktadır. Milletvekillerinin bile yaka-paça vade aşağılanarak tutuklandığı bir ortamda, sıradan Kürt'ün yaşam ve ayakta kalma şansı ne olabilir ki?" (Özgür Halk, Sayı:41, s:6)

İki yıl önce milli burjuva önderliğin sorduğu bu soruyu, biz, kendisine ölüm dayatılan Kürt'e sadece direnmek kalır diye cevaplıyoruz. Yukarıdaki satırlarda bizim cevabımızı anlatmaya çalışan milli burjuva önderlik, bugün bir kez daha ateşkes süreci içindedir. Ateşkesine ateşle cevap veren faşist Türk devletinin zulmünü, ateşkeslerle ve emperyalist kapılardaki diplomatik ataklarla çözeceğini sanan PKK önderliği, Newrozların ruhuna ihanet çizgisinin de Kürt'e dilenmeyi dayatmaktadır. Oysa Kürt'ün dilenmeye değil, direnmeye ihtiyacı vardır. Karşılıksız ilanı aşkarda bulunan PKK önderliği de bunu çok iyi bilmektedir. Ancak onun derdi Kürt halkının özgürleşmesi değil, pazarına hakim olabilmek amacıyla kendisini özgürleşmesidir.

Demirci Kawa'nın gücünü toplayan Proletarya Partisi, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmek amacıyla Halk Savaşına önderlik etmektedir. Demokratik Halk Devrimiyle çözüme kavuşturmak istediği sorunlardan bir tanesi de Kürt sorunudur. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunan Proletarya Partisi, Demokratik Halk Devrimiyle sağlanacak olan gerçek demokrasi ortamında Kürt ulusunun gerçek iradesinin ortaya çıkmasına çalışacak ve o iradeye saygı gösterecektir.

Kürt tarihi direnişlerle dolu bir tarihtir. Ancak bir o kadar ihanetlerle dolu olan bir tarihtir. Ki bir çok isyanın bastırılmasında büyük fonksiyon oynayan bu ihanetleri görememesinin sebebi, doğru bir önderlikten yoksun oluşudur. Irak ve İran Kürdistanı'nda şamar oğlanına dönen Kürtler, Türkiye'de bir direniş geleneği yaratırsada, doğru önderlikten yana terchim yapamaması, onu başka bir ihanetle yüzüze getirme durumundadır. Kürtler yeni bir yenilgiyi tadarak köleliğe devam etmek istemiyorsa, doğru bir önderlik altında direnmek zorundadır. Böyle bir önderlik mevcuttur. Önemli olan bir an önce bu doğru önderlik altına girerek savaşı devam ettirmektir. Nasıl ki Demirci Kawa tüm Ortadoğu halklarına ilham vererek ulusal olduğu kadar da enternasyonal bir içerik kazanmışsa, ülkemiz topraklarında gerçekleşecek olan devrim de dünya halklarına ilham kaynağı olacaktır.

Zalim Dehak'ın zulmünden kurtulmak için harekete geçen Demirci Kawa, halkın dirilişini sağladı. Yani ezilen halk, Newroz'la birlikte dirildi. Bu gün de emekçi halk zulmün cenderesinde sıkışmakta ve Türk devletinin faşist terörü altında ezilmektedir. O halde halk, Newrozlarla dirilmek zorundadır. Newrozlarla dirilmek; İçki-Köylü Kurtuluş Ordusunun yükselttiği sese ve çağrısına cevap verilebilir. ■

D U Y U R U

Yeni Kitle Örgütlerini Yaratmak İçin
ATİK KONGRESİNE KATIL !

Tarih: 5-6-7 Nisan 1996

Saat: 16:00

Yer: Haus Der Jugund

FRANKFURT

ATİK

(Almanya-Türkiyeli İşçiler
Konfederasyonu)

DİRENİŞ GECESİNE ÇAĞRI!

24. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE MAOİST ÖNCÜYÜ SELAMLA
KIZIL GÜZERGAHINDA İLERLEYEREK, MAOİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKAYA'YI AN!

PROGRAM

- Konuşmalar ve Film
- ŞİWAN PERVER ve GRUBU
- FERHAT TUNÇ ve GRUBU

- GRUP MUNZUR
- EMRE SALTİK
- FOLKLOR
- GRUP HASAT
- Şair Mehmet Çetin-

- Emir Ali
- YAĞAN ve Ozan Ali ASKER
- Dayanışma Grupları- Yazar ve Sanatçılar

Tarih: 27 Nisan 1996
Yer ve Adres: Köln Sporthalle

Partinin 24. Kuruluş Yıldönümünü
Selamlama ve Kaypakaya'yı Anma
Gecesi Tertip Komitesi

DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMIYOR

SAHİP ÇIK-ABONE OL-ABONE BUL	Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	240.000	48 DM.	
1 YILLIK	480.000	96 DM.	

YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubesi:0097010/3
YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubesi:3002281/4

ADI : 6 aylık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
SOYADI : 1 yıllık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
ADRESİ :
TEL :

Bu Memleket Bizim; Ya Bu Devlet?

Öylesine kamasık bir ülkede yaşıyoruz ki, kamuoyunun gündemini meşgul eden olaylar çok hızlı ve ani bir şekilde değişiyor-değiştirilebiliyor. Bazen öyle gelişmeler oluyorki, her hangi bir olay kamuoyunun gündemini aylarca meşgul edebiliyor. Bazen de aynı gün içerisinde birden fazla önemli toplumsal ve siyasal gelişmeler kamuoyunun gündemine oturuyor ya da oturtulmaya çalışılıyor. Kasacası bu memleket hergün hatta her saat kamuoyunun gündemini değiştirecek önemli toplumsal ve politik gelişmelere dün olduğu gibi bugünde gebelik yapmaktadır. Nasıl yapmasın ki!

Çünkü; bu memlekette, sömürü, zulüm, açlık, işkence, hapishane, katliam, ve kölelik var.

Çünkü; bu memlekette, ülkeyi baştan başa emperyalizme peşkeş çekerek, balabanın çiftliği gibi kullanan yönetici dinazorlar var.

Çünkü; bu memlekette, işçi, köylü ve diğer kesimlerden emekçilerin alın terini emen, canını alan, malını çalan hırsızlar, soyguncular ve katillerden oluşmuş yöneticiler var.

Çünkü; bu memlekette, Kürt ulusunu soykırıma uğratan ve diğer azınlık milliyetleri inkar eden-edecek olan Hitler taslağı faşist, ırkçı-sovunist devlet ve onu besleyen savunucuları var.

Çünkü; bu memlekette, iyiden, güzelden, doğrudan, yeniden ve insansızlıktan yana ne kadar değer varsa hepsine düşman gerici, faşist ideolojinin hüküm altında inleyen mazlumların can düşmanı bir devlet var.

Çünkü; bu memlekette, ekonomisinden tutulım da siyasetine, oradan da kültürüne kadar her şeyiyle emperyalist haydutlara usaklık ruhuyla devleti yöneten iblisler var.

Çünkü; bu memlekette, başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer azınlık milliyetlere karşı milli zulüm var.

Çünkü; bu memlekette, Alevi-Sunni, Türk-Kürt, Laz-Arap diye işçileri ve diğer emekçiler dinsel, mazhapse ve milliyetler olarak bölüp-parçalayıp-yönetmeye çalışan devlet politikası, politikacı ve bundan beslenen yazıklarlar, "aydınlar" var.

Çünkü; bu memlekette, en küçük bir demokratik, akademik ve sosyal hakkı dahi zorla, şiddetle, katliamla bastırmaya çalışan bir polis ve asker devleti var.

Çünkü; bu memlekette, bir karış toprak, bir mezarlık yeri ve kafasını koyacağı bir damı olmayanlar varken, diğer taraftan onbinlerce dönüm araziye sahip ağalar ve fabrikatörler var.

Çünkü; bu memlekette, Osmanlı geleneginden gelme fetihçi ve işgalci faşist Türk devleti var.

Çünkü; bu memlekette, Ortaçağ karanlığının temsilcisi dinci mollalar, büyük toprak ağaları ve emperyalizmin tescilli uşağı kompradorlar ve vatan hainlerinden kurulu faşist bir diktatörlük var.

Çünkü; bu memlekette, direkt olarak hakim sınıflar ve onların bir numaralı bekçisi beyaz ordunun başı MGK(Milli Güvenlik Kurulu)'nın emirleri ve noteri durumundaki bir parlamento ahin ve savaş hükümeti var.

Bir düşünün, bakın ve yorumlayın!
Çünkü; bu memlekette;
Açlık sınırlarında yaşayan sekizmilyon insan var -

Çalışabilir nüfusun yüzde yirmisi (ya da on milyon) işsiz.

Okuması gerekli olan yirmi iki milyon kişiden yalnızca on milyon (yüzde kırk-beş civarında) okuyan var.

Yüksek öğrenim göme durumundaki dört milyon uçyüz almış ikibin gençten yalnızca beşyüz ellibinin bu imkandan yararlanma olanağı var.

İlk okula gitmesi gereken sekizyüz onbir bin çocuğun durumu var.

Türkiye Kürdistanı'ndan zorla göçertilmiş üç milyon Kürt emekçisinin açlık ve sefalet içerisinde boğuşması var.

'95 sonu itibariyle dört kişilik bir ailenin mutfak gideri otuzbir milyon lira iken, üç milyon kişinin asgari ücret karşılığı çalıştığı açlar ordusu var.

'94 yılın da sanayide üretilen değerden işçilerin aldıkları pay yüzde ondört iken, bu oranın yüzde onlara doğru ilerlemeye devam ettiği gerçeği var.

İşçi ve emekçi çocuklarının okuma hakkından bütünüyle yoksun bırakılması için baştan sona paralı eğitimi getirmek isteyenler ve daha körpeçik öğrencilerin makatlarına işkence tezgahında jop sokmaları var.

Bir yandan öğrencileri sindirmeye çalışırken, diğer taraftan öğretmenlerin sendikal haklarının ellerinden alınmaya çalışılması gerçeği var.

Sıfırları atılan paranın pullaştığı ve her gün yeni yeni zamların yaşandığı ve sefaletin her geçen gün daha da arttığı gerçeği var.

Bunca olaya rağmen ülkenin yüz akı olmaya çalışan aydınların tutuklanması ve faşist mahkemelerce cezalara çaptırılması var.

Bunlara yanı sıra komprador burjuvazinin baş imparatoru olan Koç Holding'in yıllık cirosunun onbir milyar dolara, Sabancı'nın ise 6.7 milyar dolara yükseldiği aşırı kar ve sömürü sahipleri var.

Dahası bu memlekette genelde T. Kürdistanı' özelde ise Dersim'de yüzbinlere varan asker, tim, kelle avcıları ve polislin yakıp-yıkıtığı yüzlerce köyü insansızlaştıran feodal-faşist Türk devleti var.

Birde 45 milyar dolara varan dış borcu olan satılmış bir devlet var dersek, bu memleketin günlük toplumsal ve politik gelişmelere nedeni gebe olduğu gün gibi ortaya çıkar.

Tabii ki bu gelişmelerin diğer boyutunu da, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri veren parti ve örgütlerin savaşı ile düzene muhafir kitlesel eylemlilikler oluşturmaktadır. Bunlar birbirinden koparılamaz. Baskı, sömürü ve zulümün olduğu yerde buna karşı direnme ve savaşta kaçınılmazdır.

3. MC HÜKÜMETİ DE DEVLETİ BATAKTAN KURTARAMAYACAKTIR

Yaklaşık üç aylık hükümet krizinden sonra kompradorlar, büyük toprak ağaları ve MGK'nın emriyle ahinin vitrindeki değişikliği; ANAYOL hükümetinin parlamentodan güven oyu almasıyla tamamlanmış oldu.

Daha önceleri de üstüne basa basa vurguladığımız gibi, bu hükümetin yapacakları, geçmiş hükümetlerin yaptığını aynısı olacaktır. Hatta daha baskıcı ve saldırganca olacaktır. Çünkü, hakim sınıflar cephesi bunu emrediyor. Fazla uzağa gitmeye gerek yok, bir Mehmet AĞAR ve Unal ERKAN gibi polis şeflerinin bakan yapılması, bu hükümetin yapacaklarının aynası olarak karşımızda duruyor. Her ikisinin de yüzlerce insanın sokak ortasında, dağbaşında katledilmesinin baş tetikçisi olarak eli kanlı bir şekilde ahıra girmeleri ve oradan da bakanlığa atanmaları, bu hükümetin ne denli polis ve savaş hükümeti olacağını resmidir.

Bakanların çoğunluğunun MHP kökeninden gelmiş olması, hem MHP'nin hükümet üzerindeki ideolojik, siyasi etkisini, hem de Hitler taslağı faşistlerin yer aldığı bu hükümetin ne denli bir savaş hükümeti olduğunu gözler önüne sermektedir. Bu durum, aynı zaman da bu güne kadar süren devletin "polis devleti olup olmadığı" tartışmasına da açıklık getirmiş oldu. Biz geçmişten beri bu devletin polis ve asker devleti olduğunu hep yazıp-çizdik, yüksek sesle haykırarak bu devletin ve hükümetinin gerçek kimliğini ortaya koyduk. Ancak birçok küçük burjuva grup, aydın ve demokrat bu gerçeği ya görmek istemedi ya da siyasi kör-

lüklerinden dolayı "faşizmi tımanıyor" vb. teorilerle yığınları aldatmaya çalışıp düzenle uzlaşmaya kalktılar. Bugün bir kısım çevreler geçte olsa bu gerçeği görebilmişse yine de iyidir. Ancak hala da bu saldırgan savaş hükümetlerinden çeşitli beklentiler içerisinde olan çevreler de var ne yazık ki. Bu dar ufuklu küçük burjuva ahmaklar, bu avuntu içerisinde beklemeye devam etsinler, biz ise doğru bildiğimiz yolda inatla ve sebatla mücadeleye devam edelim.

Hiç bir zaman unutulmamalıdır ki, bu ülkede hükümetler olmadan da devletin çarkları dönmektedir. Çünkü parlamento ve hükümet, devletin gerçek yüzünü yığınlardan gizlemek için bir peçe işlevi görmek başka nitelik ve misyona sahip değildir. Dolayısıyla bugünkü savaş hükümetinin aldığı gibi görünen yasa ve kanunların tümünü, perde arkasındaki güçler almaktadır. Bu uzaktan kumandalıdır. Söz gelimi, daha "yeni" savaş hükümeti güven oyu almadan, sigara ve tekel ürünlerine yüzde ellinin üzerinde zam yapılmasını kararını verip uygulamanın rejimin mevcut bürokrasisi ve perde arkası güçleri olduğu ortada değil midir? Yine Dersim'e ve T. Kürdistanı'nın Irak'la olan sınırına yüzbinlerce askerin yığılması da aynı dönemlere denk gelmektedir. MC hükümeti değil, onlarca hükümete kurulsaydı yine bu devlet yıkılmaya mahkumdur.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI SOKAĞA, FABRİKA İŞGALİNE

Bu saldırgan hükümeti, daha çimdiden emperyalizme köleşmenin ve usaklığın göstergesi olarak, KIT'lerin satışını ve bankaların özelleştirilmesini altı ay ve bir yıl içerisinde gerçekleştirmek için olanca hız ve gayrete kanunlar çıkartmaktadır. Özelleştirme, köleliğin yeni adı ve işsizler ordusunun sokağı doldurması olarak savaş hükümetinin kanlı tarihine yazılacaktır.

"Beş Nisan istikrar paketi" olarak halka icritilmeye çalışılan zehir reçetenin gerçek sahipleri IMF, Dünya Bankası ve OECD gibi emperyalist kuruluşlardır. Bunun figüranları ise hiç kuşkusuz ki, usaklıkta yemimli Türk devleti ve onu maskeleyen parlamento olacaktır elbette. Deli gömleğini halka giydirmeye çalışan devletin, toplumsal karşı koyuşları kanla, katliamla bastırma için yoğun askeri ve polisliye tedbirlere başvuracağı ve bu vahşetini daha da pervasızlaştıracağı açıktır.

Egemen sınıflar, bir yandan kendi saltanatlarının devamı için işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerin kendi köleliklerinin farkına varmalarını, bunu değiştirme yol ve araçlarını aramalarını engellemeye çalışırken, öte yandan ise, düzenlerinin besleme aracı olan ekonomist, politikacı, yazar, yoruncu ve "aydınlar" ordusu vasiyetıyla kitlelerin ideolojik kusatma altında tutulmasına sürdürmeye yoğun çaba harcamaktadır. Bir diğer yandan ise, reformist ve tasfiyecî akımlara gelişmesi için yasal kanallar açmaktadır.

Sendika ağalarıyla flörtünü daha da geliştiren savaş hükümeti, özelleştirmeye karşı işçi ve emekçi hareketlerini B. MERAL gibi satılmış sendika ağaları ile reformizme edip çimdiden önünü almaya çalışıyor. İşçiler ve emekçiler bu ihanet ve teslimiyete karşı uyanık olmalıdır. Bugünkü hükümete zaman tanımaya ve yardım etmeye yönelik davranışlara misade etmemelidir. Bu savaş ve saldırgan hükümetinin karşısında mücadeleye atılmadan, örgütsüz ve dağınık geçireceğiniz bir dakika bile içinde bulunduğumuz sınıfa ihanettir. Çünkü SSK'nın özelleştirilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, kıdem tazminatının ortadan kaldırılması uygulamaları, faşist diktatörlüğün balyozu olarak bürokratların başına değil, emekçilerin başına inecektir. Bu kölelik düzeninin ömrünü daha fazla uzatmak ve haklarımızın gaspını istemiyorsak, zaman geçirmeden dağı desteklemeli ve sınırına yararlı şekilde ayağa kalkmalıyız.

DERSİM KUŞATMA ALTINDA

Feodal-faşist diktatörlük, bütün gücüyle topyekün imha saldırısını sürdürmektedir. Bugün, beyaz ordunun yanına yakın gücü T. Kürdistanı'nda konuşlandırılmış durumda, bu güçün yanına ise, yani yüzbinin üzerindeki askeri gücünü, Dersim'e yığınak yaparak, Dersim'i kuşatmaya almış durumdadır. Dağ, tepe, orman, köy ve mezra demeden bombalayıp yakıp-yıkacaktır. Bunu 1994 yılından bu yana hep yapmaktadır.

Daha önceleri de önemle vurguladığımız gibi, diktatörlüğün Dersim'e yönelik askeri, ekonomik, siyasi ve psikolojik harekatinin altında yatan bir gerçeklik varsa, o da Dersim'in ve Dersimlilerin devlete olan düşmanlığı gerillaya olan dostluğu, vefakarlığıdır. Ta 38'lerden bugüne kadar hep devlete karşı koyuş içerisinde olan Dersimliler, bugün, özellikle de son yirmi yıllık bir süreçte, daha bir bilinçli ve cesaretle Kemalist diktatörlüğe karşı koymakta ve evlatlarına sahip olmaktadır.

Dersim'de alan tutarak operasyon başlatan beyaz ordunun baş hedefi, hiç kuşkusuz ki TKP/ML ve onun politik önderliği altındaki işçi köylü kurtuluş ordusu gerillalarıdır. Mevcut savaş hükümeti canı ve katil ordusu aracılığı ile Dersim'de basan peşinde koşmaktadır. Her ne kadar usak başında "PKK'ya yönelik operasyondur" diye yayımlar yapılsa/yaptırılsa da, burada hedeflenen asıl amaç TKP/ML'dir. Çünkü TKP/ML, sistemi ve onun tüm dayanaklarını ortadan kaldırmayı, değiştirmeyi savaşının merkezine koymaktadır. Oysa PKK, bugün bir ateşkes sürecindedir ve uzlaşma yolunu aramaktadır. Elbetteki operasyonun bir ucunun da PKK'ya yönelik olduğunu reddetmiyor ve gözlerden kaçırmıyoruz.

Bugün Dersim'deki kuşatmayı kıranın ve zayıflatmanın yolu, gerillanın düşmanın alan tutma taktiğine karşı alan savunmasına geçmesiyle değil, gerilla saldırılarını boyutlandırarak karşı koyuşla olacaktır. Çünkü alan savunma taktiği, ancak düzenli ordularıyla geçildiği dönemlerde başarılabilecek taktik olabilir. Bunun adı da mevzi savaştır. Yoksa bugün, alan tutmaya karşı alan savunmasına geçmek, gerilla savaşının karakterine ters düşer ve bizi başarısızlığa götürür. TKKK gerillalarının, faşist devletin alan tutma taktiğini gerilla savaşının kudreti ile boşa çıkartacağı, dün ('94'te) olduğu gibi bugünde aşıkardır. Bundan kuşkunuz yoktur. Gerillanın yapması gereken asıl görev bu iken, bunun dışında kalan parti güçleri ve diğer devrimci güç ve kitlelerin yapması zorunlu başlıca görevleri ise şunlar olacaktır:

Birincisi: Öncünün örgütlü olduğu alanlardaki her birim ve ona gönül vermiş her birey; "Dersim bizimdi bizim olacak" şiarıyla yola çıkarak, faşist diktatörlüğün askeri kurum ve kuruluşlarına karşı askeri eylemliliklere başvurmalıdır.

İkincisi: Beyaz ordunun ve tüm asker ve polis güçlerinin derhal Dersim'den geri çekilmesi için bütün demokratik kurum ve kuruluşları harekete geçirerek kampanyalar düzenlemelidir.

Dersim kuşatmasının kaldırılması için yürüyüşler, mitingler düzenlenmeli, devletin ve hükümetin yetkili mercileri üzerinde etkiye bulunacak, uluslararası demokratik kurum ve kuruluşları harekete geçirilmelidir.

Dersim'e sahip çıkmayan bu memlekette de sahip çıkamaz. Çünkü Dersim bu memleketin ayrılmaz bir parçası, hem de en kıvıllı gülleriyle dolu bir parçasıdır.

Bundan dolayı kendisine aydınım ve demokratik diyen herkesin Dersim için harekete geçmesi gerekir. Ki demokratlığın görevi de bunu dayatmaktadır.

Dersim faşizme ve onun beyaz ordusuna mezar olacak ama, halkın ve gelecek kuşakların da parlak dünyasının kilometre taşları olacaktır. ■

Gazi'de Sönmeyen Barikat Ateşi *Bir Gün Sizi Yakacak*

Partizan Sesi/İstanbul: Gazi Mahallesi'ndeki katliamın birinci yıldönümünde, faşist Türk devlet devrimci-demokrat, yurtsever ve komünistlerden oluşan 25-30 bin kişilik bir kitle tarafından lanetlendi. Emekçi insanlar ve zulme uğrayanlar, Gazi'de tutuşturulan barikat ateşinin sönmediğini, kitlelerin şehitlerine sahip çıkıp unutmadıklarını törende sergiledikleri ihtilalci tavırla ortaya koydular.

12 Mart 1995 gecesi faşist Türk devletinin karanlık güçleri tarafından Alevi-Sunni çatışması yaratmak amacıyla tezgahlanan provokasyon planı geri tepmişti. Gazi'nin emekçi halkı birleşerek, mahallede devleti simgeleyen polis karakoluna yürümüş ve katillerin karakol-

ğunu ortaya çıkarmıştır. Devrimci ve komünistlerin halkla bütünleşmesi, yaratılan devrimci dayanışma sonucu, Gazi Direnişi baştan itibaren devletin hesap sorma, sorgulama, yargılama ve kendi haklı davasını sahiplenme, **Gazi Direnişi'nin** en büyük endemi oldu.

Gazi Mahallesi Direnişi, devrim ile karşı-devrim çatışmasının, halkın faşist düzenden kopuşun ve yepyeni bir dönemin başlangıç noktası oldu. Faşist Türk devletinin halka karşı geliştirdiği ve adım adım boyutlandığı bu katliam sonucu 18 şehit verilmiş, barikat ateşi 1 Mayıs Mahallesi, Nunepe, Alibeyköy, Okmeydanı başta olmak üzere bir çok emekçi semtinde de yakılmıştır. Kontraerilla ve faşist polis teşkilatı bu semtlerde de katliamlarını sür-

dürmüş ve üç gün boyunca devam eden direnişte toplam 23 şehit verilmiştir. Halkı hedef alarak ateş eden, halkımızı katleden ağır salyali itler yargılanmazken, özgür Gazi halkı yargılanıyor. Suçlu olan halk değil, faşist devlettir. Gazi Direnişi'nin yıldönümünde, faşist devlet, halkın vicdanında mahkum olmuştur. Suçunun kim olduğu onbinlerce kitlenin haykırdığı "**Özgür Gazi Halkı Yargılanamaz**" sloganıyla gözler önüne serilmiştir.

Suçunun faşist Türk devleti olduğu bütün çıplaklığıyla ortada olmasına karşın, bir yıldır Gazi Mahallesi faşist kuşatma altında tutulmaktadır. Mahallenin giriş çıkışlarına kurulan polis barikatları, ev baskınları, gözaltıları ve polis mahalle için de terör estimesi suçunu daha da ağırlaştırmaktadır. Gazi olaylarının birinci yıldönümünde halkın işe gitmemesi, esnafın kepenk ve korna kapatması devlete, polise karşı duyduğu hoşnutsuzluğun, tepkinin en açık ifadesi oldu.

Gazi Direnişi'nin birinci yıldönümünde hem şehitlerin anılması hem de direnişin sahiplenilmesi için, Şubat ayının sonlarından itibaren duyarlı kesimler bir araya gelerek bir program çıkardılar. 28 Şubat günü Gazi Cemevi'nde yapılan toplantıda program netleşti. Bu toplantıda devrimci dayanışma ve eylem birliğinin en güzel örnekleri sergilendi. **Partizan Sesi, Kurtuluş, Alınları ve Atılım** temsilcileri toplanarak, Gazi Direnişi'nin yıldönümünde ne yapacaklarını, nasıl ortak hareket edeceklerini kararlaştırdılar. Cemevinde yapılan toplantıda da ortak hareket ederek getirdikleri öneriler büyük ölçüde kitle tarafından kabul edildi. Bu toplantı sonucunda 8 Mart günü sanat merkezlerinin organize ettikleri "**Halk Konseri**" bin kişilik bir katılımla top sahasında yapıldı. **Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi, Anadolu Kültür Sanat Merkezi ile Yapı Sanat Merkezi** tarafından organize edilen konsere **Sevinç Eratalay, Fevzi Kurtuluş, Haydar Bayar, Nehirler Şiir Grubu, Yenigün Müzik Topuluğu, Grup Munzur, Grup Kutup Yıldızı, Grup Yorum, Özgürlük Türküsü ve Grup Şafak** katıldı. Sanatçıların yanı sıra **Tomris Özden** ve **Şair Suna Aras** halk konserine katılanlar arasındaydılar. Halk konserinde "**Gazi Halkı Yalnız Değildir**", "**Gazi'nin Hesabı sorulacak**" ve "**Yaşamın Halkların Kardeşliği**", pankartları asıldı. 10 Mart tarihinde ise Gazi şehit aileleri ile Gazi Cemevi yöneticileri 1500 kişiye yemek verdiler. Bu yemeğe, Gazi'de halkımızın kanını döken faşist polis şeflerinden **Kemal Bayrak**'da katıldı.

Gazi Direnişi etkinlikleri, 12 Mart günü yapılan büyük bir mitingle sonuçlandı. Miting öncesi, 11 Mart günü Gazi Ceme-

vi'nde yapılan toplantıda, 12 Mart günü yapılacak bir kez daha gözden geçirildi ve bir eylem komitesi oluşturuldu. Bu toplantıda devrimci dayanışma ile eylem birliğinin ne kadar güçlü olduğunu, kitleleri ne denli etkilediğini gösterdi. Devrimci ve komünistlerin hazırladığı metin, ortak metin olarak kabul edildi.

Devrimciler ile komünistlerin günler öncesi semt ve mahallelerde yürüttüğü çalışmalar sonucu, 12 Mart günü halkın akın akın Gazi'ye gelmesi sağlandı. Sabah saat 09:30 da Okmeydanı'nda 700 kişilik bir kitle Gazi'ye gitmek için, "**Gazi Halkı Yalnız Değildir**", "**Gazi'nin Katili Patron Ağa Devletidir**" sloganları eşliğinde yürüyüşe geçti. Örnektepe'ye geldiğinde **Grup Munzur** elemanları kendi pankartını açarak korteji önüne geçti. Kitle Alibeyköy Cemevi önüne geldiğinde buradaki katılımlı kitle sayısı 2 bini buldu. Düzenli kortej oluşturan insan seli Gazi'ye doğru yürüyüşüne devam etti. Bir çok polis barikatını aşan kitle 12:45'te Gazi'deki kitleyle kucaqlaştı.

Gazi Cemevi önünde oluşturulan miting korteji işeyi geçti. Saat 13:00 sularında, sayısı 25-30 bine ulaşan kitle, Gazi mezarlığına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, faşizmin Gazi'de yaptığı katliam kınanırken, Gazi Direnişi selamlandı.

Gazi şehitlerinin anılması ve Gazi Direnişi'nin selamlanmasına **TKP(MU)-TIKKO, DHKP-C, MLKP, TIKB, TKP/ML, Kervan, Emek Partisi Girişimi, Çağdaş Zülfikar, SİP, Pir Sultan Abdal Derneği, Hacı Bektaş Kültür Derneği, İHD, ÇHD, Gazi Halkı ve Şehit Aileleri** de katıldılar. Miting sırasında "**Gazi'nin Katili Patron Ağa Devleti**", "**Gazi'nin Hesabı Sorulacak**", "**Yaşamın Gazi Direnişimiz**" vb. sloganlar durmadan haykırıldı. Miting 15:30 sularında ateşler yakılarak halaylar eşliğinde sona erdi.

TAŞANLAR HALKI KORKUTAMAZ

Burjuva medyası Gazi'de karargah kurmuştu. Medya yine kan istiyordu. Faşist polis teşkilatı, Gazi Mahallesi içinde bu kez konumlanmamıştı. Südeposu, Karayolları bölgesinde kurduğu barikatlarla ve karakol önüne yığıldığı panzerlerle hazır kıta şeklinde olduğu gözlemlendi.

Gazi'ye gelmeye çalışsanlar polis barikatlarında sıkı arama yapıldı. Resmi polisler mahalle içinde görülmezken, sivil polisler sokak aralarında konumlanmışlardı. Çarşaf given iki sivil polis kitle tarafından fark edilmesi üzerine, çarşafı polisler müdahale eden gençlere ve killeye ateş ederek çareyi kaçmakta buldu. Ateş etmeleri bir provokasyon hazırlığıydı, fakat sağ duyulu ve sorumlu davranan devrimci örgütler, bu provokasyona fırsat vermediler.

Aynı günün akşamı 32. Çiğim yapımcıları tarafından hazırlanan programda İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar, Gazi'de yürütenlerin halk olmadığını iddia ederek, tehdit savundu. Gazi olayları sırasında barbarca dövülen, gözü dönmüş polislerin ne kadar zalim ve ne kadar barbar olduğunu sergileyen görüntüler eşliğinde konuşan genç kızın anlatımı karşısında, Taşanlar, yine program yapımcılarına saldırarak, olayları tımandıranların medya olduğunu ve yasa dışı örgütlerin propagandası yapıldığını savlayarak, gerçekleri büyük bir pişkinlikle ters yüz et-

meye çalıştı. Onbinlerin yürüyüşünü küçümsemek için elinden geleni yapan Taşanlar, unutmam ki, Gazi barikatlarında sönmeyen isyan ateşi O'nu ve savunduğu, bekçiliğini yaptığı faşist Türk devletini yakacaktır. Sizi hiç bir güç kurtaramayacaktır. Halkın devrimci adaleti bir gün mutlaka yakanıza verecektir ve hesap soracaktır. Savurduğunuz tehditler, korkunuzun, içine düştüğünüz acizliğin ispatıdır. Gazi'de mezar taşlarını gözaltına almanız, halk üzerinde devlet terörü estirmeniz hep bu korkudan ileri geliyor. Gazi'de bir yıldır halka karşı sürdürdüğünüz baskı, tehdit ve operasyonlar işe yaramamıştır. Bunca baskıya, insanlık dışı uygulamalara karşın, halk, 12 Mart günü sokaklara dökülerek faşist devletinize meydan okumuştur. Sizi artık istemediğini, itlerinizi toplayıp gitmeniz gerektiğini haykardığı sloganlarla gerekli olan mesajı vermiştir. Taşanlar, bu mesajı aldığı için, eylemin içeriğini boşaltmaya çalışmış ve bir kez daha acizleşerek tehdite sarılmıştır. Emekçi halkımız, sizin ne kadar barbar olduğunuzu, halka karşı ne denli düşman olduğunuzu yaşadığı vahşetten dolayı iyi biliyor. 12 Mart 1995 tarihinde kan döken, halkımızın evlatlarını hunharca katleden Menzir ve şu an sizin idare ettiğiniz itlerinizdi. Halkımız icraatlarınızdan sizi iyi tanıyor. Nerden beslendiğinizi, kimin kapı bekçiliğini yaptığınızı biliyor. "**Gazi halkının bizimle bir sorunu yok**" demeniz çuvala sığmaz bir yalandır. Gazi halkının yaka silktiği polisler, kimin polisleridir? Bu faşist devletin değil mi? İstanbul'da bu it sürüsünü harekete geçiren siz değil misiniz? O halde nasıl oluyor da bu halkın sizinle bir sorunu yok? Mademki sizinle bir sorunu yok, neden kendi şehitlerine sahip çıkmak amacıyla kepenk kapatma esnafa, üç gün kepenk kapatma cezası verdiniz? Bu cezada gösteriyordunuz. Özgür Gazi halkına düşmansınız. Bu düşmanlığınızı her fırsatta ortaya koyuyorsunuz. Bu düşmanlık, faşizmin ideolojisinden, Kemalizmin devlet aşkıdan kaynaklanıyor. Çünkü, savunduğunuz devlet, katliamlar ve soykırım kanları üzerinde şekillenmiştir. Dolayısıyla eğitiminiz, icraatlarınız, emir-komuta zinciriniz kitle katliamı temelinde şekillenmektedir. Faşist, kafa tascı ve halk kitlelerini mezhep, dil

da olduklarını haykırmıştı. Bu tavırla hareket eden Gazi halkı, polislin killeye karşı girdiği katliamla, yanılmadığını gördü. Gazi üç gün boyunca, devletin tüm kurallarını hiçe sayarak özgürleşmenin, insanca yaşamının, her dilden, dinden, ırktan emekçilerin barış içinde bir arada yaşamasının kavgasını verdi. Bundan rahatsızlık duyan, iktidarlarının sarsıldığını ve özellikle de ülkenin dağılırından dalga dalga gelen demokratik halk iktidarının selgin şehirlerin varışlarında yankı bulduğunu anlayan kontraerilla devleti, bu emekçi mahalleliyi yok etmek istedi. Çünkü Gazi Mahallesi halkı, faşist devletin baskısını ve sömürsünü en yoğun yaşayan kesimlerden biri. Kürt-Türk-Laz vb. milliyetlerden işçi ve emekçilerin yoğunlukta bulunduğu, dolayısıyla devrimci örgütlerin faaliyet yürüttüğü bir semttir. Faşist sistem devlet terörünü bu mahallede dizginli bir şekilde uygulamak istiyordu. Gazi halkı işe hak gasplarına, faşist saldırılara karşı duruyor, cezaze törenlerine ve kitlesele eylemliliklere bu nedenle geniş katılım sağlıyor ve kararlı tutumuyla hep öne çıkıyordu. Gazi halkı sergilediği kararlı tutumdan dolayı, faşist devletin gözünde bir çiban başı haline gelmişti. Devlet, çiban başının daha çok büyümesini engellemek ve bu mahallede emekçi halkların yarattığı devrimci dayanışmayı yok etmek, halkın faşist devlete karşı gelişen ofkesini parçalamak için, yapay bir Alevi-Sunni çatışmasını yaratmayı hedefledi. Bu plan doğrultusunda halkın oluşturduğu dayanışmayı parçalayıp kendi faşist varlığını Gazi'de pekiştirmeyi amaçladı.

Faşist Türk devletinin bu karanlık planı, 12 Mart 1995 tarihinde ve sonrasında patlak veren barikat ateşi ile geri tepmiştir. Kahvelerin tarandığını duyan Gazi halkı, her zamanki duyarlılığını kuşandı ve "**Katiller Karakolda**" sloganı etrafında birleşerek, faşist devletin karakoluna bir öke seli olarak aktı. Devrimci ve komünistlerin önderliğinde halkın geliştirdiği bu doğru tavır, devlerin yaratmaya çalıştığı yapay mezhep çatışmasını boşa çıkartmış, akın sını ucı devlete çevrilmiştir. Sorunların doğru tahlili, suçlunun faşist devlet oldu-

ve ırk ayrımı yaparak parçalamaya çalışan bir devlette, "**halkın bizimle bir sorunu yoktur**" demek, kargaları bile güldürür.

Gazi halkının ve diğer emekçi halkımızın sizinle sorunu vardır. Sızden ve sizin devletinizden memnun değilizdir. Kendi demokratik halk iktidarını kurmak istiyor. Bu anlamda Gazi Direnişi Alevi-Sunni çatışması değil sınıf çatışmasıdır. Ezenlerle ezilenler arasındaki kavgadır. Düzenlenen miting ve katılımcılarda devlete karşı savışı sürdüren, bağımsızlık, demokrasi, özgürlük mücadelesi veren güçlerdir. Yaptıkları baskıya, haksızlığa ve sömürüye karşı seslerini yükseltmek, aynı zamanda yarattıkları kendi direniş mevzilerine sahip çıkmaktır. Taşanlar'ın köpürmesi ve salyalarını akıtması, kanlı dışlerini TV ekranlarında milyonlarca emekçiye göstermesi bundandır. ■

Protesto Gösterisi Polisle Çatışmaya Dönüştü

Partizan Sesi/Kartal: Gazi Mahallesi'nde, faşist devletin kolluk gücü tarafından geçtiğimiz yıl yapılan katliam, Maltepe ilçesine bağlı Gulsuyu Mahallesi'nde 13 Mart günü 200 kişilik kitle tarafından protesto edildi. Saat 19:15'te eylem alanına gelen DHKP-C, MLKP, TKP(ML)-YMLGB ve TKB militanları giriş çıkışları otofotolarla kapatılarak protestoya başlatılacakları sırada polis, alanın girişlerine yığmak yaparak önlem almaya başladı. Polisim önlem almaya üzerine, göstericiler polisi taşlayarak geri çekilmesini sağladılar. Geri çekilen polis tarafından eylemcilere "dağlan" anonsunun yapılması üzerine eylemciler, "Erkekseñiz si-lahlarınızı bırakın, öyle gelin" cevabını verdiler. Polisim tekrar, "Dağlan, dağılmadığınız takdirde akşam beşinisi nasıl olsa toplarsınız" anonsu üzerine eylemciler, "Deli kınalı Ta-sanlar, Sıra Sana Gelecek", "Gulsuyu Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atarak eylemlerine devam ettiler. Bu sırada polis, küfür ederek, eylemcilere ates açtı. Eylemcilerin karşılık vermesiyle çıkan çatışmada çok sayıda gösterici ve 7 polis cesitli yerlerinden yaralandı. Yaralanan gösterici-

lerin gözaltına alınırken dövüldükleri ve yaralıları Kamil Dağ adlı kişinin Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırdığı öğrenildi. Olay sırasında yaralanan polis Osman Koyuncu, Maltepe Emniyet Amirliği Satılmış Çeçen, Engin Yumuşak, Akın Gündüzel, Ali Gökdemir ve Nurettin Demir hastaneye kaldırıldı.

Olaydan sonra olay yerine gelen Orhan Taşanlar halkı tehdit ederken, polisler de çevrede bulunan kahvele- rin ve işyerlerinin camlarını kırarak çok sayıda insanı gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlardan 100 kişinin Gulsuyu Polis Karakolu'nda, 150'ye

yakın kişinin de Aksaray Terörle Mücadele Şubesi'nde olduğu belirtildi. Ayrıca olaydan sonra Zuhâl Arıcı adlı bir bayan ve adı öğrenilemeyen bir erkeğin mavi renkli polis minibüsüyle kaçırıldığı öğrenildi. Yi-ne 13 Mart akşamı Alibeyköy Sayı-yokuşu'nda düzenlenen protesto gösterisinde de polisle eylemciler arasında çatışma çıktı.

Yaklaşık 60 kişiden oluşan ve MLKP imzalı pankartları olay yerine asan göstericilerle polis arasında çıkan çatışmadan sonra, ara sokak-lardan 6 kişinin gözaltına alındığı bildirildi. ■

Sivil Faşistlerden Provokasyon ve Saldırı

Partizan Sesi/Istanbul: I. D. Merkez Kampüsü'nde 13 Mart Çarşamba günü saat 13:00 civarında 9-10 kişilik bir grup ilk önce sivil faşist MHP bayrağını açıp tekkir geçirerek, Hukuk Fakültesi'nden Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kadar yürüdüler. Bunun üzerine 150-200 kişilik devrimci-demokrat öğrenciler bir forum yaparak, haksızlıklara karşı emekçilerin ve onların üniversitelerde okuyan çocuklarının eylemlerini karşısında ortaları bulandırmak, bu hareketliliğin önüne geçmek için sivil-faşistlerin devlet tarafından devrimci-demokrat öğrencilerin üzerine saldırıldığını vurguladılar.

Daha sonra devrimci demokrat öğrenciler, sivil faşistlerin ardından Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdiler. Sivil-faşistler bu esnada yanlarında getirdikleri bıçakları devrimci-demokrat öğrencilere göstererek korkat-

cıklarını sandılar. Ancak bundan sonra devrimci-demokrat öğrenciler, sivil faşistleri bir koridorunda sıkıştırdılar. Ancak SBF Dekanı'nın olay yerine gelerek sivil faşistlerin istişlerini aramasını ve kimlik kontrollerinin yapılmasını istedi. Öğrenciler, okula gelen basın mensuplarına sivil faşistlerin getirdikleri bıçakların atıldığı yerleri gösterdiler. Daha sonra Dekan ve sivil polisler de bıçakların atıldığı yere geldiler. Polisler, bıçakları alarak olay yerinden uzaklaştılar. Devrimci-demokrat öğrenciler aldıkları karar doğrultusunda toplu olarak üniversiteden ayrıldılar. Daha sonra kortejler halinde, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'ne kadar sloganlarla yürüdüler. Yürüyüş ve SBF koridorundaki hekleme esnasında sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Mücadelemiz", "Faşizme,

Ölüm, Halka Hürriyet", "Polis Dışarı, Bilim İçeri", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Beyazat Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı.

Daha sonradan alınan haberlere göre, sivil faşistlerin, polislerin koruması altında okulu terk ettikleri öğrenildi.

PROVOKASYONCULAR ÖĞRENCİLERE SALDIRDI

Sivil faşistler, 13 Mart günü yaratıkları gerginlikten sonra 14 Mart günü Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde devrimci-demokrat öğrencilere saldırdılar. Bıçak, satır ve demir çubuklarla saldıran faşistler, 3 öğrenciyi yaraladıktan sonra okulu terkettiler. Saldırıdan sonra toplanan devrimci, demokrat öğrenciler, İstanbul Üniversitesi'nden Büyükşehir Belediyesi'ne kadar çeşitli sloganlar atarak yürüdükten sonra dağıldılar. ■

İstanbul'da yoğun gözaltı

Partizan Sesi/Istanbul: Gazi Mahallesi'nde geçen yıl, devlet tarafından yapılan katliamın 1 yıldönümü öncesinde İstanbul'un birçok semtinde yoğun gözaltılar yaşandı. Atışılan ve Esenler'de 9 Mart günü sabah saatlerinde birçok ev, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından basıldı. Basın sonucu Ka-ya Özkan, Nurgül Özkan, Murat Özkan, Hüseyin Kırilangıç, Kemal Tufan, Sultan Erdoğan, Rahimi İş-gel, Volkan Kartal isimli kişilerin gözaltına alınarak Aksaray'da bulunan Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü.

10 Mart günü gece yarısına doğru Pendik ve Sarıyer'de yapılan ev baskılarında Gülhan Altuğ, Nurihan Altuğ, Mehmet Altuğ ve Cihan Akbaş gözaltına alındı. Erişti gün, Atışılan ve Esenler'de gözaltına alınanların Nurgül Özkan, Hüseyin Özkan ve Murat Özkan serbest bırakıldı. Serbest bırakılanlar, gözaltındakilerin yoğun işkence gördüklerini ifade ettiler.

11 Mart günü ise Kartal'da Aşef Balaban, Güneşli'de Nesimi Güleç gözaltına alındı.

Gözaltına alınan kişilerin aileleri adına Gülistan Çakıl bir basın açıklaması yaparak, 12 Mart günü İHD'nin ve avukatların girişimleri sonucu hepsinin gözaltında olduğunu kabul edildiğini, savcılıktan 10 gün gözetim süresi alındığını öğrendiklerini söyleyerek, "Çocuklarımızın Ötek dergisi okuyorlardı. Gelecek güzel günlere inanıyorlardı. Bunun için yanında gözaltında işkence bulundular. Gözaltında 16 kişinin bulunduğu bize gelen bilgiler arasında, 6 kişinin isimlerini tespit edemedik."

Bizler, çocuklarımızın hiçbir neden yokken gözaltına alınmalarına ve çocuklarımızın yoğun işkence yapılmasını protesto ediyoruz. Çocuklarımızın hayallerinden endişe ediyor ve serbest bırakılmalarını istiyoruz" dedi.

OKMEYDAN'INDA KEYFİ GÖZALTI

DGM'de davası devam eden ve tutuklu yargılanan 21 yaşındaki kalp hastası Veli Cenik, 12 Mart günü sabah saat 05:00 sıralarında siyasi polis tarafından Okmeydanı'ndaki evinden gözaltına alındı. İlk olarak 5 yıl önce gözaltına alınan Veli, ondan sonra sürekli rahatsız edilerek, her eylem sonrası keyfi olarak gözaltına alındı.

Ailesi yaptığı yazılı açıklamada, Veli Cenik'in 5 senedir kalp romatizması olduğundan tedavi gördüğünü ve romatizmasının kalp kapakçıklarında yapmış olduğu tahribat nedeniyle sık sık, soğuk ve yorgunluktan etkilenildiğini, Martın 15'inde ise ameliyat olması gerektiğini belirtti. Eviden "yarım saat sonra serbest bırakılacağı" diyen sivil polislerce alınan Veli'nin, hayatından, ailesi endişelenmekte ve öldürülmesinden korkmaktadır.

Ailesi, sağlık raporunu DGM Başsavcılığına verdiğini de yazılı açıklamada belirttikçe savcılığı ve kamuoyunu ilgilanmeye çağırıyor. ■

GÜNÜN SİSİ

Alişan YAŞAR

Newroz

Mitolojiye göre olay, MÖ 6. yüzyıl dolaylarında yaşanıyor.

Zalim bir kral varmış, Dehak adında. Dehak hastaymış. O dönemin tıp bilgileri, Dehak'a hastalığının ancak sürekli insan beyni yiyerek geçebileceğini söylemiş. Dehak da öyle yapmış. Ağır baskı ve zulüm altında tuttuğu Med halkından sürekli insan beyni istemiş. Dehak'ın askerleri halktan, düzenli vergi alır gibi, sırayla genç insan beyni almışlar.

Günler ayları, aylar yılları bu şekilde izler. Günlerden birinde sıra, Demirci Kawa'nın genç ve güçlü oğluna gelmiş. Ama Kawa, artık bu zulme dur demek istiyormuş. Günlerce bunu düşünmüş. Ve sonunda karar vermiş. İşte, bir 21 Mart günü elinde beze sarılı bir tepsi ile Kawa, Dehak'ın odasına girmiş. Kapıdaki askerler ve içerideki Dehak, Kawa'nın oğlunun beynini getirdiğini düşünmüşler. Ki, o gün zaten sıra Kawa'nın oğlunda imiş. İçeri giren Kawa yıllarca birlikte çalıştığı balyozunun üzerindeki bezi ani bir hareketle bir kenara atarak, güçlü kollarıyla elindeki balyozu zalim Dehak'ın kafasına var gücüyle indirmiş.

İnsan beyniyle beslenen bir canavar, böylece, zorunlu olarak başka bir dünyaya göç etmiş.

Dehak'ın öldüğünü duyan halk, o günü bir bayram gibi geçirir. Dağlarda, yalın kayalıklarda, ovalarda, ulaşabildikleri her yerde ateşler yakmışlar, eğlenmişler.

İşte Newroz'un kısa hikayesi bu.

Ve o günden beri özeldir Kürtler, genel olarak da Ortadoğu halkları her 21 Mart'ı zulme karşı direniş ve isyan günü ilan etmişler.

Bir de, işin diğer yanı var.

Bu da egemen sınıflar katında yapılan basit ve aldatıcı demagogilerdir.

Önce, mazlumu halkların zulme karşı isyan bayramı olan Newroz ismi, Nevruz olarak değiştirildi.

Sonra, Nevruz'un, Türklerin Ergenekon'dan çıkış günü olduğunu söyleyip, bozkurt efsanelerine çevirmeleri izledi bunu.

Bununla da yetinmediler; emu salonlara ve çadırlara hapsetmeye çalıştılar. Tıpkı 1 Mayıs İşçi Bayramı için yaptıkları gibi.

Bütün bunlardan hızını alamayanlar şimdi de, Kürt ulusunun yüzyıllardır ulusal sembolleri olan yeşil, kırmızı ve sarı renklerini, aslında, tarih boyu Türkler tarafından kullandığını ve birçok Türk sultanının sancak renkleri olduğunu ileri sürmektedirler.

Hal böyle olunca da, Başbuğ Türkeş önderliğinde Türki Cumhuriyetlerden getirilecek olan öğrencilerle Nevruz'u salonlarda kutlamak kalıyor geriye. İşte şimdi de buna hazırlanıyorlar.

Peki, hazırlıklan sadece bu kadar mı?

Hayır!

Ama önce yukarıda anlattıklarımızdan amaçladıkları nedir, neyi hedeflemektedirler?

Amaç: Nevroz'un zulme isyan olan özünü boşaltmak, sıradanlaştırmaktır.

Şimdi de diğer hazırlıklara bakalım.

Anayol hükümeti kuruldu. Ve ardından azınlık ANAYOL hükümetinin programı da açıklandı. Programda esasa ilişkin yeni olan hiç bir şey yok. Ama eski politikanın daha da katılaşacağı açık. Özellikle toplumsal muhalefete karşı şiddet daha bir pervasızlaşarak uygulanacak. Bu bir komprador sermaye politikası ve emperyalist talimattır. İşte hükümet üyesi olarak seçilen "şahin" kadrolar ve hükümet programı bunun en açık göstergesidir.

"İç barışı sağlama" adına hükümet bu politikayı uygulamak zorunda, çünkü, o bir araçtır. Devrimci muhalefetin güçlü bir dinamiği olan Kürt halkı, egemenlerin şiddet politikasının esas hedefleri arasındadır.

Keza, ordunun ağırlığını Türkiye Kürdistanı'na aktarma çalışmaları bu hükümetle daha fazla hız kazanıyor. Bu da daha yoğun bir savaş hazırlığı demektir. Oligarşist hal uygulamasının tedricen kaldırılması ise, kamuoyunu aldatmak için şişirilen balondan başka bir şey değildir. Koruculuk sisteminin aksayan yönetiminin düzeltilerek sonuca etinimesinin yanı sıra, diğer baskı unsurlarının da olduğu gibi korunması, daha yoğun bir savaşın hazırlıklarının sadece bazı verileridir.

Devrim'de her geçen gün biraz daha güçlendirilerek devam eden vahşi operasyonların benzerleri için Irak Kürdistanı da hedef durumuna getirilmiş, daha şimdiden ordu burada teyakkuz halinde konuşlandırılmıştır.

Reform beklentileri, ezenle ezilenin kardeşçe bir arada yaşama hayalleri, siyasal çözüm istekleri ve mevcut faşist devlet çabası altında bariş düşleri taşıyanlar, ölümdüzdeki günlerde yaşanacak gelişmeler sonucu anlayacaklar ki, bütün bunların sadece aklı bir kâğıt havada hareket edenlerin rüyalarındaki fantaziler olduğunu anlayacaklar.

Özetle, komprador sermaye istediği kadar avaz avaz bağırarak, Nevruz'un, Türklerin Ergenekon'dan çıkış günü olduğunu söyleyin. Yine onlar istedikleri gibi, genelgeler yayınlayarak Nevruz'larını salonlarda ve salonlarda kurulan çadırlarda kutlasınlar! Ve yine onlar, Türkiye Kürdistanı'nın dağlarına istedikleri kadar yeni savaş unsurları sevketsinler. Bunların hiçbirini zulme isyan ifade eden Newroz'u, halkın layıkıyla kutlamasının önünde engel olmayacaktır. Sokaklarda, ovalarda ve dağlarda yine isyan ateşleri yakılacak, halaylar çekilecek ve günümüzün Kawa'ları, zulmü beyninden vurmaya devam edeceklerdir. ■

Öğrencilerden Sonra Öğretmenler de Coplandı

Haber Merkezi: Üniversite har(a)clarına yürütülen 300 dolayında zaman yapılmamasına ardından artan öğrenci eylemleri sırasında, öğrencilerin sirtına inen coplar, bu defa sendikaları kapatılmaya yüz yüze kalan öğretmenlerin sırtına indi. Öğretmenler tarafından 9 Mart günü düzenlenen eyleme polis saldırdı. Çok sayıda eğitimci yaralandı ve gözaltına alındı.

Eğitim, bilimsel ve kültürel iş kolunda 6 yıldır örgütlü olan Eğitim-Sen hakkında, 1995 yılında DYP-CHP koalisyon döneminde, Ankara Valiliği tarafından açılan kapatma davasının görüleceği 13 Mart gününe kadar, Güvenpark'ta 99 Eğitim-Sen yöneticisi tarafından gerçekleştirilecek olan oturma eyleminin ardından binlerce eğitimci Ankara'da buluşmayı ve sesterini hükümette duyurmayı planlıyordu. Cadırlarda oturma eylemi sürerken 12-13 Mart günlerinde 5 ilden Ankara'ya gelerek 13 Mart günü yapılacak duruşmayı protesto etmek isteyen öğretmenler hazırlıklara başladılar. Amaçları 13 Mart günü 28. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülecek olan davayı izlemektir.

Eğitim-Sen, Başbakan Yılmaz'a mektup göndererek kapatma davasının geri alınmasını, üye ve yöneticiler hakkında yürütülen soruşturmanın durdurulmasını talep etti. Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal imzasıyla gönderilen mektupta "6 yıldır fildi, meyve ve herbeşin gözü önünde varlığını ve faaliyetlerini sürdüren sendikalarımızın varlığını ortadan kaldırmanın hedefleyen bu davranışta anlayışsızcağımızı düşünmek bile istemediğimizin fazlası gerçekleşti. Eğitimcilerin 9 Mart günü gerçekleştirilmek istediği oturma eylemi için cadır kurulması polislerce engellendi. Ankara Güvenpark'ta oturma eylemi istemine, polislin cevabı cop ve gözaltılar oldu.

Saldırdan sonra 34 sendika yöneticisi ve öğretmen gözaltına alındı. Coplanan ve yaralarla sarıklan 30'u aşkın eğitimciden Mehmet İnce Örgün ve Yılmaz Hasarın durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Saldırdan sonra Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde bir açıklama yapılarak, 10 Mart günü saat 10:30'da Güvenpark'ta yapılması düşünülen oturma eyleminin sürdürüleceği açıklandı. 15 Mart'ta yapılacak büyük eyleme bir çok il dışı katılımcının hareket ettiği öğrenildi. Diyarbakır'dan yola çıkan yaklaşık 40 öğretmen Gaziantep'te gözaltına alındı.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal ve Genel Sekreter Nurettin Aldemir serbest bırakıldı, serbest bırakılan Bal, gözaltına alınmalarını ifade veremeyerek açık grevine başladığını söyledi.

Kemal Bal eylem öncesi yaptığı açıklamada, kapatma davasının geri alınması çağrısında bulunarak, "Biz, yasal başlıklarla yola çıkarak buraya gelmedik. En temel insan haklarımızdan yola çıktık. Bu mücadele, burada başlamadı, burada bitmiyor. Biz olmazsak demokrasi de olmaz" dedi.

Traşon, Diyarbakır, Antalya, İzmir ve İstanbul'dan Ankara'ya 220 şube yöneticisiyle birlikte gerçekleştirilmesi düşünülen "Sendikalar Hakkında Yürüyüşü" Diyarbakır ve Antalya'da otobüslerin polislerce tutulması üzerine başlatıldı.

Eğitim-Sen tarafından yapılan açıklamaya göre gözaltına alınan yönetici ve eğitimcilerin isimleri şöyle: Genel Başkan Kemal Bal - 1 No'lu Şube Başkanı Alper Öztürk, 2 No'lu Şube Başkanı Asımın Odab, ve eğitimcilerden İnci Gökteci, Koray Genç, Gürbüz Aydın, Hasan Güven, Osman Nejat Akfırat, Münibe Çiftçi, Çetin Kurtuluş, Ataman Zengin, İsmail Ergül, Serfettin Bican, Müslüm Şahin, Lütfü Gölpinar, Ayfer Yıldız, Kadir Zeybek, Melmet Ülger, Zuhar Acarcan, Aysel Güler, Mehmet Ali Hıral, Hıray Kerimoğlu, İhsan Karakaya, Deniz Beydilli, Ali Balıç, Hüseyin Kaya,

Hüseyin Karaca, Atilla Keskin, Hasan Karagöz, Asım Durmuş, Yılmaz Hasar, Necla Arslan, Ahmet Kılıç, Yahya Balca, ve Dilek Ünler. Gözaltına alınan eğitimcilerin hepsi aynı gün çıkarıldıkları nöbetçi mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

Eğitim-Sen Genel Merkezi önünde 10 Mart günü saat 10:30'da toplanan yaklaşık 500 eğitimci coplandıkları Güvenpark'a kadar yürüyerek eylemlerini sürdürdüler. Eğitimciler, "Öğretmene Kalkan Eller Kırılır", "Copların Hesabı Verilecek", "Paralı Eğitime Hayır", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız", "Devlet Terörüne Son", "Zafır, Birazına Emekçinin Olacak", "Yaşasın Örgütlü Mücadeleniz", "Yıldızlık Yok, Direniş Var", "Susma, Sustuğu, Sıra Sana Gelecek", "Eğitim-Sen Kapatılmaz" sloganlarını atarak türküler eşliğinde halay çektiler. Eğitim-Sen Merkez Yüksek Kurulu adına bir açıklama ya-

Bursa'dan destek geldi. Kayseri'de Erkilet Bulvarında toplanan 200 öğretmen Anadolu Fuarı önüne kadar yürüdüler. Öğretmenler "Sadık Değil, Toplu Sözleşme İstiyoruz", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız" sloganlarını attılar. Ankara'da eğitimcilerin eylemine destek vermek amacıyla HHD yöneticileri, Almanya'dan gelen FAC temsilcileri, Eğitim-BİS Sendikası (GEW) İkinci Başkanı Achim Albrecht, Uluslararası İşçiler Sekreteri Christoph Herse ve Türkolog Prof. Dr. Klaus Döbe Harkort'de Güvenpark'taki eyleme katıldılar.

Coplu müdahale, gözaltılar ve açılmalarından sonra eğitimciler eylemlerinin ikinci gününü sesterini devlete duyurabildiler. 13 Mart günü İçişleri Bakanı Ülkü Günay ve Milli Eğitim Bakanı Turhan Tayan, Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal ve diğer yöneticilerle görüştiler. Yapılan görüşmede Kemal Bal ve di-

Beklenen gün, 13 Mart geldi. Duruşmaya çok sayıda avukat ve izleyici katılırken Valiliğin avukatı katılmadı. Ankara 28. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen dava "tarafarca takip edilmemesi" nedeniyle işlemden kaldırıldı. Mahkeme hakimi, davacı tarafın mazeret bildirilmeden duruşmayı katılmaması nedeniyle Hukuk Mahkemeleri Usul Kanunu'nun (HMUK) 409. Maddesine göre davanın işleminden kaldırılmasına karar verdi.

Karar, duruşmayı izleyenler ve sendika üyeleri tarafından coşkuyla alkışlandı.

KESK'e üye memurlar haklarında açılan kapatma davalarına protesto etmek amacıyla ve hükümetin kendilerini taraf olarak kabul edip görüşmesi talebiyle Ankara'da aynı gün miting yapıldı. Ankara dışından gelen KESK üyeleri sabah erken saatlerde Hipodrom önünde toplandı. Çoğunluğunu Eğitim-Sen üyelerinin oluşturduğu kitle saat 9:30'da Talatpaşa Bulvarı'nın sağ geridini trafiğe kapatarak adliyeye doğru yürüyüşe geçtiler.

Ankara'da bulunan kamu çalışanları da aynı saatlerde Sıhhiye/İskele Abdül İpekçi Parkı'nda toplanarak, Ankara dışından gelenleri karşılamak üzere adliyeye doğru yürümeye başladılar.

Ankara dışından 60 otobüs ve 3 minibüs ile yaklaşık 3 bin kişinin geldiği öğrenildi. "Toplu Sözleşme Şimdi, Grev Kapıda", "Sendikalar Hakkında Yürüyüşü" varlık pankartları taşıyan grup "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Coplu Değil, Toplu Sözleşme", "Yaşasın Demokrasi Mücadeleniz" sloganlarını haykırarak saat 10:30 saatlerinde adliyeye önüne geldiler.

Yeni katılımcılar Kızılay Meydanı'nda buluştu. Miting öğrenciler tarafından da aktif olarak desteklendi. Çok sayıda pankartın yanı sıra "Savaya Değil Eğitime Bütçe", "Baraj Eğitimci Hayatı" sloganlarıyla yürüten öğrencilere eğitimcilerden destek geldi.

Onbinlere hitaben bir konuşma yapan Kemal Bal: "Yandırdılar, yandıklarını unuttular, ozur dileddiler, yine özer diyebilecekler. Ankara'da bulunan arkadaşlarımız tüm engellere rağmen barikadları aşı aşı geldiler. Burada olmayanlar da buldukları yerde tavır koydular. Bu da onların geri adım atmasına neden oldu. Ne kadar kararlı olduğumuzu bilişler ve ona göre adım atıyorlar" dedi.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, üç büyük sendika olan Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'e özgür ve demokratik Türkiye mücadelesine devam edebileceklerini söyledi. Balık savaya, sokak eylemlerine, öğrenci eylemlerine ve devletin tutumuna da değinen Erdem, konuşmasının devamında, "Toplumun en doğal hakkı olan yasa dışı hakları, savaya ve Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi toplu haklarımızla ortadan kaldırılmaktadır. Karabölgelerde de devletin tüm güvenlik birimlerinde yeniden yetmiş tüm vatandaşlara her türlü psikolojik ve fiziki işkenceler uygulanarak toplum sindirilmek, kişisizleştirilmek ve susturulmak istenmektedir. Sendikalar hakkı mücadelesi veren kamu emekçilerine, iş güvencesi isteyen işçilere, özgür ve demokratik üniversite ve eğitim hakkı isteyen gençlere coplar indirilmemektedir" dedi. Miting, çekilen halaylarla olaysız bir şekilde sona erdi.

Bu arada 13 Mart günü Adıyaman-Gölpazarı'ndan Ankara'ya gelen 4 kamu emekçisinin Otobüs Terminali'nde gözaltına alındığı öğrenildi.

Urfa'da ise kamu emekçilerinin mitingine katılmaması engellemek amacıyla Urfa Milli Eğitim Müdürü Öner Ergenç tarafından okullara gönderilen 11 Mart tarihli talimatlı öğretmenlere, sözkonusu eylem gözönüne alınarak izin verilmemesi gerektiği bildirildi. ■

pan Genel Başkan Kemal Bal, uluslararası sözleşmeler ve anayasa değişikliği ile kamu emekçilerinin sendika ve üst kuruluşlar kurabilmelerine ilişkin hüküm getirilmesine karşın Ankara Valisi Erdoğan Şahinoglu'nun "hukuk bilmez ve tanımaz tavırları" ile sendikaların kapatılmak istendiğini vurguladı. Bal, eylem takviminin günler öncesinden Başbakan, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet yetkililerine duyurulduğuna, polislin müdahalesinin ise "bilinçli ve istekli bir niyet" olarak açıklanabileceğini belirtti. Bal, Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Sadullah Akan ve Vali Şahinoglu ile görüşmelerin yapıldığı bir aşamada, sorunu aşma uğraşısı içindeyken saldırı emrinin verildiğini ve çok sayıda katılımcının dövüldüğünü, 34 kişinin ise gözaltına alındığını anımsatarak, "Gözaltına alınan arkadaşlarımız, emniyete götürülürken de polis araçları içinde keşfi ve kindar bir şekilde dövülmüştür. Bazı arkadaşlarımızın kişisel eşya ve parasını araçlarda, zantlıları bilişemeyecek şekilde el koymuştur. Güvenpark'taki cadırlarımıza da el konulmuştur" dedi.

Kemal Bal, olayların sorumlularının, Ankara Valisi Şahinoglu, Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Akan, İçişleri Bakanlığı ve ANA-YOL hükümetinin olduğunu vurgulayarak, ANA-YOL hükümetine güvenoyu veren partileri de "sorumluların ortakları" olarak gördüklerini belirtti.

Eğitim-Sen Genel Sekreteri Nurettin Akdemir ise eğitim emekçilerine yaptığı saldırı karşısında yetkililer sessiz kalsada, saldırının karşısız kalmayacağını söyleyerek, eğitimcilerle kalkan ellerin kırılacağına kaydetti. Yapılan konuşmalar sonrası gözaltına alınan 34 öğretmen ifadelerinin alınacağı, Adliye Sarayı'na kadar yürünerek sloganlar atıldı ve türküler eşliğinde halay çekildi. Gözaltındaki öğrencilerin serbest bırakılmasıyla birlikte tekrar Güvenpark'a gelen katılımcılar, burada bir süre daha eylemlerini sürdürdüler. Eğitimcilerin Ankara Güvenpark'ta başlattıkları eylemlere 12 Mart günü Samsun, Kayseri, İstanbul ve

ger yöneticiler sendikaların kapatılmasına ilişkin davaları geri alınması ve sendikalar etkinliği nedeniyle öğretmenler üzerinde uygulanan baskıların kaldırılması isteminde bulundular. Tayan, öğretmenlerin coplanmasına büyük tahşislik olduğunu belirterek "Kopun siz her zaman açık. Yasal zeminde yapılacak her eylemde sizinle mücadeleye varım. Gerekiirse statüle yürürüm" dedi. Coplandıkları gün görüşme talebinde bulunan Bal ve diğer yöneticilerin bu taleplerinin yanıtı kaldığı bildirilirse Milli Eğitim Bakanı Turhan Tayan'ın söylediklerinde ne kadar samimi olduğu görülecektir.

Ankara'da olaylı gösteriyle sesterini duyuran öğretmenler 13 Mart günü yapılan mitingde, sonuç eylemlere bir süre ara verceklerini açıkladılar. Çoğunluğunu Eğitim-Sen'in oluşturduğu Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu (KESK) taleplerinin karşılanmaması halinde 15 Nisan'da toplu iş bırakma kararı aldı. 6-7 Nisan'daki genel yönetim kurulu toplantısında belirleyecekleri somut ve güncel taleplerini 8 Nisan'da ilgililere aktaracaklarını belirten KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, taraf kabul edilmemesi ya da taleplerinin karşılanmaması halinde öğretmenleri de kapsayan çok sayıda kamu çalışanlarının iş bırakacağını söyledi. Grevin süresinin ise 6-7 Nisan günü yapılacak toplantıda kararlaştırılacağı açıklandı.

VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELE KAZANDI...
Öğretmenlerin sendikalarını kapatılmama konusunda kararlı tutumları hükümete geri adım attı. Daha önce birkaç kez görüşme talebinde bulunan fakat her seferinde talepleri geri çevrilen eğitimciler birçok görüşmeden sonra devletin yasadışı olarak depolendirdiği eylemlere yöneldiler. Devlet öğretmenlerin haklarını görünce önceden görüşme talebini reddettiği öğretmenleri ve yöneticileri görüşmeye çağırdı. Hatta kendilerinin dahi yürüyüşe katılacaklarını, saldırı için üzdüklerini açıkladılar. Yani hükümetleri eli öpmeğe başka çareleri kalmadı.

Açlık Grevleri Sona Erdi

Partizan Sesi/İstanbul: "Sivas'tan Gazî'ye, Gazî'den Ökme'danına" süreciyle başlayan açlık grevi 9 Mart günü 300 kişilik bir kitlenin katılmasıyla, Ökme'dan PSA Canlar Derneği üyesi önünde yapılan bir basın açıklamasıyla bitirdi. 30 Ocak günü Sivas'ta Halk Hürriyet Yürüyüşü Köyü kirasalında DHKP-C militanlarıyla faşist Türk devletinin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada 7 DHKP-C militanının katledilmesinden sonra Sivas halkı üzerinde artan baskılara, gözaltılara, işkencelere, köy boşaltmalarının durdurulması için, 11 Şubat günü açlık grevi başlamıştı. Halkın yoğun desteğiyle oluşturulan Sivas Halkıyla Dayanışma Platformu ve Gazî Halk Platformu, 3 Mart günü yaptığı basın açıklamasında "Sivas'ta emekçi halkı geçmiştense bugüne taşıdığı, zulme karşı durma geleneği ile devletin hedefleri arasında olmuştur. Son aylarda ise, özelikle kiralık alanda yaşayan emekçi halkın yoğun baskılarına hedefi olmuş, topraklarından koparıp büyük kentlerin geçecek dularına sürülüp atılmak istenmiştir." diyerek taleplerini şöyle sıraladı.

"Sivas ilçe ve köylerindeki operasyonlar durdurulsun.

Özel Tim geri çekilsin, askeri yükünk sona erdirilsin.

Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın, işkenceler yargılsın.

Köyleri terk etmeye zorlanılanların geri dönmeleri için maddi imkan sunulsun, tazminat ödensin.

Gazi Mahallesi'ndeki ev baskınlarına gözaltılara ve işkencelere son verilsin.

Gazi davasına son verilsin."

Talepler sıralandıktan sonra açlık grevleriyle sağlanan devrimci dayanışmaya dikkat çekilen açıklamada

"Süreç içerisinde bu dayanışma geleneksel hale getirilip bölge bölge yayılacak, 12 Mart'ta ve 1 Mayıs'ta ayrı ayrı" denildi.

Daha sonra "Yaşamı Devrimci Dayanışma", "Sivas Halkı Yalvarıyor" sloganlarını atarak, tekrar Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde oturmaya başladılar. Devrimci soruşturmasıyla hareket eden Grup Müzisyen, açlık grevinde bulunan kitleye sunduğu müzik dinletisinden sonra, kitle devrimci dayanışmayı vurgulayan çeşitli sloganlar attıktan sonra açlık grevini sona erdirmek için dağıldı.

Savaş Hükümetinin İlk İcraatı Devrimci Basına Saldırı

Haber Merkezi: Halkların gözü kulağı, dili olan, can bedeli haber toplama çabasına devrimci sosyalist basın muhabirlerine ve devrimci sosyalist basına yönelik saldırılar devam ediyor.

Gazetemiz muhabirlerinden Özgür Saltık, 12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde gözaltına alınarak Aksaray Terörle Mücadele Şubesine götürüldü. Bir gazetecinin en doğal hakkı olan haber materyali toplamak amacıyla Gazi Mahallesi'ne giden muhabirimiz hiçbir gerekçe gösterilmeden polisler tarafından gözaltına alındı. Özellikle devletin alternatif basına yönelik uygulamalarına, Metin Göktepe'nin katledilmesiyle birleşince daha tanelik olduk. Muhabirimiz Özgür Saltık'ın Metin Göktepe gibi bir katliama uğraması halinde faşist devlet, halklarımızdan gereken cevabı alacaktır.

ODAK DERGİSİ'NE BASKIN

Açlık siyasi dergi olarak yayımlanan Odak Dergisi 13 Mart günü Saat 14.00 sıralarında sivil polisler tarafından basılarak dergi çalışan

ları ve o sırada içeride olan ziyaretçiler gözaltına alındı. Odak Dergisi yazarı Hamza Yalçın, baskın sırasında derginin bulunduğu sokakta polislerce üzerine atılan gazlar gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan isimlerini öğrenebildiklerimiz şunlar; Odak Dergisi Yazışmaları Müdürü Erhan Duman, Birleşik Tarımçılık Sendikası Eğitim Uzmanı Osman Tiftikçi, Teknik Görevli Bülent Şenlik, Emek Kültür Merkezi Sahibi Sevim Erşan ve Hatice Atmaca.

Baskın ve gözaltı sonrası dergi mühürlendi. Odak Dergisi avukatı Saadet Yalçın tarafından yapılan basın açıklamasında polislerin keyfi tutumunu protesto ederek gözaltına alınmalarını derhal serbest bırakılması istendi.

ATILIM GAZETESİ MUHABİRİNE GÖZALTI

Esenyurt'ta bir gösteri sırasında haber için orada bulunan Atılım Gazetesi Muhabiri Aysun Gündüz Jandarma tarafından gözaltına alındı. Daha sonra serbest bırakılan

Gündüz, kendisi dışarda Arzu Bayraktar ve soyadları öğrenilemeyen Kızıl Bayrak okurları Hasan ve Behzat adlı kişilerin de Bahçeşehir Jandarma Karakolu'nda tutukdukları söyledi.

Ayrıca Ankara Emniyeti tarafından 6 Mart günü gözaltına alınan ve gözaltına alındığı kabul edilme yeri Atılım okuru Muhittin Evrak'ın gözaltında olduğu, 11 Mart günü Adalet eski bakanı Seydi Oktay'ın girişimleriyle kabul edildi. Avukatların tekrak işyerinde bulunması üzerine Muhittin Evrak'ın emniyet kayıtlarında olmadığı söylendi. Atılım Gazetesi tarafından yapılan basın açıklamasında tüm kitle örgütleri, işçi, kurum ve kuruluşlar yeni bir gözaltıya karşı dayanışma için duyuru olmuştur.

Emekçinin Alternatif Gazetesinin 1 Mart 1996 tarihli 10. sayısı İstanbul DGM tarafından örgüt propaganda yapıldığı gerekçesiyle toplandı.

İşkencecilere Suç Duyurusu

Partizan Sesi/İzmir: İzmir İHD Şubesi, Manisa'da gözaltına alınan öğrencilere işkence yapan işkenceciler hakkında İzmir Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulundu. Ayrıca İHD İzmir Şubesi, Manisa Emniyet Müdürlüğü'nde işkence yapıldığına protesto ederek yayımladığı "mekrupla" yurttaşları işkence olaylarına karşı durarak olmasa gerek, 4 Mart günü İzmir'de oluşturulan bir heyet ve İHD yöneticileri Manisa'ya giderek, Emniyet Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak, yetkilileri istifaya çağırarak ve insanlık dışı olayları kınadı.

İnsan Hakları Yüksek Danışma Kurulu Üyesi Prof. Dr. Zafer Üskül işkencecilerin "iz bırakmadan işkence yaptıklarını" ifade etti.

Ayrıca söz konusu öğrencilere Emniyet Müdürlüğü'nde "sağlam" raporı veren doktorların nobetçi adli tabip olmadığı ortaya çıktı. Manisa İl Sağlık Müdürü İsmet Nardalan yayımladığı "adli tabip nöbet listesi" ne göre işkence görenlerin Dr. İlkan Çalısar'ın nezaretinde tutulmaları gerekirken 2 Nolu sağlık ocağının da görevli Dr.Yusuf İzzettin Küçük ile Dr. Turgay Özcan, Emniyet Müdürlüğü ne çağırılarak söz konusu

rapora imza atılmaları sağlanıyor.

Manisa polisi bu olaya ilişkin Kurumun Teşvikiye Köyü'ne baskı uygulaması ve Göktaş ailesinin bütün bireylerini gözaltına almıştı. Yine 6 Mart günü saat 12.30'da İzmir Adliyesi önüne gelen İzmir İHD İzmir Şubesiyle birlikte yaklaşık 80 kişinin katıldığı bir grup, Manisa'daki işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulundu. Kitle, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenicek", "Zindanlar Boşaltılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atarak, olayı hızla dağıttı.

Yeni Saldırı Planı "Kırmızı Bölge"

A. Cebrail EKİCİ

Son yılların en şiddetli çarpışmaları yaşanıyor. Derinleştirilir ki, Rusya'nın Çeçenistan'a yaptığı işgalden daha beter, daha yıkıcı bir savaş yaşanıyor. Bu yaşanan sıcak savaş, Çeçenistan ile Rusya arasındaki savaştan nitelik olarak farklıdır.

İki sınıf bütün cephelelerde savaşıyor. Karşıt sınıflar adeta boy ölçüşüyorlar. Yazılarımızda sürekli olarak ülkemizde bir iç savaş yaşandığını ve egemen sınıflar iktidardan aşağı edilmedikçe de bu savaşın devam edeceğini belirttik. Çarpışmalarda yüzlerce, binlerce insan ölüyor, binlerce köy harabeden silinirken, binlerce insan yerlerinden, yurtlarından silah zoruyla sürgün ettirilirken, kimileri düymazlıktan, gömmezlikten geldi. Ülkemizin aydınları adeta sustu. Bekle-gör tutumunu benimsediler. Kendine aydın diyen bazı kimseler ise, egemen sınıfların kolluk değneği olmaktan kendilerini kurtaramadılar.

Birakalım bu tür çevrelerin haksız savaşa karşı tavır almalarını, toplumsal konumlanış itibarıyla da sorgulanmaları gerekir. Haksız savaş yürütenlerle zımni anlaşmadan öte, adeta destekleme tutumları vardır. Eğer bir ülkede, toplumda, "barış" tan söz ediliyorsa, orada savaş var demektir. Karşıt şeyler birlikte varolur. Savaştan söz edip, barıştan söz etmemek ne kadar yanlış ise, barıştan söz edip, savaştan söz etmemekte o kadar yanlıştır.

Yaşadığımız coğrafyada, hakim sınıflar, ülke sınırları içerisinde milyonlarca insanın yaşadığı bir bölgeyi düşman ilan ediyor, kendisine aydın diyen kesimleri çit çıkıyor, tınlamıyor ve halen "barış" hülyalarıyla kendilerini aldattıkları gibi, haksız savaşa karşı tutum alan geniş halk yığınlarını da yanlış yönlendirme gayretini içindedirler. Egemen sınıflar, bu kesimi ne kadar bagırına basarsa azdır. Egemen sınıflara en iyi hizmet, sınıf işbirliğidir. Bu kesim, iki karşıt sınıfı uzlaştırmak için elinden gelen bütün olanaklarını ve yeteneklerini kullanmaktan geri durmamaktadır. Düzen iclik, sınıfların birleştirme uğraşı, her zaman faşizmi güçlendirmiştir. Legal mücadelede, azamî oranda ekonomik ve demokratik mücadelelerin "vazgeçilmezliğinden" dem vuran bayraktarımız, reformizm batağına ne kadar çok battıklarının farkında mı acaba?

Öteden beri, reformizme karşı mücadelelerin aynı zamanda faşizme karşı mücadele olduğunun bilincinde hareket edilerek, faşist diktatörlüğün yıkılması için, halk savaşını yada haklı savaşın daha da boyutlandırılmasının vazgeçilmez görev olduğu hiç bir zaman unutulmamalıdır. Eğer barış girişimcileri isteklerinde samimi ise, yapmaları gereken tek şey, haksız savaşa karşı aktif tutum almaktır. Bu kesim, karşıt sınıfları uzlaştırmaya müdahalesini terk etmediği sürece, "savaşa karşıyız" kabilindeki yönlendirmeler, olsa olsa egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmeye yarar.

Evet, düşmanın saldırısı açık ve nettir. "Bahar operasyonu" ile başlatıldığı ve "kırmızı bölge" diye isimlendirildiği bölgeyi "top yekün imha" kop sanına almıştır. "Kırmızı bölge" diye adlandırılan bölgenin şifre çözümü düşman bölgedir. Savaş deneyimlerinden yola çıktığında, savaşta bu tip adlandırmalar, savaşın boyutu ve derecesine göre değişmektedir. Düşman ordusunun tabiiatlarında, bu tip isimlendirmeler (mavi, beyaz, kırmızı, vb.) sık sık kullanılmaktadır. Ve ilk olarak, düşman "kırmızı bölge" diyerek, haksız savaşı resmi olarak ilan etmiştir. "Kırmızı bölge" tabirinin içeriği analiz edildiğinde, bölgede yaşanan ahali "düşmandır". Dolayısıyla, savaşta kullanılmak üzere bütün araçları kullanılması anlamına gelir. Bu durum savaş hali olduğu için, bölgedeki bütün kaynakların savaş hizmetinde kullanılmalıdır. Sadece ekonomik kaynakların kullanılması değil, şehir dışındaki bütün yedek yerlerinin (köy, mezar vb.) imha edilmesidir. Dahası, dağ, orman ve canlı yerlerin imhasıdır. Doğal su kaynaklarının zehirlenmesi ve doğadaki canlıların yaşayamayacağı şekilde zehirli ilaçlarla ilaçlanmasıdır. Diğer tahrip gücü yüksek, yakıcı, patlayıcı maddelerden ve kimyasal silahların kullanılmasından söz etmeye gerek yoktur.

Düşman "kırmızı bölge" planını rahat uygulamak için de, özel yetiştirildiği ordu birliklerini söz konusu bölgeye kaydırarak, büyük askeri yükünk yapmıştır. Bu askeri stratejik seferin adı, "kuşat ve imha et" tir. Şifresi "kırmızı bölge"dir. Düşük yoğunluklu savaşta, özel yetiştirilmiş ordu birlikleri kullanılması nedeni, bütün insanı özelliklerini yitirilmesidir. Bunlar, sadistçe yenştirilir. Psikolojik olarak öldürmeden, yakmadan, yıkmadan, tahrip etmeden, talan ve yağma etmeden zevk almaları sağlanarak savaşa sürülür. Özel ordu birliklerinin insani duyguları yok edilmiştir. Ağır kanlı kırtlar gibi, halkın kanını emmedikleri gün kudduzlaşılır.

Düşman "kırmızı bölge" ilan ettiği yerlerde yapacağı katliamlarını "mesurlaştırma" gerekçesini, Dersim'den Sivas'a geçiş yapacak olan gerilla birliklerinin engellenmesi olarak açıklamıştır. Bu dünya kamuoyunun aldatılması için yapılmış koca bir yalandır. Zira biliniyor ki, düşman "kırmızı bölge" planını açıklamadan önce Sivas'ta katliamlar yapıyordu. O katliam ve zorla göç etirme, kamuoyuna yansadığı gibi, ezilen dinsel inançtaki Alevilere yönelik değildi. Gerilla mücadelesini engellemek, kamuoyuna Sivas'ın gerilla bölgesi olduğunu yansıtmamak için, dinsel inanç itibarıyla Alevi olan kesim, sis perdesinin aralanmaması için kullandı.

Düşmanın askeri politikası açık ve nettir. "Kuşat ve imha et". Bu günlerde, değişik alanlardan getirdiği özel ordu birlikleri iş başında ve bölge her gün bombalanmaktadır. Geriye tek bir şey kalıyor. Çeçenistan, Buzna-Hersek vb. yerler bombalandığında, ortalığı valvalaya verenler, kendi ülkesindeki katliamlar karşısında hala seş çıkarmamaya devam mı edecekler? "Kardak Kayalıkları" söz konusu olduğunda ayağa kalkın ve "mili gurur"la adeta kendinden geçen binlerce insan, katliamların utançında boğulmaya yüz tutmuş "faşist ordu"ya biraz daha yakın, yakın mı diyebiliriz?

Peki, şu bizim "barış" uçuran güvercinlerimiz, "kırmızı bölge"deki katliamlara arkasını mı döncecekler? Katliamlara uğrayan halkın isyan çığlığına ne zaman kulaklarını açacaklardır? Yukarıda söz konusu yaptığımız kesimler diliz, sağır, köle olmaya devam ede dursunlar, bizim yapacağımız tek şey ezilen yığınlarla birlikte Maoist Parti önderliğinde geliştirilen Halk Savaşını destekleyerek, zulümkarların dünyasını yıkmaktır.

Öğrenciler Tutuklanarak Yıldırılamaz

Partizan Sesi/İstanbul: Son bir kaç yıldır durgunlaşan, ancak geçtiğimiz ve bu öğretim yılında giderek artan öğrenci eylemleri devam ediyor. Özelleştirmenin durdurulması, polislin okullardan çekilmesi talebiyle ve har(a)çlara yapılan zamları protesto etmek amacıyla düzenlenen gösterilerin ardından birçok üniversitede başlayan işgal eylemleri, öğrencilerin mücadelelerinde kararlı olduklarını ifadesidir. Beyazıt, Taksim, Kızılay Meydanlarında yapılan mitinglerden sonra öğrenciler, 29 Şubat günü Üniversiteli Öğrenciler Platformu (Barikat, DÜP, DÖB, Partizan Gençlik, SİFİİ öğrenciler, Kaldıraç, Ekim Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Gençlik, Devrimci Mücadelede Gençlik, Hedef, Özgür Gençlik)nin düzenlediği mitingde Beyazıt Meydanını doldurarak, devlete birtaraplılık neler yapabileceğini gösterdiler. Mitingden sonra İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'ne giderek okulu işgal eden öğrenciler, 1 Mart Cuma günü saat 20.00'de işgali sona erdirdiler. İşgal sırasında eylemcileri yalnız bırakmayan öğrenciler, veliler, demokratik kitle örgütleri ve duyarlı insanlardan oluşan kalabalık bir kitle 1 Mart günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde bir gösteri düzenledi. Gösteriden sonra üniversiteye girmek isteyen kitleye müdahale eden polisler kitle arasında çatışma çıktı. Göstericilere saldıran polis, insanları top, tekme ve yumruklarla tartakladı. Bazı öğrencilerin ve Emniyet Müdür Yardımcısı Yasar Keskin'in varlandığı çatışma sonrasında çevrede bulunan bazı araçların camları kırılarak, 22 öğrenci gözaltına alındı.

İstanbul Üniversitesi'ni işgal eden öğrenciler 1 Mart günü saat 20.00'de eylemlerini sona erdiren içeride bulunan gazetecilerle beraber dışarı çıktılar. Toplu bir şekilde dışarı çıkan öğrencilere müdahale eden polis öğrencileri coplayarak tartakladı. Bir çok öğrenciyi döreyerek yaralayan polis 47 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerden 15 kişi Terörle Mücadele Şubesine götürülürken 34 öğrenci de Eminönü Merkez Karakolu'na götürüldü.

1 Mart günü İstanbul Üniversitesi önünde basın açıklaması yaparken ve işgali bitirdikten sonra dışarı çıkarken gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması ve gözaltıları protesto etmek için 4 Mart günü öğrenciler tarafından bir gösteri daha düzenlendi.

Saat 12.30'da İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi önünde toplanan 500 öğrenci, "Fermanı Yaktık, Meclisi Bastık", "Polis Dışarı, Bilim İçeri" vb. sloganlar atarak İstanbul Üniversitesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Üniversitenin arka kapısını kırarak içeri giren öğrenciler üniversite içinde bulunan öğrencilerle birleşerek bir basın açıklaması yaptılar.

Bütün öğrenciler adına yapılan ortak açıklamada; "Anayasada ücretsiz eğitimden bahsedilen, üç günlük Kardak krizinde trilyonları harcıyan, savaşta 800 trilyona silahlara göz kırpmadan yatan, emsaliyet testilatını son model pahalı arabalarla donatan devlet, parasız olmalıdır. Gerçekleşen çocukların elinde süt şişesini, hastaların yanından doktorları, öğrencilerin elinden okullarını almaya çalışıyor" denilerek, bugüne kadar yaptıkları uyarıları dikkate almayan yetkililerin sabırlarını zorlandıkları belirtildi. "Azınlık olmalar, bu ülkenin kaynaklarını çepçeme indiren ve bunun için ortak dışmanlarımızdan güç ve destek sağlayanlardır. Bunlar, bir avuç azınlık olarak bugunümüzü ve geleceğimizi sömürüyorlar" denilen açıklamadan sonra 1 Mart günü gözaltına alınan ve 4 Mart'ta savcılığa çıkarılacak öğrencileri almak için "Hedef Adliye", "Gözaltına Alınanlar Serbest Bırakılsın" sloganlarını atan öğrenciler yeniden yürüyüşe geçtiler. Öğrencilerin içeri girmesini engellemek için üniversitenin kapatılan ana kapısını kırarak dışarı çıkan öğrenciler, dışarıda kendilerini bekleyen öğrencilerle birleşerek Sultanahmet'e doğru yürüyüşe geçtiler. Beyazıt Mey-

danı'nda bir arız polisin engellemesi nedeniyle beklendikten sonra, polis yetkilileriyle yapılan görüşmelerden sonra yeniden yürüyüşe geçen öğrenciler, "Üniversiteler Bizindir, Bizimle Özgürleşecek", "Baş Komiser Berkarda", "Yaşasın Beyazıt Direnişimiz", "Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye", "Paralı, Polisli Eğitime Hayır", "Eller Aya, Bizler Yaya, Rektör Uzaya" vb. sloganları atarak Sultanahmet Adliyesi'nin önüne geldiler. Adliye'nin önünde barikat kuran polis, öğrencileri adliyenin önüne bırakmazınca, öğrenciler Sultanahmet Meydanı'na geçerek burda mahkemeye çıkarılacak arkadaşlarını beklemeye başladılar. Öğrencileri rahatsız ederek dağıtmaya çalışan polis, öğrencilerin "arkadaşlarımızı almadan gitmeyeceğiz" cevabıyla karşılaşınca herhangi bir müdahalede bulunmadan, çevrede güvenlik önlemi alarak beklemeye başladı. Bekleme sırasında sık sık çeşitli sloganlar atan öğrenciler, marşlar söyleyerek halaylar çekmeye başladılar.

Bu arada öğrencilere destek vermek ama-

da durumun buradan farklı olmadığını ve har(a)çlara karşı yapılan protesto eylemi için yapılan yürüyüşe 10 bin kişinin katıldığını söyledi. Öğrencilerin dağılması için bilindiği kadar geç saatlere kadar adliyeye getirilmeyen gözaltındaki 22 öğrenci akşam saatlerine doğru savcılığa çıkarıldılar. Savcılık tarafından 3 öğrenci tutuklanırken 20 kişi serbest bırakıldı. Öğrencilerin serbest bırakılmasından sonra buraları bekleyen öğrenciler olaya bir şekilde dağıldı. Aynı gün İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarılan 47 öğrenci ise, DGM Savcılığı tarafından "suçları" DGM kapsamına girmediği için İstanbul Adliyesi'ne sevk edildi. İstanbul Adliyesi'ne sevk edilen 47 öğrenciden 31'si, 5 Mart günü çıkarıldıkları Cumhuriyet Savcılığı tarafından "Gösteri ve Yürüyüş Yasasına" muhalefetten tutuklandı. Tutuklanan 31 öğrencinin isim ve soyisimleri şöyle:

M. Özgür Günaslan, Rahşan Güven, Okan Ergül, Ayşegül Uygun, Erkan Dilek, Deniz Dilek, Pınar Bakır, Enginay Aydemir, Kadir İğbal, Firuze Uz, Nafiye Topaloğlu, Çağla Kulakçı, Ayşe Oya Kubilay, Sö-

nyalı Yunanistan ve Almanya'dan gelen temsilciler eylemleri destekleyen açıklamalarda bulundular. Yunanistan Öğrenci Birliği (EPEE) adına gelen Dimitris Govas; "Ben Yunanistan'ın Öğrenciler Birliği adına hepimizi selamlıyorum. Türkiye'de nelerin olduğundan haberdarız. Yunanistan'da da aynı durum mevcut. Bizim de buna karşı eylemlerimiz oldu ve devam ediyor. Hakk olduğumuzu biliyoruz" diyerek, Türkiye'deki öğrencilerin bu tür eylemlerini sürekli destekleyeceklerini vurguladı. Almanya Genel Öğrenci Birlikleri (ASTA) adına bir açıklama yapan Safiye Yıldız da; "Har(a)çların Almanya'da da sorun olduğunu" belirterek, Almanya'da

nek Ataman, Evrim Dutağacı, Hüseyin Umay, Adile Eğri Zeyneloğlu, Tülin Akpınar, Haydar Bahar, Deniz Ankar, Çağlayan Aksoy, Bülge Varol, Sibel Bektaş, Ekim Orhan, Mehmet Bozkurt, Ali Cömert, Bircan Sonbahar, Mustafa Doğan, Şengül Karaduman, Müriyel Akar, Banu Topaloğlu.

ÖĞRENCİLER MECLİSİ BASTI

29 Şubat günü har(a)çlara protesto etmek için YEMM'de bir gösteri yapan ve polis tarafından gözaltına alınan 11 öğrenciden 8'i çıkarıldıkları savcılık tarafından tutuklandılar. Tutuklanan 8 öğrenci Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Daha sonra mahkemeye çıkarılan öğrenciler serbest bırakıldı.

TAKSİM, KIZILAY'DAN SONRA KONAK DA ÖĞRENCİLERLE DOLDU

Har(a)çlara karşı gelişen protesto eylemleri İstanbul'da olduğu gibi diğer illerde de devam ediyor. 29 Şubat günü Ege Üniversitesi'nde çadır kurarak oturma eylemi yapan öğrenciler, 6 Mart günü 1 No'lu Yemekhane önünde bir gösteri yaptılar. Çadır kuran öğrencilerden bazılarının isimlerini yayımlayan Gazete Ege'yi yakarak protesto eden öğrenciler, gazetenin öğrencileri hedef gösterdiğini ve polislin saldırması için zemin yarattığını belirterek, "Kahrolsun Çanak Çömlek Medyası" vb. sloganları atarak, 700 kişinin katıldığı gösteride, "Polis Dışarı", "Artık Har(a)çları Ödemiyoruz", "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz" vb. sloganlar atıldıktan sonra öğrenciler dağıldı. Çadır kurup oturma eylemine başlayan öğrenciler 9 Mart günü de Konak'ta bir miting düzenlediler. Eylemi engellemek için harikaalar kuran polislin tüm engellemelerine rağmen iki yerde toplanarak Konak Meydanı'na doğru yürüyen öğrenciler, Kemeraltı girişinde polislin müdahalesiyle karşılaştılar. Polislin ve sivil faşistlerin saldırılarına maruz kalan öğrenciler tekrar bir araya gelerek yürüyüşe geçtiler. Partizan Gençlik, Özgür Gençlik ve Ekim Gençliği okullarından ve diğer öğrencilerden oluşan kitle, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla alana girerek burdaki kitleyle birleştiler. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı eylem yapılan ağıllanalarla yaklaşık 1 saat sürdü. Komünalardan sonra kitle Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Gençler Bağlara, Partizan İktidara", "İşçi-Köylü Gençlik Halk Savaşı'nda Birleştik", sloganları bayrakıldı.

TÜMTİS, Tüm Bel-Sea, Eğitim-Sea ve İHD'nin de desteklediği miting saat 15:30'da sona erdi.

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ'NDE EYLEM

Türkiye genelinde yükselen öğrenci eylemlerine paralel olarak Trakya Üniversitesi'nde de eylemler geliyor. Paralı eğitim, anti-demokratik ve anti-bilimsel eğitime karşı 29 Şubat günü Fen-Edebiyat fakültesi önünde 70 kişilik kitle tarafından bir protesto eylemi yapıldı. Partizan Gençlik, Özgür Gençlik, Devrimci Gençlik ve DÜP'lü öğrencilerden oluşan Platform tarafından yapılan eylem alışlar eşliğinde yürüyüşe başladı. Okulun önündeki alana gelen kitle devrim şebitleri arasında bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Şiirlerin, marşların okunduğu eylem, "Paralı Eğitime Hayır", "Har(a)çlarla Beslenen Kirli Savaşa Hayır", "Yaşasın Özerk, Demokratik Eğitim Mücadelemiz" vb. sloganlar atıldıktan sonra müzik dinletisiyle sona erdi. Eylemin bitiminden sonra kitle kantine girerek eylemi halaylarla burda da sürdürdü. Partizan Gençlik okulları yaptıkları açıklamada, "Bugün sonra da Trakya Üniversitesi'ndeki Partizan Gençlik okulları olarak, demokratik, akademik ve bilimsel eğitim hakkımızı gasp eden faşist Türk Devleti'ne karşı mücadelede boyutlanarak sürecektir" denildi.

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ'NDE PROTESTO

İzmit genelindeki liselelerden öğrencilerin ve Sendikâlılardan emekçilerin de katıldığı 1000 kişilik bir kitle 7 Mart günü yaptığı yürüyüşle har(a)çlara protesto etti. İzmit Saraybağçe Belediyesi önünden yürüyüşe geçen kitle İzmit Postanesi'ne geldi.

Har(a)çlara protesto amacıyla toplanan imzaları gerekli yerlere postalayan kitle daha sonra basın açıklaması yaptı. Yürüyüş boyunca ve postane önünde sık sık "Gerici, Faşist Eğitime Hayır", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe", "Yaşasın Devrimci Dayanışmamız" vb. sloganları atan kitle devrim şebitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra dağıldı. ■

Kosar İşçileri Şartelleri İndirdi

Partizan Sesi/Kartal: İşverenin saldırılarına karşı sessiz kalmayan işçiler çeşitli eylemlerle patrolden uyarıyorlar. Kosar Deri önünde toplanan 2 bin dolayındaki işçi tarafından 5 Mart Salı günü 12:00'de, işverenler tarafından gasp edilmeye çalışılan sendik haklarına savunmak, haklılık temeli olmadan işten atılan ve 50 gündür direnişte olan işçilerin tekrar iş başı yapması için bir basın açıklaması yapıldı.

Jandarmanın geniş önlem aldığı eylemde, işçiler Tuzla Deri İşverenleri Sendikası önüne kadar yürüdüler. Ellerinde çeşitli işçilerle döviz ve pankartlar taşıyan işçiler yürüyüşü sırasında "Hırsız Kosar", "Tuzla Kosar'a Mezar Olacak!", "İşçilerin Katili Patron Ağa Devleti!", "İşçiyiz Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarını haykırdılar.

Deri işçilerinin protestosuna HADEP Kartal İlçe Başkanı ve HADEP Diyarbakır milletvekili de destek vermek için katıldı.

ARIKAN DERİ İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ 87. GÜNDE

Arikan Deri işyerinde hayrama, kara ve soğuğa rağmen 12 işçinin başlattığı çadır direnişi sürüyor. İşten atılan üç arkadaşlarının tekrar işe alınmaya kadar direnişin süreceğini belirttiler.

Konuyla ilgili açıklama yaparak, "Arikan Deri patronları, 3 ayda bir işçileri çıkartıp yenilerini almaya alışmış, bordrolarına asgari ücretten gösteriyor, sigorta primlerini tam yatırmıyor. Biz bunların önünü kestik. Geçmişte askeri arkasına alarak eylem kırıyorlardı ama şimdi biz bunlara mücadele ediyoruz."

ruz, direniyoruz böyle olunca kararlık güçler oluyorum" diye Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Musa Sevi açıklamasının devamında; "İşverenin amacı buradaki sendik faaliyetini bitirmek. Kararlık güçler dediği sınıf mücahedesidir" dedi.

TUZLA DERİ İŞÇİLERİ İŞ BIRAKMA EYLEMİNDE

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan deri işçileri işten atılan işçilerin işe geri alınması için 14 Mart günü bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Sabah saat 07:00'da Organize Deri Sanayi Bölgesi'nin giriş kısmından ve Şifa Mahallesi tarafından döviz ve pankartlarla gelen yaklaşık 2500 işçi Sanayi Bölgesi'nde bir araya geldiler. Sanayi Bölgesi'nden yürümeye başlayan işçiler: "İşçiler Birleşin, Sömürüye Son", "Yaşasın Tuzla Direnişimiz", "İşçilere Kalkan Elleri Ka-

racamız", "İsten Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganlarını atarak, Kosar Deri Fabrikası'na geldiler.

Tuzla Deri-İş Sendikası yaptığı açıklamada, "Üyelerimizin sendik haklarını tanımayan Deri Sanayi İşverenleri Sendikası Başkanı Alaattin Koşar, Arikan Deri patronları, üyelerimizi sokacağı almıştır. Alaattin Koşar, üyelerimizin üzerine zaman zaman araba sürmüş ve yaralanmalarına neden olmuştur. İşçiler Kosar Deri'de 55 gün, Arikan Deri'de 100 gündür, işlerine geri dönüş için bekliyorlar" dedi.

Tuzla Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya yaptığı açıklamada, Deri işçilerinin bugüne kadar direnen haklarını aldıklarını belirterek, işverenlere, işçileri geri alması yönünde uyarı yaptı. Yener Kaya'nın uyarısından sonra işçiler dağıldı.

Birlik Mensucat'ta "Emeklilik" Yasak

Partizan Sesi/Kayseri: Patronların kar hırsı, hiç bir engel tanımıyor. Yasaları yapan, işçiyi, memura, emekliye her türlü zorluğu yaşatan bunlar, şimdi de emekliliğine kısa bir süre kalmış olan ve 23-24 yıl hizmet vermiş, fabrikayı, tek makinedan, onlarca makinalara çıkarmış, yıllarca sömürülmüş Birlik Mensucat işçilerinden 60 kişi işten atıldı.

Toplu sözleşme sürecinde olan ve emekliliğine kısa bir süre kalan 100 işçi toplu sözleşmeden yararlanmasınlar diye iş akdeleri fes edildi. İşçilere, işten çıkarıldıkları bildirildikten sonra "Ben

kendi isteğimle şu şu tazminatlarımı alarak çıkıyorum" diye kağıt imzalatmak istendi. İşçilerin bunu reddetmesi üzerine patron tarafından tehditler savruldu. Binca yıllık emeklerinin karşılığını vermedikleri gibi, işçilerin alması gereken tazminatlar da gasp edilmek isteniyor.

İşçiler bu konuda sessiz kalmayacaklarını, bu fabrikaların kendi ürünleri olduğuna, fabrikada emeklerinin bulunduğuna, ve kendi haklarını almak için sonuna kadar direneceklerini belirttiler.

Türk-İş Teksit'te örgütlü olan işçiler Teksit Sendikası genel başkanı

Tahir Horoz'dan bıkarak çareyi, bir yıl önce Hakk'le geçmekte buldular. Tahir Horoz, işçileri işten atılmak, patron böhne sözleşmeler imzalamayı ve tehdit etmeği görevi haline getirmiş bir fabrikatördür. İşçiler, şu an meşhurla sendika olarak bilinen ve patronla kol kola hareket eden Hak-İş'le de aynı durumda karşı karşıyadır.

Sendikalarına görevi, işçilerin emeğini savunmak, sınıf bilincini taşımak, kurtuluşun sınıfsız ve sınırsız süz toplumdaki olduğunu öğretmek ve onun mücadelesini vermek olmalıdır.

Almanya'da 8 Mart Kutlaması

Partizan Sesi/Mannheim: Yaklaşık iki ay önce örgütlenmeye başlayan "Yeni Demokratik Kadın" komitesi, Mart 1996 tarihinde 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günü"nü bir şölenle kutlayarak, örgütlenmesini kitlelere duyurdu.

Almanya ve Avrupa'da yaşayan Türkiye ve Türkiye Kürdistan'lı emekçi kadınlar "Yeni Demokratik Kadın" komitesinin de örgütlenmeye ve etkinliklere dayanışmaya çağırıldı.

Her örgütlenmenin bir ihtiyaçtan kaynaklandığından hareket ederek, demokratik kitle örgütlerine, gençlik örgütlenmelerine nazıl ihtiyaç duyuluyorsa, kadın örgütlenmesine de aynı ihtiyacı duyulduğuna inanarak ve bu doğrultuda hareket eden Yeni Demokratik Kadın Komitesi 8 Mart günü

nü bir gece düzenledi.

Mannheim Kültür Merkezi'nin de büyük destek sunduğu geceye 400'ü aşkın kitle katıldı. 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" şölenine, dayanışma amacıyla Grup Hasat, Grup Sesimiz, Grup Zurna ve skeçleriyle Düsseldorf Mercas'da katılarak dayanışmanın en güzel örneklerini sergilediler.

Ayrıca Mannheim Kültür Merkezi bünyesinde oluşturulan folklor ve tiyatro ekipleri, gecede büyük beğeni ile izlendi. Özellikle Dersim'li Şeh Hüseyn'in de konu edildiği tiyatro sergilendiğinde salon, "Yaşasın Maoist Kültür Cepheniz", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" sloganlarıyla inliyordu.

Gecede, TKP(ML) Hessen Alt Bölge Komitesi'nin göndermiş olduğu 8

Mart'a ilişkin mesaj albış ve sloganlar eşliğinde okundu.

Gecenin son bölümünde Grup Hasat programı; Enternasyonal proletaryanın simgesi olan Barbara Anna KISTLER ve birlikte şehit düşen yoldaşları için yaptığı besteyle başladı. Program kitleler tarafından çok kuyula dinlenildi.

Gece, saat 23: 00'de bitmesi gerekirken, gerek kadından ve gerekse programın zenginliğinden saat 01: 00'e kadar uzadı. Buna rağmen kitle programını sonuna dek salom terkemedi.

Gecede katılanlar arasında Almanların da bulunması gecenin enternasyonalist niteliği anlamı açısından olumlu oldu ve bu durum kitle tarafından takdirle karşılandı.

İKİ YOL

Onur DERSİM

Terörizm

Sistemin denkleşen krizinin, daha yabıcı acil bir ihtiyaç haline getirdiği devrim, tüm neo-liberal, devletçi solcu, reformist odaklarca "terörizm" yaygınlaştırmaya çalışılmaktadır. Karşıya Emek Partisi Girişimi'de katıldı. "Özgürlük Dünyası" Dergisi ve "Evrensel" Gazetesinin yazılarında halim silahlı devrim talebi ve pratik terörizm olarak dalgalandırılmaktadır.

Bilindiği gibi "Yeni Dünya Düzeni" ile tüm gençlik, öğrencilerin yanı sıra ideolojik açıdan da devrim karşıtı bir saldırı başlatıldı. Vazgeçilen ebedi rahat ve huzur sahte karlılığı, devrimin ark tarife karşıtı propagandasıyla el ele sardılmaktadır. Geçmişten beri burjuva dünya görüşleri yüzünden yarımsama içinde olan küçük burjuva devrimciliğinin bazı kesimleri, emperyalist-revizyonist propagandanın etkisinde kalarak iyice savrulup, liberalleştiler. Emperyalist sistemin 30'ü yılların sosyalizmde cereyan eden olayları ve etkisini oluşturan anlamaktan uzak bazı çevrelerde de moda siyaset, Batı kaynaklı çözümler oldu. "Demokrasi ve her neyse, ne yapılabilsen Batı yapar" düşüncesiyle diz çökenler, emperyalizm karşısında ideolojik kompradörlüğe zeminini oturtarak, Yeni Dünya Düzeni'nin soldaki katliak değnekleri haline geldiler. Bazıları açıklık sistem savunuculuğu yaparken, diğer bir kısım devrim sözcükleriyle kendilerini maskeleymeye devam etti.

"Sosyalizm için önce kapitalist bir evrenin yaşanması zorunludur" şeklindeki

bukey açısı, revizyonizmi kapitalistleri açıklık kutsama ve kapitalist boyrağı yükseltme pratiğine gördü. "Karşılıklı bağımlılık", "küreselleşme" teorileriyle mesgulatılmaya çalışılan Batı önünde diz çöküş, "gerçekçilik" adına sermaye dünyasının değerlerine sıkıca sarılmıştır. Devletçi solcular potansiyel olarak Cumhuriyet kulvarında seyrederken, bir yandan sol neo-liberal akımda egemenlerin Öcal-Bayraktar gibi kesimlerine göz kırptı. İşin bir yönü bu... Diğer amaçlar ve hedeflerine bakılmaksızın yapılan ve halkların devrimden koparılmasını amaçlayan genel bir anti-şiddet kampanyası.

"Anti Terörizm" yayfatsıyla sürdürülen bu kampanyada emperyalizm ve uçakların arıyor. Liberal burjuva cereyanın zehinedeği ve reformizmde karar kılan bazı sol çevreleri dünya görüşleri itibarıyla anlamakta, emperyalizmin terörizm veheleleriyle aralandaki çığırın oldukça balımlılaşmasını da izletile izliyoruz.

Terörist emperyalizm ve uşak devletlerin halkların meşru başkaldırısına yönelik barbar şiddetini teşhir etmek, devrimle değiştirilerek yerine, genel bir anti-şiddet yönelimi EP çerçevesinde varmaktadır.

Bazı devrimci örgütlerin halk düşmanlarına, teçrit olmuş işlenmiş seferine, holding patronlarını yönelik eylemlerinin deşifre edilmesinde çok açık sırttan bu tutum, "maceracılar karşı mücadele" adına Özgürlük Dünyası Dergisi tarafından da teorikleştirilmiştir. Kaypakçaya voldsuz dediği gibi, silahlı mücadele devrimin ip uzarında zarımlıktan zanneden bu kesimler, açık bir şekilde kritik memuru rolü oynamaktadır.

Bunlar silahlı mücadeleyi durulması, reformizmi-tasfiyeciliği-liberalizm geçiş lambası olarak ilan etmektedirler. Tarihsel silahlı mücadeleye yön veren politika değil, bu macadelenin birer kendisidir. Silahlı mücadele peşinen "terörizm" olarak karşıya alınmaktadır. Bu mekanik burjuva yaklaşımı geçmiş provokasyon teorileriyle çok iyi tanıyınız. Yeni birgeymiş gibi antalgik yine provokasyon yaygarası kapladı. Hiç kimsa tek tek cezalandırma eylemlerini devrim yapılabilsen söyleyebiliriz. Maoistler bir avuç aydınlar öksesi ile işlerin üstesinden gelemeyeceğini biliyor. Bu başka şey, ama bu devletin beyin-sahibi kongradörlere yönelik cezalandırma eylemlerinin meşruluğu da bir başka şeydir. Maoistler aşından sorun eylemin biçiminde değildi. İdeolojik-politik çizgi tabii ki tartışılır, tartışılmalıdır. Öncü savaş teorisi gibi... Maoistleri bu teoriden ayıran elbette önemli ayırıcı çizgileri vardır. Herşeyden önce Halk Savunma Komünist Partisi önderlik etmektedir. Ve Kızıl Sivas İktidarı hedefine yönelik bir Kızıl Çerçile Savunma merkezi görevi ekseninde şimdiki durumda bu savaş sürmektedir. Şehirlerde bu savaş bedevetçiler-iletecek genilla eylemler reddedilmesede, bu bir şehir gerillaçılığı perspektifi ile değil, şehirlerin kurtarılma kumarı stratejisine bağlı olarak ola alınmaktadır. Liberal solun karşı çıkacağı, ülke objektifliğinin dayattığı esas mücadele biçimi olan silahlı mücadele kendisidir. Hayata müdahalenin bu esas yolunun pratikçe sporlanmış yadınması geçirene rağmen bu yapılmaktadır.

Şeyle bir gözlemlenir açılabilir, hakim anıların her alandaki tüm politikalarını bu gerçeği temel olarak saptadıklarını, herşeyleriyle buna göre organize olduklarını görmezler mi? Ama ne dediği Çizgilen kokünden bozulmuştur. Devrimin evrensel kanunu olan devrimci şiddet ya da tashih edisi olan zor, o kitapları rafa kaldırmıştır. Bu burjuva-liberal hezeyandan ötürüdür ki, bunlar devrimci şiddet eylemlerinin şu veya bu kişiye nefret, Ocakla değil, siyasal iktidarı ele geçirmesi perspektifiyle devrimin görevlerinin yerine getirilmesinin bir parçası olduğuna göremezler.

Eğer gömüs olsaydılar, duruma enkaz, siyasal iktidar otoritesi dumura uğramış bu sistemi süpürcek devrimci savaşın alevlerini söndürmeye soyunan iftaya elemaları olmayı sevdiyoruz.

Halklarımızın yoğun devrimci dönüşüm arzusu dahi dikkate alınmadığına, buna cevabın evrensel kanunu olan devrimci savaşın önemi görülebilir. Ne ki, devrimci savaşın amaçları ve yığınlar nezdindeki hakkı itibarı terörizm karalamalarıyla bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada gelgeleminde olacaktır.

Devrimci savaş, bugünde emperyalizm ve uçakların bir numaralı gündem sorunudur. Şimdi de Mısır zıvazıyla salmediler... Devrim gerçek teröristleri tanıyor. Kızıl ulusunu zoraki Türk devleti sınırları içinde tutmak için dayatılan imha savaş, halklarımız karşı kınılan işkence, ölüm-tüm, yargısız infaz, tekel-leri, emekçi sınıflara yönelik karşı devrimci saldırı terörizmdir. Eğitim emekçileri toplandı, Manisa örneği gibi öğrenciler işkenceden geçirildiler, Sivas Dersim gibi her alanda ezilenler zulme maruz kabrak-törizminin zaten haddi durumundadırlar. Sistem tüm toplumu zindan içinde gözaltında tutmaktadır. Şiddet söpüsü olan devlete giydirilen hukuk kuluna sınıflar üstü hukuk anlayışıyla aldananlara rağmen, sistem "kanun düzeni" dediği gerici çıkarları için herşeyi mübah görmektedir. Terörün ne, teröristlerin kim olduğuna, komünizme karşı mücadele stratejisi temelinde örgütlenen ve icraatları "uygar" denilen Batı ülkelerinde de ayıkça çıkan ve sömürge-yan somurgu ülkelerin çok daha çirpk olarak yüz-yüze oldukları katgerilla pratiğinde yaygın ve sürüyor.

Karşı devrimci basını-güvenlik-istihbarat-yargı-gizim vb alanların tek merkezden koordinasyonla terörizm temelinde seferber edilmesiyale bergün terörist oluşumunu tekrar tekrar işgalanmaktadır.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Alanlarda Kutlandı

Haber Merkezi: Yaşadığımız süreçte genelde sınıfsal sömürü özeldir erkek egemenliği ve hak gasplarından en fazla nasibini alan katmanlardan biri de emekçi kadınlardır. Sınıfsal, ulusal baskının yanında cinsel baskıya ve sömürüye de maruz kalırlar kadınlarımız. Bu ezilmişliğin yarattığı bir de tarih vardır. 1857 yılında, Newyork'ta, tekstil iş kolunda çalışan binlerce emekçi kadın, canlarını pahasına üzerlerindeki sömürüyü azaltmak için sokaklara döküldü. Bir çok emekçi kadın katledildi. Bu direniş gününe tüm emekçi kadınlara maledemek amacıyla, 8 Mart Clara Zetkin önderliğindeki II. Enternasyonal tarafından Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edildi. Şimdi 8 Martları 1857'de olduğu gibi direnişlerle anmak ve devralınan bayrağı daha da ileri mevalere taşımak bugünün emekçi kadınlarının görevidir.

Ülkemizde 8 Mart bu yılda birçok etkinliklerle kutlandı. Geçen yıla oranla bu yılki kutlanmalar ve katılım daha canlıydı.

İşte 8 Mart 1996 kutlamaları ve etkinlikleri...

8 MART GÜNÜ

MUAMMER KARACA'DA ŞENLİK

Galatasaray Lisesi önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle, lise önüne kırmızı karanfilleri bırakarak, ellerinde meşalelerle saat 18:00'de şenliğin yapıldığı Muammer Karaca Tiyatrosu'na doğru "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "Eyleme, Sokağa Özgürleşmeye", "Yaşasın 8 Mart", "Susma Sustuğu Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları eşliğinde yürüyüşe geçti.

Muammer Karaca Tiyatrosu'na giden kitle salondaki yerlerini aldı. Zamanın ilerlemesiyle birlikte katılımın 500-600 civarına ulaştığı görüldü. Saat 19:20'de program başladı. Emekçi halkın tüm katmanlarına, merhaba denilerek açılış konuşması yapıldı. Emekçi Kadınlar Birliği'nden Ayşe Erdoğan 8 Mart'ın doğuşuna ve tarihsel gelişimine ilişkin bir konuşma yaptı. Ardından Emekçi Kadınlar Birliği'nin gelişimine değindi. Tiyatro oyuncusu Dilek Türker sahneye Rosa Lüxemburg'un sözüyle girdi ve Aziz Nesin'in yazdığı bir oyundan bölümler sundu. Ardından Şair Suna Aras kendi şiirlerinden oluşturduğu dinletiyi sundu. Zeki Göker tarafından yazılan "Kadınlar ve Kadınlarımız" adlı oyun sahnelendi.

Geceün ilerleyen saatlerinde, EKB tarafından belirlenen direnişçi kadınları "8 Mart 1996 Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük" ödülleri dağıldı. Gülbahar Gündüz (Dersin işkencehanelerinde sakat bıraktı), Tomris Özden, Leyla Zana, Gülşah Tağaç'a ödülleri Eren Keskin, Eşber Yağmurdereli, Münir Ceylan, Asiye Baş verdi. Leyla Zana cezaevinde olduğu için, ödülü, Eren Keskin'e verildi. Münir Ceylan da çeşitli nedenlerden dolayı törene katılmadığı için ödülü sahibine Ali Payda verdi. Ödül töreni sırasında "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Gülbahar Gündüz, tören arasındaki konuşmasında "Bu ödülü dünya emekçi kadınlarımızın, direnen, boyun eğmeyen Kürt kadınlarımızın adına alıyorum" dedi.

EKB, 8 Mart 1996 Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük ödülleri bu kişilere için verildiğini şöyle açıkladı.

"Neden Gülbahar?"

Sınıf mücadelesinin yılmaz neferi Gülbahar, Dersin işkencehanelerinde günlerce gördüğü işkence sonucu bedeni sahat bırakıldı, ama öğünmedi. İşkenceciler karşısında direnenin türküsünü haykardı, yılmadı. Gülbahar için mücadele vardı, var olma ya devam ediyor.

O, tüm baskılardan itira emekçi kadınların onuru oldu. Bu nedenle Gülbahar Gündüz tüm direnen kadınların sembolü oldu.

Neden Tomris Özden ve Leyla Zana?

Cumhuriyet tarihi, Kürt halkı yok sayılarak, imar politikası, Türk İslam sentezi çözeninde pompalandı, Kürt halkının özgürlük mücadelesi kasla, barutla bastırıldı. Kürt halkı ile Türk halkı arasında hiç bir husumet yok. Bu kirliliğin mağduru ise Türk halkının hak eşliğine dayalı kardeşliğini savunmak, tüm duyurdu devrimci, demokrat işçi ve emekçilerin görevidir. Biz Emekçi Kadınlar, tüm yurtdışında haykırıyoruz! Yaşasın Halkların Kardeşliği.

Tomris Özden, kirliliğin mağduru olarak yer alan Albay'ın efi olmasına rağmen, tüm egemenlere kafa tuttu. Kürt kadının kardeşlik duygularıyla kucakladı. Bunu yaparken her türlü baskıya dayanarak göze aldı. Aynı duygularla cezaevinde, Kürt kadının kimliğini onurla taşıma ve halkların kardeşliğini meclis kürsüsünden haykırma cesaretine sahip Leyla Zana, bu nedenle Tomris Özden ile kardeşlik ödülünü paylaştı.

Her baskı da emekçi kadınların onuru olur. Bu nedenle onlar emekçi kadınların kardeşlik sembolü olurlar.

Neden Gülşah Tağaç?

12 Eylül'den sonra, önceleri cezaevleri kapılarında daha sommaları bayatın çeşitli alanlarında ve özellikle de başta Hasan Ocak olmak üzere, gözaltında haykırma karşı mücadelede başı çeken onurlu analardan. Bu anaları hepimiz tanıyoruz. Hepsinin ortak özelliği emekçi olmalarıdır. Bütün bu anaların sembolü en militan ve savasçı Gülşah Tağaç ana, emekçi kadınların onuru oldu.

BEKSAV'dan Mehmet Özer, Nehirler Şair grubunun hazırladığı şiirler eşliğinde şehit kadınları ve tutsak kadın savaşçıları konu alan bir dia gösterisi sundu. Sahneyi son olarak Grup Kızılınmak aldı.

Kadın tutsaklar, Umranlı Cezaevi MLKP'den tutsakları, Özgür Radyo, İDLB, Ceylan Matbaacılık çalışanları, İKP(MU) Şişli'de

lar Cezaevi'de tutsakları, MLKP, Ankara Birlik Tiyatrosu, Yaşlı Komünist Ali Eriş, PKK Dıvırbakar Cezaevi Tutsakları, Partizan, Özgür Gelecek, YDG, Sine-Sen, Atılım Gazetesi, Tohum Kültür Merkezi, Üniversiteli Özgür Gençlik okurları, Üniversiteli Genç Kadın, İçerenköy, Sultanbeyli Emekçi Halkın Birliği, Bursa Özel Tıp Cezaevi B Blok tutsakları, İHD İstanbul Şubesi tarafından günün anlamını içeren mesajlar gönderildi. Şölen saat 23.00 sıralarında sona erdi.

8 MART MİTİNGİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük jantıyla EKB tarafından çeşitli kurum ve kuruluşlara çağrı yapılması sonucu Sosyalist Kadın, DİSK, Tekstil İş 1 No'lu Şube, Tes-İş 5 No'lu Şube, Tunceliler Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Altı Nokta Körler Derneği, İstanbul Emekçiler Derneği, BEKSAV, Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi, Yapı Sanatçı, Tohum Kültür Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, MED-KOM, Demokratik Mücadele Platformu, İstanbul Demokratik Liseliler Birliği, Üniversiteli Genç Kadın, Ada

Kültür Dergisi, Tüm Maliye-Sen 2 No'lu Şube, Tüm Sosyal-Sen İstanbul Şubesi, Kafkas Abhaz Derneği, Tutsak Kadınlar, Ankara Birlik Tiyatrosu bir araya gelerek 9 Mart programını oluşturdu.

9 Mart Günü saat 9:00 sıralarında Kadıköy Belediyesi önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişilik kitle, Kadıköy İskele Meydanı'na kadar sloganlar ve pankartlar eşliğinde yürüdü. Çeşitli teknik aksanalar nedeniyle şenliğe geç bağlandı. Şenliğin yapıldığı alana elektrik verilmesinin ardından, şenliğe tertip komitesinin yaptığı açılış konuşmasıyla başlandı. Şenliğe katılan Grup Munzar, Grup Şafak, Yedigün Müzik Toplantısı, Grup Katop Yıldız, Çiçek Ayyıldız, Grup Şar türhüleriyle sahne'deki yerlerini sırayla aldılar. Tunceliler Derneği-Folklor Ekibi, Çeçen Halk Dansları Topluluğu, BEKSAV Karadeniz Yöresi Folklor Ekibi yöresel oyunlarını sergilediler.

Kültür Dergisi, Tüm Maliye-Sen 2 No'lu Şube, Tüm Sosyal-Sen İstanbul Şubesi, Kafkas Abhaz Derneği, Tutsak Kadınlar, Ankara Birlik Tiyatrosu bir araya gelerek 9 Mart programını oluşturdu.

9 Mart Günü saat 9:00 sıralarında Kadıköy Belediyesi önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişilik kitle, Kadıköy İskele Meydanı'na kadar sloganlar ve pankartlar eşliğinde yürüdü.

Çeşitli teknik aksanalar nedeniyle şenliğe geç bağlandı. Şenliğin yapıldığı alana elektrik verilmesinin ardından, şenliğe tertip komitesinin yaptığı açılış konuşmasıyla başlandı. Şenliğe katılan Grup Munzar, Grup Şafak, Yedigün Müzik Toplantısı, Grup Katop Yıldız, Çiçek Ayyıldız, Grup Şar türhüleriyle sahne'deki yerlerini sırayla aldılar. Tunceliler Derneği-Folklor Ekibi, Çeçen Halk Dansları Topluluğu, BEKSAV Karadeniz Yöresi Folklor Ekibi yöresel oyunlarını sergilediler.

Basın Ocak'ın annesi Emine Ocak 8 Mart'a ilişkin konuşma yaptı. Samuculuğuna Zeki Göker'in yaptığı 8 Mart etkinliği saat 16.00 sıralarında sona erdi.

Türkyüs esnasındaki 3 bin kişilik kitlenin yaklaşık 500'ünün şenliğe katıldığı görüldü.

YCKM'DE PANEL

Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle 8 Mart 1995 tarihinde, Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nde saat 14:00'de EKB Temsilcisi Ayşe Yılmaz, ABY sanatçılarından bir temsilci, YCKM'den Eğitmen Nazmiye Yılmaz ve şehit anaları adına Gülşen Karakuş'un katılımıyla bir panel yapıldı. Panelde, çoğunluğunu ev kadınlarının oluşturduğu yaklaşık 70 kişi katıldı. Panelistler, kadının ilkel komünal dönemden bugüne kadar tarihsel gelişimine değinerek kadın sorununun sınıf sorunundan başlamak ile alınmayacağını, sınıfsal mücadele içinde erkeklerle omuz omuz olmaları gerektiğini vurguladılar. Şehit anası Gülşen Karakuş, bir şehit anası olarak, kızının mücadelesine saygı duyduğunu, destek verdiğini ve tüm emekçi kadınların erkeklerle beraber mücadele içinde olmaları gerektiğini söyledi.

Panelistler, dinleyicilerin sorularına cevaplamaya çalıştı. Sıcak tartışma ortamının tek olumsuz yanı, diğer dinleyicilerin anlayabileceği şekilde konuşmamasıydı. Panel sonrası dinleyici bayırlarını görüşlerini aldığımızda, "Anlatılmak istediklerini, bizim günlük yaşamımızla örneklenerek söyleşmeler. Eğer anlatılmaları bir anlamıyorsa, bu konuşmalar ne için yapıldı. Daha sade bir dille konuşmaları gerekir" açıklamasını yaptılar.

DERİŞ TUZLA ŞUBESİNDE 8 MART

Deri-İş Tuzla Şubesinde 8 Mart günü, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne ilişkin bir etkinlik düzenlendi. Genel Başkan Yener Kaya'nın da katıldığı etkinlikte tiyatro, müzik dinletisi ve folklor gösterisi sunuldu.

Deri-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu tarafından yayınlanan bildiriye: "Dünyanın pek çok ülkesinde kadınların uzun ve zorlu mücadelelerle elde ettikleri sosyal ve siyasal haklar, bizde Atatürk sayesinde zahmetsizce bir kaç yılda kadınlarımıza sağlanmış oldu. Yine Türkiye Cumhuriyeti aydınlığından en çok kadınlarımız yararlandı derssek abartmış olmayız. Bu hakların gelişmesi için mücadele etmek gerekir" denildi. Deri işçisi Gül Özdemir sendikadan bu görüşüne katılmadığını söyleyerek, bu 8 Mart'ın alanlarda kutlanması gerektiğini vurguladı. Tekel işçisi Süheyla Günday ise "8 Mart'ı sarı sendikalar nasıl geri boyutlara çekiyorlar görüyoruz. Yasal alanlara çekiyorlar yada kadınlar günü olarak insanları pasifize ediyorlar. İyisi bilincinde olan kadınlara daha çok görev düşüyor" dedi.

KARTAL LİSESİNDE

ÖĞRETMENLERE KUTLAMA

Kartal Lisesi, Liseli Öğrenci Birliği'nde Örgütü 30 öğrenci tarafından öğretmenler odasına girilerek, öğretmenlerin yakalarına kırmızı kurdele takıldı ve öğretmenlere karanfil verildi. Öğrencilerden biri öne çıkarak kadınların örgütlenip mücadele etmesi gerektiğini belirten bir konuşma yaptı. "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganı atılarak öğretmenler odasından çıktı. Okuldaki memurlara kantarla görevlisi, hademe ve tüm kadınlara karanfil verilir yakalarına kurdele takıldı. Okuldaki tüm çalışanları ve öğrencilerin sempatisiyle bakiği eylem alkışlarla son buldu.

GENELEV İHD ZİVARETİ

İHD İstanbul Şube temsilcileri, 11 Mart günü genelevde çalışan kadınların sosyal, sendikal ve sağlık sorunlarına dikkat çekmek amacıyla İstanbul Karaköy'deki genelev önünde bir basın açıklaması yaptılar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle yapılan açıklamada, devletin bir tarafıtan ahlakı apdan fuhuşu ve toplumun ahlakı değerlerini sözde koruma hedefi güttüğü, diğer taraftan ise genelevleri attığı vurgulandı.

rağ cinsiyetçi ve ayrımcı yasaların kaldırılması istedi. Gençlerin sistemdeki aksaklıklarını yarattığı kurumlar olduğunu belirten İHD'iler, kadınların sistem tarafından bu yöle ihlallerini vurguladılar.

TUTSAK BAYANLARA İZMİR TİYAT'DAN KUTLAMA

İzmir TİYAT'ın oluşturduğu tutsak yakınları 8 Mart günü PTY Konak Şubesi önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasının ardından tutsak bayanlara faks çekildi.

Tutsak yakınları, yaptıkları basın açıklamasında: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün, kadının evin dört duvarı arasından kurtulup toplumsal mücadeledeki yerini alarak varlığını dayatışının sembolleştiği gün olduğu vurgulanarak, "Biz aileler bu nedenle coştuğumuz düşüncelerimizden ötürü tutuklu bulunan kadınların ve dünyadaki tüm emekçi kadınların gününü kutluyoruz ve düşüncelerimizden dolayı tutuklu bulunan insanlarımızın bir an önce serbest bırakılmalarını istiyoruz" denildi.

Açıklama sonrası aileler, tutsak bayanlara faks çekerek dağıldı.

İZMİR KESK'DEN BASIN AÇIKLAMASI

KESK İzmir Şube Platformu Kadın Komisyonu tarafından 8 Mart günü saat 18.00 sıralarında Konak Kemeraltı girişinde yaklaşık 200 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde kadın sorunlarını dile getiren ve kıyayan dövizler taşındı. Açıklama: "Bugün, geçen günlerde yaşadığımız sınırdan daha fazla sınırdan ve zulme uğruşturduğumuz bir dünyada yaşamaktayız. Haksız, kırıcı ve acımasız bir sistemin herkesin kendisini eşit haklar temininde özgürce ifade edebildiği çağdaş demokratik bir ortam istiyoruz. Hemen barış istiyoruz" denildi.

Kitle açıklama sonrası "Susma, Sustuğu Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Yaşasın

8 Mart Mücadelemiz" sloganlarını atarak seslerine dağıldı.

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ'NDE 8 MART

Trakya Üniversitesi'ne bağlı Tekirdağ Ziraat Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu öğrencileri tarafından MYO önünde bir kutlama yapıldı. Öğrenciler tarafından yapılan kutlamanın eğitimdeki sorunları çözmek amacıyla, onun kaynağı olan toplumsal sorunlara sahip çıkmak ve onu değiştirmek bilinciyle yapıldığı belirtildi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı kutlama, yapılan konuşmalarla başladı. Hazırlanan şerhlerin sunulması ve halayların çekilmesi ardından kutlama sona erdi.

Yüksek öğrenim gençliği olarak özgür, bilimsel, parasız eğitim için öğrenci demeklerinde birleşme çağrısı yapıldı.

ADANA'DA MİTING

Adana'da "Her gün 8 Mart Kadın Platformu" tarafından 9 Mart günü bir miting düzenlendi.

Hastaneler kavşığında toplanan yaklaşık 4 bin kişilik kitle saat 11.00 sıralarında pankartlar, sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde Uğur Mumcu alanına doğru yürüyüşe geçti. Yoğun güvenlik önlemleri alan polis alanı giren kitleyi tek tek ararken HADEP, İHD ve sosyalist devrimci basının pankartlarına el koydu.

Kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği",

"Analar Doğuruyor, Savaş Yutuyor", "Susma, Sustuğu Sıra Sana Gelecek", "Sosyalist Basın Susturulamaz", "Metinler Ölmez, Evrensel Susturulamaz" sloganları eşliğinde alana ulaştı. Yapılan konuşmalardan sonra Şenay Dağ ve Grup Yorum söylediği türkülerle halaylar çekildi. Mitingin son bulmasıyla kitlenin dağılması esnasında Sıdır Aslan adlı bir kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

MANAVGATTA 8 MART KUTLAMASI

8 Mart Emekçi Kadınlar günü Manavgat Kızıl Meydan'da bir gösteriyle kutlandı. Devrimci gençlerin "Kızıl Meydan" adını verdiği alanda yapılan kutlamaya Grup Altınçay'da türkülerle katıldı. Bu esnada Süleyman Demirel ve korumalardan oluşan konvoy alandan geçerken göstericilerin protestosuyla karşılaştı.

Halkın yoğun ilgi gösterdiği eylemler, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganını attılar. Grup Altınçay, Çav Bella, İbrahim Yıldız, Ali Haydar Ölmöz ve İsyani Ateşi türkülerini kitleyle birlikte seslendirdi. Halkın da izlediği gösteri olayız sona erdi.

TOKAT'TA 8 MART COŞKULU BİR ŞEKİLDE KUTLANDI

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Tokat'ta devrimcilerin organize ettiği bir programla coşkulu bir şekilde kutlandı.

9 Mart günü saat 19.00'da Yaşaroglu Düğün Salonu'nda yapılan kutlamaya 1000 civarında katılımcı olduğu gözlemlendi. Geniş güven bir ortamın alındığı gecede önce terip komitesi adına bir kişi, "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"nü ve önemini anlatan bir konuşma yaptıktan sonra devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Halkçileri Tokat Şubesi adına bir kişi tarafından günün anlam ve önemini anlatan bir konuşma yapıldı.

Gecede Türkiye'deki işkenceci ve işkencelerdeki katliamları anlatan bir skeç oynandı. Kitle skeç oynandığı sırada "İnsanlık Onuru İşkenceci Yenecek" sloganını haykırdı. İkinci skeçte edilen işçi kadınlarımızın dramı ile T. Kürdistan'daki baskı ve sınırdan anlatıldı.

Sahneye Grup Karadeniz çıktığında kitle "Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganını haykırdı. Grubun söylediği devrimci türküler ve marşlarla kitlenin coşkusu hat safhada idi. Çeşitli sloganların atıldığı gece olayız bir şekilde sona erdi. ■

8 Mart 1996 Kadınlar Hala Barışa, Eşitliğe, Özgürlüğe Hasret!

Hala erkek egemen yasalar ve uygulamalar gündemde. Hala 550 kişilik parlamentoda 13 kadın milletvekili var. Hala siyasi partilere erkek egemen politikalar ve erkek yöneticiler hakim. 1994'de 3018 yerel yönetim II Genel Meclis üyesinden yüzde dördü kadın.

En büyük sendikalar Türk-İş ve DISK Başkanlar Kurulu'nda hiç kadın üye yok. Hak-İş Merkez Yürütme Kurulu'nda 25'ten biri kadın. KESK Merkez Yürütme Kurulu'nda 11 kişi arasında 1 kadın üye mevcut.

Yaş ortalamalarına bakıldığında kentlerde kadınların işsizlik oranları erkeklerinkinin 2 katı civarındadır. Kırsal kesimde ise kadınlar aile işletmelerinde ücretsiz olarak çalışmakta.

Hala kadınlar ağır koşullarda, vasıfsız işlerde az ücretle, kayıtsız bir şekilde sosyal haklardan, iş güvenesinden yoksun çalışmaya zorlanmakta.

Ailede hala reis kurumu var. Ve erkek reis kabul edilmekte. Ceza yasalarında bazı suç tiplerinde kadına daha çok ceza veren hükümler yürürlükte.

Medeni Kanunu'nda özellikle Aile Hukuku'na ilişkin maddelerde, Vergi Kanunu'nda, yönetmelik ve tüzüklerde cins ayrımcı hükümler mevcut.

Hala bekaret tabu olmaya, namus değeri olarak algılanmaya devam etmekte.

Kadın bedeninin erkek mülkü olarak görülmesinin sonucu olarak kadınların iradesi dışında bekaret kontrolleri yapılmakta.

Hala tecavüz de ispat yükü mağdur durumundaki kadına yüklenmekte.

Medyanın, kadının geleneksel ve erkekler tarafından belirlenen kimliğini pekiştiren ve mota olarak sunulan dili hala devam ediyor.

Her yıl yüzlerce kadın doğum ve sonrasında komplikasyonlardan ötürü, güvensiz kurtaj koşullarından dolayı can vermeye devam ediyor.

Tecavüz en yaygın savaş suçlarından biri olmasına rağmen en az yargılanan savaş suçu olmaya devam ediyor.

Hala bir devlet politikası olarak devam eden işkencede en ağır faturayı kadınlar ödüyor. Sadece 1995 yılında şubemize başvuran işkence gören kadın sayısı 60. Tecavüze uğrayan 1, tecavüz tehdidi ve taciz edilen kadın sayısı 6. Bütün erkeklerin değiştirilmesine karşı yeni hak taleplerinin haykırıldığı gün olarak kutlanmasına karar verdiler.

Kadın sorununun erkek egemen dünyada sistemli bir şekilde yaşanıyor olması konuların uluslararası platformlarda da gündeme gelmesine neden oldu.

3.9.1981'de yürürlüğe giren, 26.8.1985'de Türkiye tarafından çekinçli imzalanan "Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın önlenmesi uluslararası sözleşme" bu platformda kabul gören belgelerin en önemlilerindedir. Söz konusu sözleşme kişi ya da kuruluşların kadınlara karşı ayırım yapmasını önlenmesini, kadınlara karşı önyargıların, bütün geleneksel uygulamaların kaldırılmasını yasalarındaki cins ayrımcı hükümlerin kaldırılmasını, kadın ve erkeklerin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda insan hak ve özgürlüklerinden eşit olarak yararlanmasını güvence altına alır.

Sözleşmeye uygun iç hukuk düzenlemelerini hala gerçekleştirilmeyen Türkiye, "İnsan ticaretinin ve başkasının fahişeliğinin sömürülmesinin cezalandırılması sözleşmesi" (BM.1951) "Evli kadının uyrukluğuna sözleşmesi, evlilik oluru, asgari evlenme yaşı ve evlilik-

lerin tescilli sözleşmesi" başta olmak üzere kadın hakları açısından önemli olan bazı ulusal üstü hukuk belgelerinde imzalamamıştır.

8 Mart nedeniyle bir kez daha haykırıyoruz: Erkek egemen yasalar ve uygulamalar son bulmalıdır.

İmzalanmayan ulusal üstü belgeler imzalanmalı, sözleşmelere uygun iç hukuk düzenlemeleri gerçekleştirilmeli ve konan çekinceler kaldırılmalıdır.

Ailede ve yaşamın her alanında kadın emeğinin sömürülmesine son verilmeli, eşit işe eşit ücret uygulanmalı, mevcut eşitsizliği gidermek için kadın haklarına öncelik tanınmalıdır.

İnsan haklarının gelişimi kadın haklarının gelişimine bağlıdır. Onun içindir ki kadın hakları mücadelesi insan hakları mücadelesinin temel odaklarından biridir.

Bu nedenle 8 Mart'ta gerçekleştirilecek olan bütün aktiviteleri desteklediğimizi duyuruyor, yaşadığımız coğrafyada bir gereksinim olan "Barışa" önemli bir katkı olduğunu düşündüğümüz Diyarbakır'da ki ektalilere, barışın tüm kadınların özlemi olduğunu göstermek üzere katılmaya gidiyoruz.

Ayrıca Kadın Hakları Komisyonu olarak Genelevde çalışan kadınlara, cezaevlerindeki kadınlara ve kadınların çalıştıkları işyerlerine ve kayıp ailelerine ziyaretler yaparak haklı taleplerinin yanında olduğunuzu belirtmeye gideceğiz.

YENİ 8 MART'LARDA YENİ HAKLARI YAŞAMA GEÇİRELİM.

İnsan Hakları Derneği/İstanbul Şubesi Kadın Hakları Komisyonu

ANAYOL HÜKÜMETİ KURULDU.

Önce, ANAP ve DYP arasında koalisyon anlaşması yapıldı. Sonra, ortaklık protokolü imzalandı, buna müteakip Anayol hükümet programı TBMM'nde okundu ve en son olarak da 12 Mart'ta DSP ve BBP destekli ANAYOL Azınlık Hükümeti güvenoyu aldı. Güven oylamasında, oylamaya katılan toplam 544 "milletvekili"nden 207'si red oyu kullandı. Bunlar RP ve CHP "milletvekilleri"nden oluşmaktadırlar. 80 "milletvekili" de "çekimser" oy kullandı. Bunlar da DSP ve BBP "milletvekilleri"ydi. Bu iki parti "çekimser" oy kullanarak, Anayol Azınlık Hükümetinin çoğunluk sağlamasına neden oldular. Geriye kalan 257 kabul oyu kullananlar ise, Anayol Azınlık Hükümetini oluşturan DYP ve ANAP "milletvekilleri"dirler.

207 red oyu karşılığında 257 kabul oyu ile çoğunluk sağlayan Mesut Yılmaz başkanlığındaki Anayol, Türkiye'nin 53. hükümeti olarak şu anda iş başındadır. DSP ve BBP'nin çekimser oy kullanması açıkça hükümete destek anlamını taşımaktadır. Bilindiği üzere, seçimlerden önce ve sonra ANAP, DSP ile koalisyon hükümeti kurmak istiyordu. Ama bu olmadı. Bunun yanı sıra, yine ANAP, DSP'nin de içinde yer alacağı bir ANASOLYOL koalisyon hükümeti kurmaya çalıştı. Ancak DYP, DSP yerine CHP'yi tercih edince ANASOLYOL formülü gerçekleşmedi. Ne var ki, bugünkü ANAYOL Azınlık Hükümeti, DSP'nin çekimser oylarıyla çoğunluk sağladı. Bu bağlamda, DSP'yi hükümet dışı saymak mümkün değil. Ayrıca, DSP'nin fiili olarak hükümet üyesi yapılmamasının diğer bir nedeni de, parlamentoda ana muhalefet partisi olan RP'nin muhalefeti ni zayıflatma ve böylece güç kazanmasını engellemeye amacı taşımaktadır.

CHP'ye gelince, hem bu partinin hem de DYP'nin isimlerine rağmen, ANAP'ın dirençli CHP'nin hükümete olmasını engelledi. Bu durumda, CHP'ye biçilen rol, sol söylemi kullanarak toplumsal muhalefeti parlamento çatısı altında bogmaktır.

1+2+1+(+1)FORMÜLÜ

Anayol Azınlık Hükümeti, dönüşümlü bir hükümet Modeli ile kuruldu. Bu model, yani dönüşümlü başbakanlık sistemi ilk kez İsrail'de 1984 yılında denendi. Bu nedene, bu modele "İsrail Modeli" de denilmektedir. Buna göre, birinci yıl Mesut Yılmaz başbakan olacak. (Bu dönem, Tansu Çiller kabinede fiili olarak yer almayacak) Birinci yılın sonunda, bu kez Tansu Çiller 2 yıllığına başbakan olacak. Ve yeniden güven oylamasına gidilecek, Tansu Çiller'in 2 yıllık başbakanlık süresinden sonra, yeniden 1 yıllığına Mesut Yılmaz başbakanlığa getirilecek ve yine güven oylamasına gidilecek. 5. yıl ise DYP'den bir "milletvekil"nin başbakanlığında yeni bir seçim hükümeti kurulacak.

Plan bu

Tutar mı?

Onu aşağıdaki satırlarda inceleyeceğiz.

Ancak planın tamamı bu kadar değil.

Daha da önemli, 2000'li yılları sözcümlen hedefleyen ve Anayol Azınlık Hükümetini isteyen güçler, bu planın bir parçası olarak ANAP ve DYP'yi birleştirip, sonraki seçimlerde Tansu Çiller'i Cumhurbaşkanı, Mesut Yılmaz'ı ise Başbakan yapmayı tasarlıyorlar. Fakat her planın söylendiği gibi tutma olanağının olmadığı ortada. Öncelikle bu plan çıkarılırken, toplumsal muhalefetin devrimci gücü hesapları dahil edilmemiştir. Dolayısıyla, devrimci muhalefet, egemenlerin 2000'li yıllara yönelik planlarını bozacaktır. Ayrıca, DYP ve ANAP'ın da birleştirilmesi, mevcut veriler ışığında değerlendirildiğinde, hiç de kolay olmayacağına benzermektedir.

Bütün başlıkların incelenmesine, yani hükümet programının incelenmesine ve benzeri konuların sorgulanmasına geçmeden önce, azınlık hükümetinin kurulması-

nın serüvenine ve son günlerin gözde bir tartışmasına kısaca göz atalım.

İLAHİ GÜÇ

Bilindiği üzere, 24 Aralık'ta erken genel seçim yapıldı. Ancak, seçim sonuçları egemenler açısından hiç de beklene ni vermedi. Deyim yerindeyse, halk, egemenler ve partilerini bu seçimlerde cezalandırdı; sonuçlara kör düğüm atarak, hiçbir partiye % 21'in üzerinde oy vermedi. Yani, açıkça halk; "hiçbirinize güvenmiyorum" dedi. Oysa egemenler, ne büyük plan ve heveslerle seçimi erke ne almışlardı. Öyle ya, ülkede derin bir ekonomik ve siyasal kriz vardı zaten. Bu yetmezmiş gibi bir de 20 Eylül '95'ten itibaren ciddi bir hükümet bunalımı eklendi buna. Ama bütün bunların çözümü için düşünülen erken genel seçim de yeni bir kriz doğurdu ve bu bürhan arttıkça egemenlerin korkusu da arttı.

Seçim sonuçlarından da anlaşılacağı üzere, halkın desteğinden mahrum kalanlar, hükümet kurabilmek için onlarca formül ürettiler ama çoğu tutmadı. Bu formüllerden biri olan ANAP-REFAH hükümeti için önemli anlaşmalar sağlanmasına rağmen, "birilerinin..." son andaki müdahalesiyle, bu ortaklık da bir anda bozuldu.

Ve hemen ardından, birkaç saati bile bulmayan bir zaman diliminde ANAP-DYP görüşmeleri başladı. Oysa belleklerde; Yüce Divan tehditleri, yaltı çetesi, Kasımpaşa dilberi, yolsuzluklar ve benzeri bir dizi burjuva ahlakının tipik söylemleri henüz tazeliğini korumaktaydı. Daha önce söylenenler bir anda unutulurak, TV kameralarına sahne tebessümlerle poz vermeye başlayan Çiller-Yılmaz ikilisi, "oysa biz birbirimizi ne kadar da yanlış tanımışız" demeye başladılar.

Peki, işin aslı da gerçekten bu ikilinin "birbirlerini yanlış tanımalarından" mı ibaretti? Veya Çiller'in özveri masalları, da anlatıklarında mı?

Elbette hayır!

İşte tam da burada bütün ipleri elinde tutan çok kuvvetli bir "ilahî güç"ün olduğu ortaya çıkıyordu.

Ve böylece, bir kez daha "ilahî güç" tartışması başladı.

Peki, kimdir bu ilahî güç?

Araştıralım, bakalım karşımıza kimler çıkacak.

Devlet, bir sınıftan diğer sınıflar üzerindeki baskı ve hakimiyet aracıdır.

Öyleyse Türkiye'de devlet, hangi sınıfın hakimiyet aracıdır?

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının.

Devlet, hakimiyet aracıdır dedik. Aynı zamanda, bu hakimiyetini devam ettirebilmek için, başka bazı kurumlara da ihtiyaç duymaktadır. Ordu, polis, parlamento, hükümet bunlardan sadece bazıları ve en başlıcalarıdır.

Buradan şu sonuç çıkar. Egemen sınıf, komprador burjuva ve büyük toprak ağalarıdır. Yani, komprador sermayedir. Demek ki, esas dalgasını vuran bunlardır.

Devlet, bu sınıfların baskı ve hakimiyet aracı olduğuna göre, bu durumda temel soru şu oluyor: Devlet hangi araçlarla hakimiyetini sağlamaktadır? Ordu, polis ve diğer kurumlaryla.

O halde ordu, polis ve diğerlerinin tümü komprador sermayenin kontrolindedir. Öyleyse, esas "ilahî güç" komprador sermayedir. Baskı ve koruma aracı olan ordu ise, bunların en gözde kurumudur. Bu nedenle her zaman en çok öne çıkan kurum olarak ortalıkta görünmektedir. Böyle olunca da ilahî güç ordudaymış gibi bir yanılsamaya neden olmaktadır. Yönetimdeki işler esas olarak MGK'da karara bağlanmaktadır. Ancak MGK da, devlete hakim olan komprador sermayenin görünür yüzü ve en güvenilir kurumudur. Bu aynı zamanda bu kesimin silahlı bir güç olması özelliğinden de kaynaklanmaktadır.

Ancak, hepsi bu kadar değil.

Bir de komprador sermayenin kendi arasında sürekli devam edegelen çelişki ve çatışmaları da vardır.

Bu çatışma ve çelişkilerin bir ayağı da emperyalistlere dayanmaktadır.

Komprador burjuva ve büyük toprak ağaları arasındaki çatışmalar, aynı zamanda işçiklanın yaptıkları çeşitli emperyalist devletlerin aralarındaki pazara egemen olma ve daha fazla pay kapma mücadelesinin de ürünüdür biraz.

İşte emperyalistlerin pazara hakim olabilme rekabeti, işçiklanı arasında da iktidara mücadelesine neden olmaktadır. Öyle ya, iktidara hakim komprador-burjuva klik, somrudan daha fazla pay alma avantajına sahiptir.

Yukarıda izah ettiğimiz sebeplerden dolayı, komprador sermaye de kendi arasında çelişkili bir birlik oluşturmaktadır, dolayısıyla homojen değildir.

Günümüz Türkiye'sinde Amerikancı komprador sermaye uzun yıllardan beri iktidarı gerçek sahibidir. Dolayısıyla, devlette, orduda ve diğer kurumlarda bu klikin egemenliği söz konusudur.

Bu komprador sermaye grupları aynı

zamanda vitrin görevi gören siyasal partilere de sahiptirler. İşte bunlardan komprador sermayenin Avrupalı kanadının temsilcisi olan partiler DSP ve CHP'dir. İktidara hakim olan Amerikancı komprador sermayenin başlıca siyasal partileri ise, ANAP ve DYP gibileridir.

Dolayısıyla, ANAP-REFAH koalisyonunun kurulmasına ramak kala, müdahale eden güç iktidara sahip Amerikancı komprador sermayedir. Yine, DYP-ANAP koalisyonunun bir-iki saat içinde görüşülmesini isteyen de aynı gruptur. Çünkü, böyle bir koalisyon hükümeti biçimsel olarak da öze uygundur. Burada sadece müdahale eden güç olarak bağımsızmış gibi orduyu göstermek, büyük yanılsama olur. Dolayısıyla bu da yukarıdaki gerçeklerin ayırında olmamak anlamını taşır.

Kuşkusuz komprador sermaye arasındaki çelişkiler, ordu ve diğer kurumlarda da kendi örgütlenmelerini yaratmaktadır. Dönem dönem ordudan İslamcı komprador sermayenin temsilcilerinin tasfiyesi bunun en açık-seçik örneğidir.

Özetle, ilahî güç tartışmasında doğru adres devlete (ve özgül durumda da iktidara) hakim olan komprador sermayedir. Ordu ise en gözde kurumudur.

ANAYOL HÜKÜMETİNİN
KADROLARI

Anayol Azınlık Hükümetinin programı, başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçilere, köylere ve diğer azınlık milliyetlere, ezilen mezheplere, kırsal toplumsal muhalefete saldırı programıdır.

Anayol Azınlık Hükümeti, hükümet üyesi kadrolarıyla da bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Yakinen bilindiği gibi, komprador sermayenin krizi aşabilmek için uygulayacağı politika, egemenler katında tartışılara neden olmaktadır. Bunlardan bir kısmı cefakâr ve papaz politikasının bir arada yürütülmesini savunmaktadırlar. Bu kesim, bir yandan toplumsal muhalefetin ezilmesini için şiddet uygularken, öte yandan da bazı kesimi "reform"ları yapılmamasının gerektiğini düşünmektedir.

Son günlerde yapılan ve yapılacak olan bir dizi panel ve toplantı bu kesimin örgütlediği faaliyetlerdir. En çarpıcı olanı ise, TESEV'in Kürt sorununa ilişkin konferansıdır. Ayrıca, Sakıp Sabancıların "Doğu Raporu" da bu düşüncenin başka açıdan güncelleme sokulmuşur.

Diğer kesim ise, en küçük bir kıvrımın bile verilmesine şiddetle karşı çıkan "şahin"ler kanadındır.

İşte Anayol Azınlık Hükümetinin kadroları da tamamen bu kesimden seçilmiştir. Başbakan dahil, diğer MHP kökenli katillerin ağırlıkta olduğu böylece bir faşist kadronun uygulamak üzere berimsenen programı resmen halka karşı savaş ilan- dır.

Bu kesim aynı zamanda cuntaya yanlısıdır da.

Ancak, mevcut koşullarda cuntaya ihtiyaç duymamaktadırlar. Cunta ile yapacaklarını, bugünkü yönetim biçimleriyle de yapabilmektedirler. Böylece de parlamentoculuk ve demokrasicilik oyunu eşli-

Halkın Emperyalistlerin ve Us ANAP

Değil, Halklarının Yeni Hükümeti: ANAYOL

ğinde, sivil bir cunta yönetimiyle, uluslararası ve Türkiye kamuoyunun da tepkisini zayıflatmaktadır.

Önemli belirtelim ki, Necdet Menzir ve Hayri Kozakçioğlu gibi azınlık hükümetlerinin nedeni, bir nazi-faşistlerin teşhir olmuşlarından vs. değildir. Bunun bir tek nedeni vardır: O da, DYP içindeki klik çatışmalarından kaynaklanmaktadır. Çerrek Menzir, gerekse de Kozakçioğlu, Çiller'e muhalif olarak bilinen Cavit Çağlar'a olan yakınlıklarının kurbanlarıdır. DYP içindeki bu devrimler, parti içindeki Çiller'e muhalifken, Demirel'e yandaşlıklarla tanımlanmaktadır. Ancak, hükümette bunları aratmayacak. Unal Erkanlar, Mehmet Ağarlar, A. Oktay Günerler, Y. Dedelekler var. Kısacası, aralarındaki fark, üfus çözdürmelerindeki isimleri ve fiziki yapılarıdır sadece!

AZINLIK HÜKÜMETİ'NİN PROGRAMI

Azınlık Anayol Hükümetinin programı, belli ölçütler dikkate alınarak hazırlanmış emekçiye saldıran programdır.

Önce programın ekonomik yapısına bakalım.

Sözünü ettiğimiz bu ölçüt, hiç kuşkusuz emperyalist kuruluşların bizim gibi bağımlı ülkeler için hazırlanmış oldukları zulüm paketleridir. IMF ve Dünya Bankasının bu tür ülkeler için hazırladığı bu paketlerden, halkın lehine asla olumlu bir şey çıkmaz. Tam tersine her safhada, halkın biraz daha nasıl sömürüleceği ve köle haline getirileceği yazılmaktadır.

Açıklanan "yeni" programda, eski hükümetlerin programlarından esasta farklı bir şey yok. Oysa, yeni diye lanse edilen bu program, IMF tarafından daha önceki hükümetlere de sunulmuş olan aynı ekonomik programın devamıdır sadece. Önceki hükümet programlarında, "demokratikleşme", "şeffaflaşma", "Kürt realitesinin tanınması" gibi sözde de olsa söylemlere rastlanmaktaydı. Buna ihtiyaç da duyulmaktaydı; çünkü böylece bir yandan toplumsal muhalefet bu tür söylemlerle aldatılmaya çalışılıyordu, öte yandan da ne de olsa, hükümetin bir ortağı "sosyal demokrat" etiketi taşıyordu. Ne var ki, Anayol hükümeti programında sözde bile kâfakacak olsa bu tür demagogik söylemler yer almamaktadır.

Ancak, bütün bunlara rağmen SHP/CHP ortaklı koalisyon hükümetlerinin arkalarında bıraktıkları gözyaşı, acı, yoksullaşma ve sömürü oldu.

Bir "sosyal demokrat" ortaga da sahip olmayan Anayol Azınlık Hükümetinin uygulamaları ise, tek kelime ile her alanda vahşice olacaktır.

Çünkü,

Yeni bir 5 Nisan Kararıyla kapıda, TÜSİAD, Anayol Azınlık Hükümetinin göreviyle almasından hemen sonra yaptığı toplantıda, hükümetten "yeni bir istikrar paketi"ni acilen uygulamaya koymasını istedi.

Güvenoyu bile almadan tekel ürünlerine yapılan %25 ile %40 oranındaki zamlar, sağanak halinde gelecek yeni zamların adeta ilk habercisi oldu. Ve bu önle-

re yapılan zamlardan hemen sonra, demir-çelik, petrol ve diğer temel maddelere de %50'ye varan zamlar ard-arda açıklandı.

Hükümet programında yer alan, özel tüketim vergisinin (ÖTV) kanunlaşmasıyla, bütün tüketim mallarında otomatik olarak %40 ile %110 arasında fiyat artışı yaşanacaktır. Bu demektir ki, rutin zamların dışında, özel tüketim vergisinin yürürlüğe girdiği günden itibaren her tüketim maddesi %40 ile %110 arası daha yüksek bir fiyata mal olacaktır tüketiciye.

Zira, hükümet programında açıkça ilan edildiği gibi kazanılmış haklar da gaspedilecek. SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın tasfiyesi IMF reçetelerinin önemli koşullarından biri. Hükümet programının okunması sırasında, her ne kadar M. Yılmaz bu bölümü atlayarak okumamışsa bile, söz konusu kanunların tasfiyesinden vazgeçildiği anlamına gelmez bu. Çünkü, IMF'nin davatığı ve uygulamayı zorunlu koptuğu SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'un tasfiyesi bu emperyalist kuruluş açısından oldukça önemlidir. Bu kuruluşlar (SSK, Bağ-Kur, ES.) yerine özel sigortalılarla emperyalistler ve komprador sermayeler daha fazla sömürü şansını yakalayacaktır. Dolayısıyla, milyonlarca emekli de böylece özel sigortalıların kurbanları olacaktır. Ve yine böylece, emekçilerin sosyal güvenliği yok edilecektir.

Zira, Mesut Yılmaz'ın bu bölümü, parlamentoda okumamasının esas nedeni; toplumun değişik kesimlerinde şiddetle tepki gömesidir. Ama, bu kurumların tasfiyesi ANAP seçim programında da yer almaktaydı. Zaten, sonraki günlerde ANAP milletvekilleri Yılmaz'ın atladığı bölümlere sahip çıkarak, "sosyal güvenlik reformu" olarak adlandırdıkları, SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın tasfiyesi için "bunun sahibi biziz ve her satırına da sahip çıkarız" diye, açık konuştular.

Azınlık hükümetinin programının, diğer bir önemli bölümü ise, özelleştirme'dir. Önceki hükümetlerin bu konuda izledikleri özelleştirme politikaları sonucunda, sadece 1994 yılında 800 bin işçi işsizler ordusuna dahil edilirken, bu sayı 1995 yılında biraz daha artarak 1.000.000 olmuştur. Yani, iki yılda toplam 1.800.000 işçi, özelleştirme politikası sonucunda işsiz kalmıştır. Dolayısıyla, azınlık hükümetinin başlıca hedeflerinden biri olan özelleştirme daha çok işçinin işsiz kalmasına yol açacaktır.

Tasfiyelendirme politikası sonucu işçiyi sendikalaştırıp, acımasız bir sömürü ile birlikte bütün sosyal haklarının gaspına daha da hız verilecektir.

Tabii bu arada kupon keserek milyarlarca gelir ekde eden ve üretimden kopuk bir avuç rantliyerin kazançları korunacak, kayıt dışı ekonomi hiç bir müdahaleye uğramadan kazanç elde edecektir. Dolayısıyla, bu hükümetin yıllık kalkınma hızı olarak tespit ettiği 6,5 oranı da halka kandırmaktan başka birşey ifade etmeyecektir. Bunun gibi, yine, kişi başına milli gelirin yıllık 3.500 dolara çıkarılması ve 2000 yılında enflasyonun tek haneli rakamlara indirilmesi ise, IMF reçetesinin uygulandığı bu ekonomik politika ile, asla mümkün değil. Bu nedenle, bu sadece emekçileri aldatmayı hedefleyen bir palavradır.

Ve bu bölümden çıkaracağımız yegane sonuç da şudur: Anayol hükümetinin uygulayacağı politika tamamen IMF ve

Dünya Bankasının dayatmış olduğu sömürü, yoksullaştırma, işsizleştirme, sendikalaştırmaya yansın kazananın emekçilerin gaspı ve uygulamaya konulacak yeni vergilerle birlikte ard-arda yapılacak zamlarla, hayat, emekçiler için yaşanılmaz hale getireceğidir. Ve halk açlığa mahkum edilirken, bir avuç komprador burjuva ve büyük toprak ağası ise, daha da zenginleşerek sırca köşklere zevk-ü safa içinde yaşayacaktır.

Emperyalistlerin

ve komprador sermayenin yeni bir hükümette aradığı koşullardan biri, yukarıda izah etmeye çalıştığımızdır. Diğer ise, uygulanacak talan ve yağma politikasının halk katında yaratacağı tepkilerin şiddetle bastırılması koşuludur.

TOPLUMSAL MUHALEFETİN BASTIRILMASINDA ŞİDDET ESAS YÖNTEM OLACAKTIR!

Emperyalizmin ve uzaklarının yağma ve talan politikaları, kuşkusuz büyük toplumsal tepkilere neden olacaktır. Anayol Azınlık Hükümetinin açıklanan programından hemen sonra, halkın her kesiminden güçlü tepkiler yükselmeye başladı. Önümüzdeki günlerde hükümet programı hissedilir düzeyde uygulanmaya başlandığında, elbette bu tepki söylemlerle sınırlı kalmayacak fiili bir duruma dönüşecektir. Bu bağlamda, önümüzdeki kısa vadede sokaklar, egemenlere karşı halkın öfkesi ile dolacaktır. Dolayısıyla, toplumsal muhalefet, egemenlerin bütün çabalarına karşın, çığ gibi büyümeye gidebilir. Yüksek Öğrenim Gençliğinin militan mücadelesi ortada. Eğitimcilerin yükselen sesi de gelecek günlerin daha bir mücadele ile dolu olacağının ilk verileri olarak görülmelidir.

Ancak, buna karşılık toplumsal muhalefetin ezilmesi için şiddet unsuru, egemenlerin vazgeçilmez aracı olacaktır. Bunun

yanısıra, sendika ağaları, reformist küçük burjuva partileri ve düzen içi çözüm arayışında olan "demokrat" budalalar, halkın devrimci muhalefetinin radikalleşmesinin önünde dalga keran rolünü üstleneceklerdir. Anayol Azınlık Hükümetinin kurulmasından hemen ardından komprador sermaye temsilcilerinin DISK, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ ile yaptıkları ortak toplantılarda sermaye kesimi, bu konfederasyonların yönetimlerindeki sendika ağalarından hükümet programının uygulanması için yarı dinlerini istemiştir. Genel olarak bu reformist kesimler, halkın radikal öfkesini düzen sınırları içinde eritebilmek amacıyla kırıntı düzeyinde ekonomik taleplerle bu rollerini icra edeceklerdir.

MLM'ler, egemen sınıfların şiddet uygulamalarına karşı, halkı radikal savunma ve saldırgan yöntemleriyle korumaya çalışırken, aynı zamanda, halkın kabaran devrimci öfkesini kırıntılarla boğma ve sistem içinde ehlileştirme göreviyle donanmış bilümlen reformist ve sendika ağalarını da teşhir ve tacir etmelidirler.

Reformizmin, küçük burjuva çevrelerde yadsınamayacak oranda ilgi gördüğü açıktır. Burjuvazinin de özellikle körüklenerek cazibeli hale getirmeye çalıştığı bu politik gelişme, proletaryanın siyasal iktidarı hedefleyen mücadelesine önemli oranda olumsuz etki yapmaktadır.

Zira toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olan Kürt halkına da bir kısmı, Ulusal Hareketin silahlı reformist politikaları doğrultusunda, sistem içi çözüm duygu ve düşünceleriyle kuçumsenmeyecek oranda pasifize edilmektedir.

Ulusal hareket, 15 Aralık 1995 tarihinde ilan ettiği tek taraflı ateşkese muhtemelen (geçici olarak) son verecektir. Çünkü, Ulusal Hareket, "ince politika" veya "güncel politika" yapma adına, emperyalizm ve komprador sermayenin sınırsal özünü yanlış tabii etmektedir. Dolayısıyla, Kürt sorununu emperyalistler tarafından çözülebileceği düşüncesindedir. İşte bu nedenle, kah T. Özaldan, kah M. Yılmaz'dan çözüm ve diyalog beklentileri içine girebilmektedir. Genel seçimler öncesi ilan edilen ateşkesin nedenlerinden biri de, ANAP Başkanı M. Yılmaz'ın, Kürt sorununa ilişkin söylemleriydi. Ancak bu söylemlerin oy avcılığından ibaret olduğu açıklanan hükümet programı ile ortaya çıktı. Dolayısıyla, egemen sınıf partilerinin seçim öncesi söylemleri üzerine politika yapmanın hiç de "ince politika" olmadığı bir kez daha anlaşılmaktadır.

Keza, yine Ulusal Hareket tarafından ortaya atılan, "Demokratik İttifak Partisi" düşüncesi de, giderek sistemleşen silahlı reformist ideolojik çizginin düzen içi çözüm arayışlarının ürünüdür.

Halkın bu tür partilere değil, (çünkü bunlar çokça vardır) işte bir ÖDP, işte bir EP ve diğerleri siyasal iktidarı hedefleyen radikal devrimci mücadelelere ihtiyacı vardır.

Sonuç itibarıyla görünen o ki, egemenler çok yönlü güçlü bir saldırgan perspektifi ile hükümet vitrinini düzenlediler. Yine görünen o ki, bu saldırgan hedefi olarak seçilen emekçi ve mazlum halklar da tepki ile karşılayacaklardır kompradorların saldırılarını. O halde MLM'lere düşen görev; emekçi ve mazlum halkların her boyuttaki direnişini siyasal iktidarı mücadelesiyle birleştirmek olmalıdır. Yüzleri dağılara dönük olarak yeni ve yaygın direnişler örgütlenmeli, MLM'lerin dışında gelişenlere ise, aktif bir biçimde katılarak önderlik yapma perspektifi ile hareket edilmeli, ayrıca proletaryanın gur sesi, yazılı materyaller eşliğinde, sözlü olarak yeni gögü inlemelidir.

Her aktivist, kendi çalışma alanı ile ilgili sözlü ve yazılı propagandaya ağırlık vererek, hamasi söylem ve yazımlar yerine, faşist saldırıların kendi çalışma alanlarında halka nasıl yansımaları somut verilerini incelemleri ve ajitasyon propagandası faaliyetinin esas unsuru olarak bunu gerçek kurtuluşun biricik yolu olan DHD stratejisi ile birleştirerek kullanmalıdır. ■

Kadının Toplum İçindeki Sosyal Gerçekliği ve Feminizm!

"8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle"

Kadının toplum içindeki sosyal ve ekonomik gerçekliği nedir? Ezilen cins olmasının nedeni erkeklerden mi, yoksa toplumsal konumlanışından mı kaynaklanıyor?

Herşeyden önce, kadın, toplumun yarısını oluşturuyor. Fakat, bir toplumun yarısını oluşturan kadın, yine bu toplumun diğer yarısını oluşturan erkek egemenliği altındadır. Böyle olmasına kaynaklık eden, elbetteki toplumsal üretim sürecinden dolaydır.

İlkel komunal toplumda, tüm üretimin kabile (gens ve klan) yararına iken kadın üzerinde erkek baskısından söz edilemezdi. Ki klan örgütlenmesi döneminde (yani ana erkil döneminde) kadının egemen ve saygın yerinin olduğunu kabul etmek gerekir. Ana erkil dönemde kadının söz sahibi olmasının nedeni, direkt üretimde (avcılığın yaygın olması, kadınlar tarafından toplanan besin kaynaklarının kabile üretimine damgasını vurması ve yavaş yavaş tarımın gelişmesi...) oynadığı aktif rolden ve başlıca kabile geçimini omuzlamasından kaynaklanıyordu.

Tarihsel süreç (zorunlu koşullardan dolayı), sürekli yeni bir bufuğa ilerlerken, heraberrinde büyük iş bölümlerini de ortaya çıkardı. Avcılığın yerini hayvancılığın alması ve buna paralel olarak tarımın daha da gelişmesi sonucu, her ilisede de erkeğin direkt aktif rol alması, kadının üretimdeki rolünü de gerilettiler. Kadının üretimde zayıflayan rolü erkeğe daha fazla imtiyazlar da sağlıyordu. Erkeğin gens örgütlenmesi, erkeğin direkt kabile yönetiminde olduğu dönemdir. Başta el aletlerinin fazlasını elinde bulunduran gens saygınlığı (ataerkil dönem), kendileri için de üretimde bulundular. Bundan dolayı ayrıcalıklı bir tabaka doğmuş oluyordu. Bu ayrıcalıklı tabaka, yavaş yavaş malları ve basit el aletlerini sahiplenme duygusuyla özel mal edinme sürecine de girdi. Bu süreç, kabileler arası çıkan sınır kavgalarmada, rehlin aldıkları tutuklanma çarşı-timarlarıyla hem ürün fazlalığını elde etme, hem de daha fazla esir edinme duygusuyla, köle ticaretinin gelişmesine de ön ayak oldu.

Aynı zamanda, bu süreç, özel mülkiyetin de gelişme sürecidir. Özel kadın edinme duygusuyla birlikte ilkel aile yapısı da, yine bu süreçte ortaya çıkıyordu. Özel kadın edinme duygusu, özellikle ayrıcalıklı tabaka tarafından geliştiriliyordu. Ki bu, zamanla çok ve tek tanımlı tinsel motifle süslenirken, ailenin ilkel kural ve yapısı da ortaya çıkıyor ve böylece aile yapısı daralarak tek elde merkezleşiyordu. Kuşkusuz bu merkezleşme, toplumda basit bir şekilde gelişen özel mülkiyet temelleri üzerine oturuyordu. İşte tam da bu ortamın sonucu, baba elinde merkezleşen aile hukuku, kadının ikinci derecede cins olmasını dayatıyor, kadına anaklık hakkı, tek erkeğin kölesi (yani kocanın hizmetçisi) ve ailenin iç işi olarak bağımlı hale getirilerek "imtiyaz" sahibi olması da sağlanıyordu.

Bu durum köleci toplumda farklılık arzetsede de, feodal toplumdaki aile hukuku da; aile, sulale, aşiret ve soy gibi geniş bir sosyal dayanaktan oluşuyordu. Böyle şekillenmesi kapalı feodal üretimden ve mali idari yapıdan kaynaklanıyordu. Böylece, kadınlar üzerindeki baskının daha da katmerleşmesi; kadınları daha ağır, ızdıraplı ve aşağılayan bir yaşama itiyordu.

Bundan hareketle, bugünün toplumsal koşulları baz alınarak, kadının genel durumu ve konumlanışı kendisini nasıl ortaya koyuyor?

Kapitalizmle birlikte, kadın, artık bir meta haline getirilmiştir. Bu doğru belirlemeyi hemen hemen herkes kabul etmektedir. Daha önceki kapalı toplumda, kadın, bir mal değerindeyken, kapitalist toplumda bir meta haline dönüşmüştür.

Kapitalizmin çocukluk döneminde, genellikle, olgun erkek kol gücü kullanılıyordu. Ve bunun üzerinde artı-değer elde ediliyordu. Üretimin küçük atölyelerden çıkıp daha büyük fabrikalarda toplumsallaşmasıyla birlikte, kapitalistler yavaş yavaş kadın ve çocuk emeğine de göz diktiler. Kadın ve çocuk emeğinin kullanılmasıyla muazzam derecede mutlak artı-değer ve nisbi artı-değer elde edilmeye başlanmıştır. Aynı zamanda bu durum doğal aile yapısını da parçalayarak, dağılmasını hızlandıyordu.

Kapitalist üretim süreciyle birlikte parçalanmış aile yapısı (yani kadının direkt işçi olarak üretim sürecinde etkin rol alması...) insanın insana yabancılaşması, dayanışma duygularının zayıflaması, paraya dost, insani değere yabancı bir bireyci kişilik yapısını doğurmuş oluyordu.

Dolayısıyla parçalanmış doğal aile yapısı, feodal ahlaki değerlerin dejenereasyonuna da en üst sınıra çıkardı. Öyle bir kişilik yapısının getirdiği ki, kendine yabancılaşan ve kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmış, herşeyi para gözüyle değerlendiren-değer veren-beyni uyuşmuş insan tipleri ortaya çıkardı. Bu kişilik yapısının sonucu meta haline getirilen kadınlar, erkeklerin muazzam tüketim maddesi haline getirilmesi, bedeni, sokaklarda alınıp-satılır duruma dönüştürülmüştü. Bu durum sevgi ve aşk gerçekliğinden de uzaklaşmayı sağlarken, yerine cinsel duygular üzerine yükselen sabit sevgi ve aşk geçiyordu. Keza bu, evde, kadını, yatak odasında kocanın arzularının esiri, çocuk yetiştirme ve mutlak köleliğine hapseden konuma da getiriyordu. Aynı zamanda, toplumun, "vahşi-ülke" arzularının da kölesi durumuna gelmesi anlamına geliyordu. Kadının bu konuma gelmesi, kuşkusuz erkeğin saldırgan tutumuna değildi. Ki erkeğin saldırgan tutumu, yine egemen sınıfların özel mülkiyet üzerindeki konumlanışından kaynaklıydı. Fakat, erkek, sadece bunu uygulayan bir aracı konumundaydı. Kadının ikinci derecede bir statüde olmasının esas sebebi, egemen gerici sınıfların özel mülkiyet üzerindeki vahşi ekonomik imtiyazları sonucudur. Dolayısıyla da bu imtiyaz olduğu gibi, kadını da özel mülk olarak sahiplenme biçiminde kendisini ifade ediyordu.

Kapitalistlerin kadını ucuz iş gücü ile ve dayanılmaz koşullarda çalıştırarak sömürmeleri en büyük ahlaksızlıkken, toplumsal değer yargılarını da tahrip ederek bölüp-parçalaması ve yarattığı yozlaşma, kapitalist ahlakının sosyo-kültürel temeli oluştururken; keza bu sosyo-kültürel yozlaşma sömürünün de bir ayağını oluşturuyordu. Bütün toplumdaki bu ahlaki çöküntü, azami sömürü sistemi üzerine kurulmuştur.

Kapitalist toplumun bir parçası olarak Türkiye ve Türkiye gibi yarı-sömürge yarı-feodal iktisadi yapıya sahip olan geri dolaylı olarak uluslararası tekelleri kapitalizm (mali oligarşi) egemenliği altında olan ülkelerde, kadının konumu görece farklılık göstermektedir.

Başta bizim gibi ülkelerin sosyal ve ekonomik yapısından kaynaklı olarak kadın, çok ızdıraplı, çileli ve katmerleşen

bir baskı-sömürü altındadır. Kadın, cinsel meta olması bir yana, en çok horlanın, en çok tecavüze uğrayan, tacize, işkenceye, koca dayatılmasına, terk edilmeye, aldatılmaya, sokaka atılmaya, cinsel olarak pazarlanmaya ve saldırıya en çok bu ülkelerde uğramaktadır. Ayrıca hiç bir sosyal güvencesi olmadan, oldukça ucuz işgücüyle köle gibi çalıştırılan bir konumdadır. Bu durumla, dünya ezilen sınıfları içinde en çok horlanın, en çok aldatılan ve en çok ezilen bir kategoridedir.

Aynı zamanda, hala büyük oranda, kapalı feodal topluma has, kadını zayıf görme, cinsel ve fiziksel olarak tanımlama; kadına karşı aç olma duygusu, egemen sınıflar hizmetinde geliştirilerek, porno-seks filmleriyle, çıplak kadın vücudunun teşhiriyle, gerici medyanın görsel ve yazılı kadın teşhiriyle güçlendirilme çalışıyor. Aynı zamanda bu, erkeği kadına karşı saldırgan bir ruh hali içine sokmaktadır. Güçlendirilen aç olma duygusu, saldırgan bir kişilik yapısının temelidir. Böylesine geliştirilen saldırganlık, kadın üzerindeki sömürüyle-baskıyla birleşerek yaşamı dayanılmaz kılıyor. Dolayısıyla da kadını bir arayışa sürükleyen bu durum yoksullukla birleşerek, her geçen gün sokaklara bedenini pazarlayan kadınlarla dolmasında ifadesini buluyor.

Tüm bu gerçekler toplumsal çöküntüye dönüşürken, ahlaki yozlaşmayla birlikte muazzam bir "suç" ortamı yaratmaktadır. Gerici hakim sınıflar, kendi yarattıkları bu ortamın aklanması için de ceza yasalarını, kanunlarını, işkencehanelerini, ceza evlerini, ordusunu, mahkemelerini en iyi şekilde geliştirerek, ezilen yığınları üzerine gelmektedirler. Ve kadın da bundan en çok nasibini alan kesimi temsil ediyor. Ki bütün bu kanun veya yasalar, hiçbir şekilde kadının haklarını güvence altına almadığı gibi, tam tersine daha çok baskı görmesine ve sömürülmesine imkan tanıyor.

Kadının erkek egemenliği altında olmasının, bu toplumsal gerçeklik açıklamaktadır. Yani cins olarak baskı altında olmasının temelinde, özel mülkiyete dayanan toplum gerçekliği vardır.

Fakat, feministler, bu gerçekliği tensten yorumluyorlar. Kadının ezilen cins olmasının temelinde yatan toplumsal gerçekliği görmek istemiyorlar. Bu konumla burjuvaziyle aynı kulvarda koşuyorlar. Burjuvazinin baskı ve sömürü gerçekliğini, "kadın özgürlüğü" adıyla erkekleri hedeflerine alarak, inkar ediyorlar. Bu, aynı zamanda, kadının ezilen cins olmasının kaynağının, özel mülkiyete dayalı toplumlardan ve o özel mülkiyeti elinde bulunduran sınıflardan dolayı olmadığını da ifade etmektedir.

Feministlere göre, kadının bugünkü konumunda olmasının tek sebebi erkek cinsidir. Durum böyle olunca da feministler "kadın özgürlüğü" ve "bedenimiz bizimdir" kisvesiyle her fırsatta erkekleri karşı burjuva bir hareket yaratmaktadır. Böylesine bir savunmayla, ezilen cins gerçekliğini toplumdaki soyutlayıp, erkeklerden kaynaklı bir olgu olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bu durum en çok özel mülkiyeti elinde bulunduran burjuvazinin işine gelir. Çünkü onun baskı gerçekliğini yok saymaktır.

Evet, feminizm, kadın üzerindeki cinsel baskı, feodal çevre baskısı, ekonomik baskı, merkezi otorite baskısı, koca ve aile baskısı...vs. gibi konularda gerçekçi bir tutum içinde değildir. Bundan hareketle, kadın üzerindeki çok yönlü baskının kaynağını, erkeğin saldırgan ruh haline bağlamaktadırlar. Bütün bunlardan dolayı, feministler, hedeflerine erkekleri alarak, kadın sorununun sınıfsal özünü inkar ediyor ve sınıfsal konumundan koparıyorlar.

FEMİNİSTLERİN KADINLARA REVA GÖRDÜĞÜ ÖZGÜRLÜK:

Feminist hareketin, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde ilerici bir çıkışı söz konusuydu. Fakat, burjuvazinin tarihsel misyonunu yitirerek gerilemesine bağlı olarak, feminist hareket de gerilemeye başladı. İlerici çıkışından saparak gerilemeye doğru gitti. Ve bununla burjuvazist.

Ancak, bizim gibi ülkelerdeki feminist hareketlerin belli derecede ilerici ve demokratik bir muhtevası vardır. Eski toplumun değer yargısı olan feodal tutuculuğa, bağnazlığa, kadının daha ağır koşullarda yaşamasını dayatan gelenek ve göreneklere, gerici aile hukukuna karşı (toplumun genel hukukuna karşı) dönüşü ilericidir. Aynı zamanda gerici yaşam tarzından kaynaklı olarak yaşanan trajik olaylar karşısındaki tavır da onu ilerici kılıyor. Eski toplumun köklü bir değişikliği istemese de, yenilgiyi bazı istemleri, eskiye karşı yeniyi desteklemesi, onun demokratik muhtevasını ortaya koyuyor. Keza bazı haklı istemleri de bu kapsamda ele alınmalıdır. Fakat aynı durum bir Almanya feministleri için geçerli değildir. Almanya'daki feministler, düzenin köklü bir şekilde değişmesini değil (böyle istemlerden oldukça uzaktırlar), kadının daha çok kendisini ifade etmesini ve vasalada kadınlarla ilişkin maddelerini eklenerek sözde kadın haklarının garanti altına alınmasını istemektedirler. Ve herşeyi cinsel duygular üzerine kurduların için, bu konuda da kendilerini çok rahatlıkla "ifade etme olanaklarını" bulduklarından dolayı pek sorunları yok gibi görünüyor. Ayrıca emperyalist-kapitalist ülkelerin kadınları, bizim ülke kadınları gibi eski toplumun değer yargısıyla bir çağın halinde değildirler. Düzenlerinden "oldukça memnun" olduklarından ve kendilerini "cinsel olarak ifade ettiklerinden" dolayı farklı "sorunları" bulmuyor. Sınıf ve toplumdaki soyutlanma gerçekliği vardır. Orada bir burjuva gibi düşünme, bir burjuva gibi yaşama özlemi vardır. Bütün bunlar onların "özgürlüğünü" ifade ediyor. Oysa kapitalist-emperyalist ülkelerin kadınlarının da sınıfsal temelinde gördükleri baskılardan kurtulma diye bir sorunu vardır. Bunlardan uzak kalıyor.

Feministleri bir kaç kategoriye ayırmak gerekecektir. Bunlar sadece feminist olarak kendisini tanımlayan grup, sosyal feministler ve demokratik olarak kendisini isimlendiren feminist gruplar şeklinde birbirinden ayrılmaktadırlar.

Birinci grup tümüyle burjuvazist kesimi ifade ediyor. **İkinci grup** ise, sosyalizmden etkilenen ve direkt sosyal-demokratların etkisi altında olan gruptur. Üçüncü grup ise azda olsa toplumsal gerçeklikten hareket eden ve düzeni eleştiren ve daha demokratik bir düzenin gelmesini isteyen gruptur. Üç grubun ortak özelliği ise kadınların erkeklerin vahşi baskısından korumaktır.

Peki feministlerin en çok istediği nedir? Kuşkusuz ki kendilerini daha çok "özgürce" ifade etme istemleridir. Bu istemleri haklı olmasına rağmen, bunu erkek cinsinden istemeleri yanlıdır.

Kendi gerçek kurtuluşları uğruna savaşa katılmadan ve iktidar mekanizmasını parçalamadan, kendilerini ifade etme istemleri de asla gerçekleşmeyecektir. Çünkü onların ifadesini kısıtlayan bu günün toplumsal düzenidir. Dolayısıyla toplum-

sal sistem kendini muhafaza ettiği müddetçe, bu konuların devam edecektir. Doğru hedefe yönelmedikleri için de bir çıkış yolu bulamayıp bir aynaya bakarak, bazı haklı istemlerinden uzaklaşmak zorunda kalıyorlar. Bu doğru ve haklı istemlerinden uzaklaşırken, amaçları da değişmek zorunda kalıyor.

Buna göre "özgür bir kadın" olmak istiyorlar. Nasıl bir özgürlük? Feministler erkeklerin gördüğü her yerde olmayı, erkeklerin yaptığı her şeyi yapmayı kadın özgürlüğü olarak anlıyorlar.

Eğer bir erkek kahveye gidip kumar oynuyorsa, kadında oynamalılığı tarzında bir istem peşindedirler. Kumar oynayan bir erkeğin asla özgür olmadığını bilmek gerekiyor; dolayısıyla kadının kumarhaneye gidip kumar oynamasıyla özgürleşmeyeceğini de bilmek gerekiyor. Keza bir erkeğin birahane de rakı içmesi meselesinde de böyledir. Bilimelidir ki, kadın aynı koşulları paylaşırsa da yine özgür olmayacaktır. Feministler, bu küçük ayrımları kadının özgür olmasının temeli olarak algılıyorlar.

Yine feministlere göre bu durum cinsel sorunda da böyledir. "Cinsel özgürlük", yada "bedenimiz bizindir, bedenimizden ellerinizi çekin..." sloganıyla da cinsel özgürlüğü istemektedirler. Bu nasıl bir cinsel özgürlük olur?

Evet, feministler, hergün bir başka erkekle yatmayı cinsel özgürlük olarak algılıyorlar. Bunlara göre, "genelevler varsa ve erkekler oralara gidiyorsa, kadınların da gidebileceği genelevler olmalıdır" biçimindeki istemler, cinsel özgürlüğün eşitlik yönü olarak algılanmaktadır. "Bedenimiz bizindir, bedenimizden ellerinizi çekin" demekle, özünde "kocalarının" onlar üzerindeki tasarruf hakkını kastederek, "kendimizi kocanızın cinsel arzuları için değil, istediğimiz zaman istediğimiz kişiyle cinsel ilişkiye girebilmek için kullanmalıyız" demek istiyorlar. Her ne kadar erkeklerin kadınlara karşı saldırganlığını ifade ediyor gibi görünse de, atıkları sloganla özünde (istedikleri biçimde) "cinsel özgürlüğü" yaşamak istediklerini dışı vuruyorlar. Ayrıca, hiçbir koşulda, erkeğin kadın üzerindeki tasarruf hakkı da savunulamaz. Fakat bu tasarruf hakkının erkeklerden kaynaklı olmadığını, toplumsal yapıdan kaynaklı olduğunu bilmek gerekiyor.

Şimdi çok kadında cinsel ilişkiye girmek "cinsel özgürlük" olarak mı görülüyor? Yada çok erkekle yatmak "cinsel özgürlüğü elde etmek..." anlamına mı geliyor? Elbetki bunların hiçbirisi cinsel özgürlüğü ifade etmiyor. Bir erkeğin bir "fahişyle" cinsel ilişkiye girmesi, bu erkeğin özgür olduğu anlamına mı geliyor? Peki kendi bedenini pazarlamak zorunda kalan bir kadın, toplumda "ahlaksız" olarak görülüyorsa, o kadınla beraber olan bir erkek "ahlaklı" olarak görülebilir mi? Yada bir "ahlaklı" diğeri "ahlaksız" biçiminde yorumlanabilir mi? "Fahişelik" yapan kadında onunla birlikte olan erkek arasında ne fark vardır? Buradaki erkeğin davranışı toplumda doğal bir davranış olarak mı karşılanıyor? Ya kadının davranışı...? Burada ne erkeğin ne de kadının davranışı doğal değildir ve özgür de değildir. Bir zorunluluğun sonucudur. İşte bu zorunluluk, iki cins üzerinde de varolan cinsel baskının ta kendisidir. Kadın üzerindeki cinsel baskı daha ağır iken, erkek üzerindeki cinsel baskı bastırılmış ve kısırlanmış bir konumdadır. Tek fark budur. Her ikisi de toplumsal sistemden kaynaklıdır. Biri kendisini pazarlamak zorunda kalıyor, diğeri de alıcı durumda kalıyor. Sonuçta bu bir tecavüzdür.

Eğer bir erkek kadına baskı uyguluyorsa ve dayak atıyorsa, onu cinsel meta ve tecavüz aracı olarak kullanıyorsa, bu demektir ki o erkekte özgür değildir. Özgür bir kişilik, başkasının özgürlüğünü kısıtlayan değil, kısıtlamayanıdır. Başkasına baskı uygulayan kişilik, yapılanması asla özgür olmayan kişiliktir.

Cinsel özgürlük, insanın sevdiği (tabii

olarak, bu karşılıklı olan sevgidir), değer verdiği, paylaştığı ve saygı duyduğu biriyle olan aşktır. Tabii bu, bugünün topluma nüfuz etmiş cinsel duyguların tatminiyle gelen sahte sevgi değildir. Buradaki sevgi, proleter devrimci sevginin kendisidir. Bu da gerçek sevgidir. Ancak böyle bir sevgi üzerine gelişen aşk, cinsel özgürlük olabilir. Diğer olsa olsa ancak hayvani arzuların tatmini olur. Bu da asla gerçek cinsel özgürlüğü ortaya koymaz.

Buradan da anlaşılacağı üzere, feministler özgürleşmemiş erkeğin "doğal davranışlarını" özgürleşme olarak algılayıp, kadının da o özgür olmayan erkek davranışlarının aynısını yapmasını savunuyor. Özgür olmayan kişilik davranışları savunulur mu? Özgür olmayan davranışların aynısını kadının yapması, onun özgür olduğunu açıklar mı? Yani bir erkeğin kadına attığı tokatı, kadın da aynı durumda erkeğe atmış olsa, bu kadının özgür olduğunu mu ifade eder? Tabii hayır. Zaten davayı atan kişinin kendisi özgür değildir. Dolayısıyla da aynı uygulamayı kadın da yaparsa, bu asla kadının özgür olduğu anlamına gelmez. Bu tür istemler ileli sürmek, sadece ve sadece kadın sorununu toplumsal gerçeklikten koparmaya ve hakını sınıfların genel çıkarlarına hizmet etmeye yarar. Ne kadının gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü uğruna bir yarar sağlar, ne de kadınlara doğru sonuçlara götürür. Bundan hareketle erkek kesimi de belli derecede baskı altındadır. Eğer bir erkekte kendi karısını aldatıp, onun dışında kadınlarla cinsel ilişkiye girme gereği duyuyorsa, bu demektir ki erkeğin de özgürleşme gibi bir derdi vardır.

Bu koşullar içinde feministler de özgür olmak istiyorlar. Onların istediği özgürlük, ailesinden kopmuş, bağımsız karar verebilen ve istediği gibi dilediği gibi her gün biriyile yaşayabilen bir "özürlük"... Bu gibi özgürlüğün tek bir anlamı vardır. Düzenin yarattığı ortamda daha açık ve yalnız başına "doyasıya yaşayabilmek" ! Evet, bu insanlığa yabancılaşma, topluma yabancılaşmış, ailesine yabancılaşmış bireyci bir kişilik olarak, soyutlanmış bir çevre yaratmak demektir. Ayrıca böyle bir özgürlüğü yaşamaları için de toplumsal koşullar buna uygun değildir.

KADIN ÖZGÜRLÜĞÜ VE KADIN SORUNU:

Gerçek kadın özgürlüğü ne zaman sağlanır? Yada kadınlar ne zaman kurtulur? Eğer gerçekten kadının özgürleşmesi ve kurtuluşu isteniyorsa, o zaman yapmamız gereken doğal ve özgür olmayan erkeklerin davranışlarını taklit edip, kendini kandırarak özgürlük hayalleri peşinden koşmak değildir. Özgürleşme, kadının sınıfsal özünü de hesaba katarak ve toplumsal sistemden koparmayarak gerici iktidar mekanizmasına karşı erkeklerle birlikte örgütlenip insanlığın kurtuluşu uğruna savaşa katılmaktan geçer.

Ancak gerçek kurtuluş proletaryanın diktatörlüğünü kurmakla ve tüm insanlığın kurtuluşu olan sınıfsız topluma ulaşmakla elde edilir. Kadının ve insanlığın gerçek kurtuluşundan ancak bu dönem bahsedebiliriz.

Sorum insanlaşma sorunuydu, sorun özgürleşme sorunuydu, o zaman dumakızın proletaryanın devrimci savaşı içinde yerini almalı ve özgür bir kişilik olarak geniş kadın yığınlarını örgütleyip insanlığın ortak davası uğruna; öncelikle ülkemizde Demokratik Halk Devrimi sürecine katılmaya ve kesintisiz sosyalizme ulaşmak için çalışmalı, devamlı devrimci kadra bu özgürleşme eylemini sürdürmelidir. İşte gerçek özgürleşme eylemi budur. Yani kurtuluşu uğruna savaşmaktır.

Keza bu sevgi ve aşk gerçekliğinde de böyledir. Bu toplumda gerçek sevgi ve aşktan bahsetmek oldukça zordur. Böyle bir sevgi, birçok insanla birlikte yaşamak olmadığı gibi, tek bir kocanın koleisi durumuna gelmekte değildir. Bu biçimiyle durum, sadece cinsel duyguları ifade ediyor. Fakat, sosyalizmde bu gibi koşulları

paylaşmanın ve erkek koleisi olmanın ortamı yoktur. Bundan dolayı da kadın ile erkek arasında sevgiye dayanan bir cinsel birliktelik ortaya çıkmaktadır. Ama ülkemizde sevgiye dayanan bir cinsel birliktelik değil, açlığa dayanan bir cinsel birliktelik gerçeği yaşanıyor. Bu da bizim gibi ülkelerde evlilik olarak ifadesini bulmaktadır.

Ayrıca; Bizim gibi ülkelerde kadının seçme ve seçilme, oy hakkı, boşanma hakkı ve özgürce kendisini ifade etme hakkı kısıtlanmıştır. Ve göstermelik bir şekilde alınmıştır. Gerçek anlamda kadının bu hakları, Yeni Demokratik Halk Anayasasından başlayarak, Sosyalist Anayasayla birlikte garanti altına alınmaya ve sosyalist kamu mülkiyeti tüm halkın mülkiyeti dönüştürmeye, proletarya diktatörlüğünde yerini devletin de kendisini taşıyarak edereği çeşitli düzeyde yürütme konseylerine bıraktığı zaman sağlanacaktır. İşte o dönemde gerçek kadın ve erkek özgürlüğünden bahsedebiliriz. Ki kadın sosyalizmde bile tamamen o geçmiş toplumun etkilerinden kurtulamaz. Fakat önemli derecede özgürlüğünü, eşitliğini, kurtuluşunu garanti altına almış sayılmaktadır. Bu da bugün en "ileri ülkelerde" yaşayan kadınların "özgürlüğünden" oldukça ilerdedir.

ÖZETLEYELİM:

Feministler tüm gerici bağları "koparmakla" ailesine, dostuna, insana yabancılaşmakla "özgür" olduğunu sanıyor. Ki ekonomik bağımsızlığı da olsa, ailesiyle bağlarını da koparsa bu sistem varolduğu sürece köleliği devam edecektir. Böylesi bir toplumda kadın olduğu müddetçe, istediği gibi cinsel ve sosyal bir yaşamda sürdürse, "bağımsız" bir şekilde de yaşarsa, çıplakla dolayla, siyahla giyinse, seksi de giyinse, erkeklere karşı başta kaldırırsa, o hala bir kadındır ve ona hala cinsel meta gözüyle bakılır. Fiziksel olarak güçsüz, zavallı, yardıma muhtaç erkeğin arzularını yerine getirme aracı olarak görülür. Namus-avrat kavramlarına hapsedilen, çocuğun anası, evin dışı kuşu, toplumda konuşması törelerle yasaklanan, "orospu" gözüyle değerlendirilen ve en önemlisi de hala ikinci derecede bir sosyal varlık olarak yaşamını devam ettirmiş olacaktır. Toplumsal sistem değişmediği müddetçe de bu böyle sürüp gidecektir.

Feminist olmak eşitlik özgür olmak değildir. Kendisini özgür açlığı olarak da ilan etse, "ben cinselliğim üzerindeki baskıyı parçaladım" diyerek cinsel özgürlüğünü kazandığını da iddia etse, kendisini "medenî, çağdaş, ilerici..." olarak da görse, böyle de yaşamaya çalışsa, bu asla mevcut durumu değiştiremeyecek ve o hala ikinci derecede bir varlık olarak toplumsal baskıyı üzerinde taşıyacak olacaktır. Ayrıca feminizm, kadın kurtuluşu uğruna savaş değil, kadının kendi gerçekliğinden uzaklaşmasını bir araç olarak kullanıyor. Feminist olmak, köleliğin farklı zincirlerle devam etmesidir. Bu farklı zincirler, onu baskı altında tutan zincirleri bir bir kırma yerine, bu zincirlerin varlığını inkar etme pratiğine girerek, kadın üzerindeki her türlü baskının hedefini saptırmaya, baskı zincirlerinin daha da sağlamlaşmasına hizmet ediyor.

Burada değişen tek fark, birincisi; başkaları eliyle bu baskı zinciri uygulanıyor olması; şimdiye ben feministim diyerek aynı ikinci cins muamelesini kendi eliyle "ben özgürüm" kisvesiyle yapmış olmasıdır. Ha başkaları bunu uygulamış sen aşçılanmışsın, ha sen bu mekanizmayı parçalamadın kendini o konuma koyarak aşçılanmışsın. Temel bir fark yoktur. Ha bir kadın zorunluluktan dolayı kendisini parayla satmak zorunda kalmış, ha bir başka kadın bir dakikalık cinsel arzusunu gidermek için bir erkekle beraber olmuş. Ne farkı var? Birincisinin kendisini para için satması, ikincisinin ise kendi gönül rızasıyla "istediği" biriyle cinsel duygularını yaşamasıdır. Ki bu da kendisini "özgür" olarak ifade ettiği için, cinsel özgürlük adına kendisini bilinçli şekilde tea-

vez ettirmesidir. Şimdi bu özgürlük mü? İkisi de değildir. Neden değildir? Çünkü biri yaşamak için zorunlu bir ilişkide, diğeri ise, kendi "mzasıyla" bile cinsel ilişkiye girse bu bir tecavüzdür. Herşeyden önce, sevgiye dayanmayan herhangi bir ilişki tarzı, özgür kişilik yapılanması sonucu değil, topluma bağımlı ve o toplumun ideolojik yozluğu altında erkeğe bağımlı, onun "güçlü" gölgesinden hala kurtulamayıp dolaylı bağımlılığı sürdürülen ve bir anlık geçici-hayvani duygularına yenilmiş, zavif, sevgi ve aşktan uzak bir davranış biçimiyle özgür olmadığını ortaya koymuştur.

İnsanın kendi cinsel duygularına yenilmesi, sevmediği biriyle cinsel duygusunu "paylaşmak" -ki bu paylaşım değil, karşılıklı satmadır- doğal olmayan bağımlı kişilik ve bozuk kişilik yapılanmasına teka-bül eder. Bu da toplumsal şekillenmeden bağımsız ele alınmaz.

Burada sormak gerekiyor; Sevmediği-niz bir kişiyi cinsel ve her türlü duygularınızı paylaşır mısınız? İstisnasız herkes hayır cevabını verecektir. Eğer böyle bir durumla karşı karşıya kalıyorsanız, bu sistemin tüm kesime empoze ettiği "güçlü erkek" ve "seksi kadın" imajıyla şekillenme içine girdiğiniz ve karşı cins duygularınız açlıktır. Ve bu kısırlılığa, ortaya karşılıklı saldırgan bir kişilik yapılanması ortaya çıkıyor. Bütün bunlar hala yaşanıyorsa, bu demektir ki, güçlü bir gerici şekillenmenin etkisi altındasınız.

Bu şekillenme, hakim sınıfların ve tekelci dünya kapitalizminin bilinçli bir ideolojik siyasetidir. Saltanat ve varlık koşullarının devamı için dünyanın ezilen mazlum halklarını çeşitli araçlarla uyt-maları, insan gerçekliğinden uzaklaştır-maları, yozlaştırılmaları gerekmektedir. Bugün de bunu başarmışlardır.

İŞTE TAMDA BURADA

FEMİNİSTLER NE YAPMALI?

Birincisi: Kadının ezilmişliğini ve ezilen cins olmasını doğru tanımlayarak, sınıfsal öze ve toplumsal konumlarına uygun bir hareket geliştirerek mücadele sürdürmelidirler.

İkincisi: Bilimelidir ki, bir cins bir başka cinsle baskı uyguluyorsa o cins de özgür değildir. Dolayısıyla da erkek cinsi de özgür değildir.

Üçüncüsü: Sorunun çözümünün günlük, anlık duygularla kendisini ifade ederek değil, bizzat kendisini ifade edecek ve onu yıllarca esaret altında tutan zulüm zincirlerini parçalamak için yeni devrimci iktidarlar uğruna erkek kardeşleriyle bu yada şu biçimiyle sosyal kurtuluş savaşına katılmaktan geçeceğini bilmelidir.

Dördüncüsü: Proleter komünist parti onderliğinde, Yeni Demokratik Kadın hareketi içinde direkt iktidar alternatifli mücadelede katılmalıdır.

Beşincisi: Sorun insanlaşma sorunudur. Ve savaşımızda bu yönü olmalıdır.

İnsanlaşma sorunu demek; özgürleşmek, kendi insan gerçekliğine sahip çıkmak, sevgiyi, aşkı, saygıyı ve topyekün insani değerleri yüce tutmaktır.

Baskıya, zulme ve her türlü adaletsizliğe başkaldırmak ve bunları tarihten silmek.

Eğer yönelimimiz doğru hedefe olursa, kadın da gerçek kurtuluşuna ulaşacaktır. Ne tek başına kadın, ne de erkek kurtulur. Tek kurtuluş yolu insanın insani sömürmesine, insanın insana zulmetmesine dayanan gerici iktidarı ortadan kaldırmaktır. İşte ancak böyle bir ortamda tüm güzellikler insanın gerçek dostu olabilir.

Feministler tüm demokratik-devrimci hareketleri desteklemeli ve halkın dostu olmalıdır. O işçi sınıfına yabancı değil, onun dostu olmalıdır. Burjuvazinin yanında değil, ezilen yığınların yanında olmalıdır.

Kadının kurtuluşu, erkekleri hedeflerine alarak burjuva bir hareket geliştirmeye değil, proletaryanın bir parçası olarak savaştan geçeceğini kavramakla, kavradığı pratiğe uygulamakla elde edilecektir. ■

Resmilesen Kontrgerilla Devleti

Hemen her dönem çeşitli "faali meçhul" olaylar yaşandığında kontrgerilla tartışmaları başlar. Tartışmalar akademik olmaktan ileri gitmez. Kontrgerilla var mıdır-yok mudur tartışması tekrarlanıp durur. Ancak bu soruya bir türlü yanıt bulunamaz. Aslında yanıt apaçık orta yerde durmaktadır. Orta yerde duran olgunun açığa çıkması için kimi çevreler, büyük bir gayret göstererek, bilinçleri bulanıklaştırmaya çalışırlar.

Kontrgerilla tipi örgütlenmeler, 1950'lerden sonra NATO bünyesindeki hemen her ülkede CIA'ya bağlı olarak, gizli bir şekilde kurulan ve bu ülkelerdeki toplumsal halk hareketlerini engellemeyi amaçlayan suç örgütleridir. Bir çok ülkede bu tür örgütlenmelerin varlığı ortaya çıktı. Ancak bizim ülkemizde bu örgütün varlığı kabul edilmiyor(!) Faşist devletin en etkili ve yetkili ağızlarından yapılan açıklamalar oldukça sert: "Kontrgerilla-monturgerilla yoktur. Devletimiz hukuk devletidir." Yıllardır işlenen faili meçhul cinayetlere, yüzlerce gözaltında kayba, yapılan toplu katliamlara, yaratılan toplumsal ve mezhepsel suni çelişkilere rağmen, kontrgerillanın varlığı kabul edilmedi. Gelinen aşamada kontrgerillanın varlığının-yokluğunun tartışılması çokta anlamlı değildir. Feodal-faşist devletin tüm politikalarını belirleyen, yukarıdan aşağıya tüm kurumlarına damgasını vuran, kontrgerilla teşkilatıdır. Devletin kendisi kontrgerilla devletine dönüşmüştür. Dolayısıyla gelinen aşamada kontrgerilla var mıdır yok mudur tartışması anlamsızdır.

Seçimler, burjuvazi için denize düşen bir insanın yılanı sarılarak kurtulması gibi bir durumdur. Ne zaman burjuvazi eskisi gibi yönetemez hale gelse, toplumsal halk hareketleri bir ivmelenme kazansa, kitleleri dönemsel olarak yöneten burjuvazinin bir kesimi teşhir olsa, kitleleri yönetmek için dükkanında kullanacağı malzeme bitse, işte o zaman burjuvazi yeni vaatler ve yeni taktiklerle kitlelerin karşısına çıkar. Dükkanına biraz malzeme koyup vitrinini cilalayarak özgürlüğünü biraz daha fazla uzatmak ve ayakta kalmak için seçimleri çare olarak görür ve seçimlere baş vurur.

24 Aralık seçimleri de feodal-faşist diktatörlük tarafından ekonomik-siyasal-sosyal ve askeri olarak çıkmazlarının derinleştiği, DYP-CHP koalisyon hükümetinin kitleler nezdinde teşhir olduğu, toplumun hemen herkesinin ayağa kalktığı, devrimci halk hareketinin ivmelenildiği bir süreçte çare olarak düşünüldü ve seçimlere gidildi.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Çare olarak başvurulan seçim taktiği derlerine derman olmadığı gibi, çaresizliklerini de giderek derinleşti. Sandık başına gitmeyen seçmenlerin oy oranındaki fazlalık, seçim sonucunda hiç bir partinin tek başına hükümeti kuramaması, başından itibaren, diğer partilerden önde farklı yarıları olmayan ancak yaptığı propagandalarla kendisini sistemin karşıtı ve anti-empyalist gösteren REFAH Partisi'ni seçim sonucunda birinci parti olması, krizi giderek derinleşiren faktörlerdi. Aylarca hükümet kurma tartışmaları sürdü. ANAYOL-ANASOL-ANAREFAH vs. vs. gibi onlarca yöntem üzerinde düşünülüp, hesaplar yapıldı. Son olarak ANAREFAH tam kurulmak üzereyken, bilinmeyen bir el inşa edilmeye çalışılan ANAREFAH koalisyonunun temellerini dinamitleyerek engelledi. Görünmeyen elin sahipleri sermaye çevre-

leri ve onların baskı aygıtı olan feodal-faşist devletin şefi durumundaki MGK'ydı.

Feodal-faşist devlet Refah'ın kimi özelliklerinden dolayı koalisyonun ortacı olmasını istemedi. Refah'ın bugüne kadar kitlelere yaptığı propagandalarınca dolaylı kitlelerin güvenini sarsmaması için kimi sözde "demokratik" adımlar atmasına dahi tahammül göstermedi.

Vitrininin çelişkisiz ve pürüssüz olmasını istedi. Öze en uygun vitrin ANAYOL hükümetiydi. ANAYOL'un kurulması talimatını verdi ve ANAYOL hükümetini kurdurdu. Nihayet feodal-faşist devlet 53. hükümetini kurdu. Bu hükümetin bu güne kadar ki hükümetlerden önde farklı yanı olmasa da, oluşan bakanlar kurulundaki kimi şahsiyetlerin yalanan bilinen, tanınan kimi özelliklerinden dolayı parlamento ahırının niteliği daha iyi gözler önüne serilmiştir.

Kamuyu, bakanlar kurulunun kimi şahsiyetlerini bugüne kadarki icraatlarından dolayı yakinen tanımaktadır. Bugüne kadar binlerce köyün yakılıp-yıkılmasına, milyonlara varan Kürt köylüsünün göçe zorlanmasına, yüzlerce insanın katledilmesine, yargısız infazlara, gözaltında kayıplara, işkencelere, esir kamplarındaki katliamlara neden olan politikaların hayata geçirilmesinin baş mimarları Mehmet Ağar ve Ünal Erkan bakanlar kurulunda yer aldılar, Mehmet Ağar Adalet Bakanı oldu. Kontrgerilla şeflerinin damgasını vurduğu bu hükümet

öncümüzdeki süreçte iç savaşın daha da şiddetlenebileceğini tartışmasız olarak ortaya koymuştur. Kontrgerilla devleti karşı-devrimci şiddeti daha da tırmandıracaktır. Her alanda tırmanacak olan karşı-devrimci şiddet, Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı'na getirilmesiyle olabileceğine pervasızlaşacak, cezaevlerindeki katliamlar ve baskılar daha da artacak, yargıda faşist kadrolaşma yaratılarak hızlı ve "caydırıcı" cezalarla devrimci halk muhalefeti sindirilmek istenecektir.

Mehmet Ağar Adalet Bakanı olduktan sonra yaptığı ilk basın toplantısında hedefini açıklarken, ilk icraatının "cezaevlerini" düzeltmek olacağını belirtmiştir. Feodal-faşist diktatörlüğün önemli kurumlarından biri olan "cezaevleri" ve

DGM'ler son kurulan savaş hükümetinin önlü kontrgerilla şefi Mehmet Ağar denetimine verilmiştir. Bugüne kadarki uygulamalarıyla emekçi halkı, onun öncüsü komünistleri, devrimcileri, yurtseverleri işkencelerden geçiren, cezalar yağdıran, baskı altında tutup katleden faşist devlet, öncümüzdeki süreçte bu kurumlara daha faal hale getirmeye çalışacaktır. Feodal-faşist diktatörlüğün diğer kurumları gibi çürüyen, köksüzen, rüşvet skandalıyla çalkalanan bu kurumlar, yaptıkları tüm pislikleri kapatmak için de yoksul emekçi halkı, onun evlatlarına, aydınlarına, gazetecilere, yazarlara saldırarak çözüm-sözlüklerini gizlemeye çalışmaktadır.

Kontrgerilla Şeflerinden Ünal ERKAN

Daha bundan bir kaç ay öncesinde Buca ve Ümraniye esir kamplarında esir savaşçılara saldırarak katleden, ancak almış olduğu dersle geri adımları atan faşist devlet, görülen o ki şansı yeniden denemek istiyor. Ancak başarılı olması söz konusu değildir. Ölmeye ve öldürmeye her an hazır olan, esir kamplarındaki esir savaşçıların granitten iradesi karşısında Mehmet Ağar gibi kontrgerilla şefi de gerekli derisi alacaktır. Bundan kimse sözünü kuşku olmasın.

Esir kamplarına saldırıların yaşanacağı, bu alanda muharebenin çetin olacağı kesindir. Esir savaşçıları teslim almak için düşman, tüm yöntemleri denemekten geri durmayacaktır. Sürgün ve sevklerin devreye sokulacağı, tecridlerle baskıların yaşanacağı, savaş esirlerinin aileleri üzerindeki baskıların artacağı, hak gasplarının yaşanacağı ve yaşatılmaya çalışılacağı açıktır. Bunun başarılabileceğini tartışma konusu değildir. Başaramadılar, başaramıyorlar ve başaramayacaklar. Esir savaşçıları teslim alınamaz. Ancak, nasıl olsa esir savaşçıları teslim alınamaz deyip, yaşanacak saldırılar karşısında hazırlıksız durmak, karşı-devrimci saldırı taktiğine karşı bu saldırıları püskürtme taktiği doğrultusunda, dışarıda üzerimize düşen hazırlıklan yapmamak düşmana hizmet etmek demektir. Ümraniye esir kampına yapılan saldırı sonrası geliştirilen sokak pratiğinin daha üst boyutuna yakalamak için gerekli alt yapısal çalışmaların bitirilip hazırlıklı olunması şarttır.

Yeni Adalet Bakanı Tescilli İşkenceci Mehmet AĞAR

Daha önce Buca ve Ümraniye esir kamplarına yapılan saldırılardan sonra, esir kamplarında geliştirilen genel direniş anlayışı, genel bir politika olarak benimsenmez, karşı-devrimci saldırılara karşı anında ortak tavır geliştirmek için merkezi esir kampları örgütlenmesi yaratılmalı ve zaman kaybetmeden hayata uygulanmalıdır. Bu şu anlama gelmemelidir: Merkezin her koşulda aldığı her karar birebir her esir kampında aynı biçimde uygulanacaktır. Bazı eylem biçimleri her esir kampına uygun düşerken, bazı eylem biçimleri her esir kampındaki nesnel duruma uygun düşmeyebilir. Bu tür durumlarda esir kampındaki alan örgütü, nesnel koşulları değerlendirerek merkezi olarak geliştirilen eylem biçimine denk düşecek tavırlar geliştirilmelidir.

Merkezi olarak geliştirilecek kampanyalardan önce koşullar uygunsa, tüm esir kamplarındaki alan örgütlerinin, düşüncelerinin alınıp merkezileştirilmesine önem verilmelidir. Ancak mevcut durumu gözümünde bulduğumuzda, bunun koşullarını fazla olmadığı ortadadır. Gerekli itina ve koşulları zorlamak şarttır. Fakat ani gelişen durumlarda merkezi olarak uygulanan tavıra her alandaki esir kampı, katılmadığı bir karar olsada uymalı, eleştirilerini sonraya bırakmak şartıyla eylemin içerisinde yer almalıdır. Eylem sonrası gerekli uygun tartışmalar yapılarak, bir sonraki süreçte gerekli dersler çıkarılarak girilmelidir. Genel direnişlerde, merkezi olarak aynı süreçte başlatılan eylemin aynı anda bitirilmesi önemlidir. Eylemin merkezini oluşturan yer, eylemi bitirmeden alanlardaki esir kampları eylemi bitirmemelidir. Düşmanın saldırıları karşısında ilkimiz kendi cephemizi geniş tutarken, düşman cephesini yani hedefi küçültmek olmalıdır. Dışımızdaki dost esir savaşçılarla ortak hareket etmenin önemi kavranmalı, ortak yönler öne çıkartılmalı, farklılıklarımızın eleştirisi ideolojik düzlemde yürütülmelidir. Temel ilkimiz savaşmak ve kazanmak olmalıdır.

Evet karşı-devrim, şiddeti giderek tırmandıracaktır. Bunun karşısında devrimci şiddeti örgütlemek ve geliştirmek zorunludur. Savaşın şiddetli geçeceği başta gelen yerleri kırsal alanlar, şehir varoşları ve esir kampları olacaktır. Kırsal alanlarda, Dersim'de, Sivas'ta, Irak sınır bölgelerinde yığınak yapan düşman, yaptığı operasyonlarla, gerillanın yapacağı bahar atılımının önünü almak için azgınca saldırıyor. Şehir varoşlarında Alevi-Sünni, Kürt-Türk çelişkisi yaratılarak devrimci halk muhalefeti bastırılmaya çalışılıyor. Son olarak Mersin-Erdemli'de yaratılan provokasyon öncümüzdeki süreçte farklı farklı bölgelerde artarak devam edecektir. Feodal-faşist diktatörlük bir yandan karşı-devrimci şiddetle sınırsal mücadele veren örgütleri sindirmek isterken, diğer yandan legalizmi ve reformizmi körüklemektedir. Faşist devletin kirli taktiklerini boşla çıkarmak amacıyla KSI'ler için yürütülen Köylü Gerilla Savaşı'nı yoğunlaştırıp yaygınlaştırmak, tüm alanlardaki faaliyetimizi buna tabi kılmak, varoşlarda yaşanacak çatışmalara hızırlıklı olmak, silahlanmak, esir kamplarında yapılacak katliamların önüne geçmek için kampanyalar düzenlemek, şarttır. Cezalandırma, bombalama, molotoflama, yazılama, pankart asma, korsan gösteri eylemleri düzenleyerek kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın ve DGM'lerin aydınlarına-sanatçılara vs'lere yönelik uygulamalarının teşhirini yapmak zorunludur ■

Muzaffer ORUÇOĞLU

Lokma ve Laiklik

İktidarın katmerli kayımağını kim yiyecek? Krallar mı, rahipler mi? Sultanlar mı, imamlar mı? Laikliği ortaya çıkararak temel güdü budur. Lokma ve lüplüp. Veliyi Velinde köle eden nesne yani.

Laikliğin ilk ciddi tarihi köklerini, bin-beşyüzlü yıllarda, kapitalizmin gelişme halinde olduğu İngiltere'de görüyoruz. Kahramanımız, ölen kardeşinin karısını alarak yerine geçen, yakışıklı kral VIII. Henry'dir. Shakespeare'nin aynı adı oyununu anımsayın. Roma'da oturan Papa, kralın işlerine barmunu fazlasıyla sokmakta, kilise malları ise, gelişmenin atardamarlarını dönmüş domuz yağı gibi tükamaktadır. Yakışıklı Henry, boşanır. Bu boşanmasını, Papa tarafından onaylanmamasına bahane ederek, Papalıkla tüm bağlarını koparır. Bununla kalmaz, Padova'lu Marcille'nin, "Defensor Pacis"ine dayanarak, kendisini İngiltere kilisesinin yeni ilanı eder. Karşı koyan tüm katoликleri, üfütü ütöüp sosyalist Thomas Müntzer de dahil, idam eder. Kendi çağında, yetmişiki bir hirsızı da asan bu yakışıklı adam, kilise mallarına el kor, satışa çıkarır. Bu satış, İngiliz aristokrasinin ve burjuvazisinin kapitalizm yolunda atılımına yol açar.

Laikliğin gerçek babası, devrimci burjuvazidir. Fransız Burjuva Devriminde, aristokrasi ve bunların müttelik ruhban

sininla savaşan burjuvazi, esas vuruşunu bunların temellerine yöneltti. Kilise servetlerine el koydu. Günah çıkarma hücrelerine kadar girerek, ikonların altın çerçevelerinden, mihraplardaki altın haçlara, İsa tasvirlerine kadar, herşeyi paraya dönüştürdü. Jakobin dönem, dinin devletten dışlandığı, çarında gerildiği, toplum üzerindeki etkisinin ciddiote kırıldığı bir dönemdi. Sermayenin, kendisini iç gümrüklere, vergiye, katı kurallara bağlayan, feodal-übrevi bir dünyaya, şato ve kiliselerde bapocülen, altına, vergi vermeyen dönmüş dev servete kınıni kusuşuydu bu. Ama uzun sürmedi. Burjuvazi, proletaryayı karşısında bulunca, eski düşmanlarıyla birleşti. "İktidar lokmasında aslan payı bana aittir, ama size de veririm," dedi onlara.

Peki İslam'da kim yiyecekti iktidarın altın lokmasını? Sultan mı, İmam mı? İslam'dan önce ve sonra, Arap ticaretinin kalbi gibi işleyen Mekke ticaretini, özellikle de kabe bekçiliğini ve hac gelirlerini, Kureys kabilesinin Haşimiler kolu elinde tutuyordu. Peygamber Muhammed, Haşimilerdendi. Bu güçlü ticaret sermayesine dayanarak İslamı iktidar yapan Peygamber, dinle iktidarı, sultanlıkla imamlığı tek elde birleştirerek sorunu çözdü. İktidarın ve dinin zenginliğini birleştiren, hem iktidarı hem de dini yöne-

ten imamın sistemini, daha sonra gelen bilginler, Teftazani'ler, İbni Hümem'ler hilafet teorisiyle temellerine oturtular. Ama Muhammed bile dünya işlerini aynı anda yürütmenin zorluklarını aşamıyor, beş vakit namazda, cemaata İmamlık edemediği için, yerine bir başkasını gönderiyordu. O noktada iktidar Muhammed'e, din işleri ise, camiye vekil olarak gönderdiği yardımcı imama kalıyordu.

İslam gelişip büyüme, altın lokmalar çoğalmaya başlayınca, hilafet kavgaları da kızıştı. Çok sesli, hoş, rümbaşlı bir durum çıktı ortaya. Çeşitli İslam ülkelerinin sultanları, kendilerini emir-ül müminin ilan ederek, Hz. Muhammed'in gösterdiği yolda yürüdüklerini ileri sürdüler. Herbirinin sırtında, Hz. Muhammed'in hırkası olduğu iddia edilen yeşil ipeklili, altın işlemeli bir esbap vardı. Sultanı, tüm İslam alemine halife eden, lokmayı ve lüplüğü çığaltan bir alametti bu. Mısır'da, Suriye'de, Irak'ta, İran'da, Büveyhoğullarında ve hatta Selçuklu Türklerinde, satında Hırali Şerife dolayan, halife olduğuna inanmadığı halde, tabesını halifelikine inandıran, türedü halifelere kaldı meydan. Ama bu işi en usturuplu bir şekilde Yavuz Sultan Selim yaptı. Mısır'ın ahncı oradaki "Kutsal emanetler"e el koydu. Hz. Muhammed'e ait olduğu söylenen, Hırali Saadet, papuç, tesbih, seccade, sakal kılı ve benzeri ne varsa, hepsini toplayıp İstanbul'a getirdi. Bir "Hırali Saadet" de Mekke Şerifi Ethul Berekat'tan aldı. Mısır Sultanı Mütevekkilullah'a da, "halifelik sende alıyorum," diyerek, İslam aleminin altın lokmasını garantiledi.

Osmanlı sultanları, iktidarı ve dinin muazzam gücünü tek elde birleştiren, tüm İslam aleminin gözünde, Allah'ın yürütündeki golgesi, İrfan, ilim, sıdk, aşk ve mana deryası olup çıktılar. Bu, İslam aleminin, yedi iklim dört bucağında, serseri mayınlar gibi yonsüz seyreden altın lokmalarını, yonlerini, altıyüz yıl boyunca İstanbul'a çevirmesi demekti.

Modern Türk burjuvazisi, Kurtuluş Savaşı'na başladığında, Sultanlığın dayanağı olan feodallere, ulemaya, yani kendi mütteliklerine ve de halka, "amacımız, saltanatı ve hilafeti kurtarmaktır," diyordu. Savaşın, zafer ve güçlü çıkarınca, İktidarı tamamen kendi ellerine almaya, saltanatı ve hilafeti tasfiye etmeye karar verdi. Ama din, Asya toplumlarında önemli bir güçtü. Burjuvazi, dini, feodallerin ve ulemanın bu kutsal ideolojisini, yanına almadan, sınıf mücadelesinde, devrimci hasımlarının üstesinden gelemeydi. Bu bakımdan, halka boyan eğdirece, onu uysallaştıran bu sihirli araç, devletten tamamen dışlamak doğru olmazdı. Modern büyük Türk burjuvazisi, hilafeti tasfiye ederken, 1924'de Diyanet İşleri Başkanlığı'na kurarak, dini, yani hakim Mahfi Mezhabinin, devletin bir parçası haline getirdi. Burjuvazinin gericileştiği bir çağda bu normaldi. Zemin, emperyalizm ve işçi devrimleri zeminiydi. Laiklik bayrağını, en ihilalci dönemde, dini devletin dışına sürme ve toplum üzerindeki etkisini zayıflatma olarak yükselten bir burjuvaziye, artık yürütündün hiç bir yerinde rastlamak mümkün değildi. Laiklik, burjuvazinin, dinle kurduğu kutsal ittifakın bir sembolü olmak zorundaydı. ■

Grup Munzur "İsyan Atesi"nin Sıcaklığıyla Yine Halkıyla İçiçeydi

Mart ayının, devrim mücadelesi tarihindeki önemli günleri kapsamı; devrimci-demokratların yoğun faaliyetleri ile daha da hareketlendi.

Halkın yeni sanat yapmanın bilinci ve onurlu emekçi halkın olduğu her yerde olan, türkülerini söyleyen Grup MUNZUR, Mart ayının ilk iki haftasını sokaklarda, alanlarda ve kampüslerde verdiği dinletiler ve konserlerle geçirdi.

3 Mart günü, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde, 7 Kasım 95'ten beri tutuldu bulunan devrimci sanatçıların serbest bırakılması ve 5 Mart günü mahkemeye katılarak onların sahiplenildiğini göstermek amacıyla geniş katılımı bir gençlik düzenlendi. Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Yapı Sanatçıları, Genç Ekin Sanat Merkezi ve Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi tarafından ortak olarak organize edilen gençlik Çiçek Ayyıldız, Gülbahar, Ekrem Ataer, Fırat Müzik Topluluğu, Grup Şafak, Metin Kahraman, Servet Yalçın, Haydar Bayar, Hüseyin Aydın ve Yeniçin Müzik Topluluğu, "Dayanışmayı Yükselt, Bir Türkü Soyle" sloganını evsahibi durumundaki Grup Munzur, Kutup Yıldızı, Özgürlük Türküsü ile dayanışma için de sahiplendiler. Tüm duyarlı insanlarımızı, aydın ve sanatçıları mahkemeye katılmaya çağırıyor. Devrimci sanatçıları ve sanat kurumları üzerindeki baskının bir devamı olarak Genç Ekin Sanat Merkezi'nin kapatılması ve çalışanların gözaltına alınması nedeniyle Genç Ekin Müzik Topluluğu sembolik olarak bir arkadaş tarafından temsil edildi. Ve Genç Ekin Sanat Merkezi Şiir Grubu Şenliğe şifirleriyle katıldı. Devrimci sanatçıları sahiplenen şölenine duyarlı olan devrimci-demokrat kesimden halkımız büyük coşkuyla gerçek anlamı kattılar. 250'in üzerinde katılımı olduğu gençlikte, Uluslararası Yazarlar ve Sanatçılar Birliği (IWWA)nın ve Sağmalcılar Cezaevi Tutuklanlarında aralarında bulunduğu, devrimci-demokrat kişi ve kurumlar tarafından gönderilen mesajlar okundu. Devrimci dayanışma ve birlikteliğin bu güzel örneği tüm şölen boyunca sergilendi.

Tüm katılımcılar tarafından son olarak hep birlikte seslendirilen "Çav Bella" adlı marşın okunması bundan sonraki birlik ve beraberliğin de temelini atıldığını bir kanıt oldu.

5 Mart Salı günü 2 No'lu DGM'de yargılanan dört müzik grubunun tutuklu bulunan toplam 7 elemanı, "hakklık ve mesrulukları" mahkemede bir kez daha haykarak, işkencecilerin düzenlemiş oldukları suç fezlekelerinin gerçek dağılımı mahkeme boyunca kanıtlayan ortak savunmalar yaptılar.

Devrimci sanatçıları sahiplenen duyarlı halkın yanı sıra devrimci-demokrat

tilen forum ve harılçların protesto edilmesi eylemine Grup MUNZUR marşları ve türkülerini destek sundu. Giriş ve çıkışlarda polislin yoğun önlem aldığı kampüse girmeyi başaran grup elemanları ve öğrenci kitleleri topluca okunan türküler ve marşlarla yaklaşık iki saat boyunca mücadelelerini devam ettirmedeki kararlılıklarını duyurdular.

8 Mart günü Gazi Mahallesi'nde Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi ve Yapı Sanatçıları tarafından organize edilen GAZİ HALK ŞÖLENİNDE Grup Munzur'da yerini aldı.

sanatçıları izlediği mahkemede Grup MUNZUR, KUTUP YILDIZI, ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ ve GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU'nun dışındaki elemanları da baskı buldu. Sanatçıların tutuksuz yargılanmasına karar veren mahkeme, duruşmayı 25. 04. 1996 tarihine ertelendi. 7 Mart günü, öğrencilerin gelişen eylemlerinin bir halkası olarak İTÜ Mastık Kampüsü Maden Fakültesi'nde gerçekle-

12 Mart 95 tarihinde devletin güvenlik güçlerince gerçekleştirilen katliamın hesabını sormak hakkıyla hareket eden Gazi halkının onurlu direnişini sahiplene ve onların yanında olunduğunun bir göstergesi olarak düzenlenen gençlik, zor koşullara rağmen 600'e yakın Gazi halkının katılımı sağlandı. Gerçek katillerin yüzüne Gazi halkının hakkı bir kez daha hep birlikte haykırıldı.

9 Mart'ta Kadıköy Belediyesi önünde başlayan Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle düzenlenen yürüyüş, Kadıköy sahilinde şenliğe dönüştürüldü. Polislin genlik yerini değiştirmesi, organizeyi olumsuz etkileme çabasının bir parçası olarak elektrik sorununun doğması, hava muhalefetine rağmen şölenin yapılmasını engelleyemedi. Emekçi kadınlar ve erkek yoldaşları davalarına sahip çıkma kararlılığından vazgeçmediler. O gün Grup MUNZUR "Ant olsun, ant olsun ki milyonların korusuyla haykıracağız türkülerimizi" şiarının yazılı olduğu pankartıyla yerini almıştı. Uzayan hazırlıklar esnasında kitleyle birlikte alanda türküler söyleyip halaylar çeken Grup Munzur, daha sonra etkinlik içerisindeki programını gerçekleştirdi.

10 Mart günü, yoğun olarak emekçi halkımızın yaşadığı bir semt olan Çarşı'da, Çölsüyü-Gülensu Güzelleştirme Derneğinin düzenlediği gece Grup Munzur ve diğer devrimci-demokrat sanatçı ve grupları katılımıyla gerçekleşti. Yaklaşık 600 kişinin bulunduğu gece, coşkulu bir tempo ile sonuçlandı.

12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilecek olan Gazi Katliamını kınama mitingine katılmak üzere sabah saat 9:00 sıralarında Okmeydanı Fatma Girik Parkı'nda toplanan kitle, polislin dağıtma girişimine rağmen düzenli bir şekilde yürüyüşe geçerek Okmeydanı sokaklarında, giderek çoğalarak, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin önünde polislin barikatını da aşarak Alibeyköy yönüne doğru ilerlemeye devam etti. Grup Munzur'un da pankart ile içerisinde bulunduğu yürüyüş kolu Alibeyköy'deki katliamlarla beraber 1500'e ulaştı. Bu kitle, tüm polis ve asker barikatlarını aşarak Gazi Halkıyla kaynaştı. Miting boyunca Grup Munzur'un coşkulu türküler ve marşları geniş kitleler tarafından hep bir ağızdan söylendi. Miting sonrasında da Gazi Mahallesi'nden Okmeydanı yönüne geniş bir kitleyle Grup'un söylediği türkülerle dönüldü. Halkın sanatçıları halkın yanında ve halkla içiçe olduğunu görmeye geldiği gibi bugün de bir kez daha sergilendi. ■

Patlatılan Bombalar Emperyalist ve Siyonist Uşaklara mı? Arap ve Yahudi Halkının Kardeşliğine mi?

II. Paylaşım Savaşında denilebilir ki en fazla kıvıma uğrayan halklardan birisi Yahudilerdir. Bu kıyım sonucu, bugün olarak yaşadıkları Avrupa topraklarını terk ederek dünyanın dört bir yanına özellikle Ortadoğu'ya dağılıp buralarda yaşamlarını sürdürmüşler.

Faşizmin çirkef yüzünü, Hitlerin uygulamalarıyla bizzat yaşayarak gören bu halk, emperyalizm için, buldukları ülkelerde adeta potansiyel bir tehlike arz etmekteydi. Emperyalizm bu tehlikenin farkındaydı. Bu durum emperyalizmi kaygılandırmış ve Yahudilere ilişkin özel politikalar geliştirmek zorunda bırakmıştır. Bu politikalar Yahudi halkının kendisi için tehlike saçan yönünü törpülemeyi ve hatta buldukları ülkelerde emperyalizmin çıkarlarını savunan birer paralı asker haline dönüştürmeyi amaçlıyordu.

Bu amaçla ikinci paylaşım savaşının hemen sonrası, çeşitli ülkelerde yaşayan Yahudileri tek bir noktada toplamak istemiş ve bunda da başarılı olmuştur. Ortadoğu'da bulunan Yahudilerin dışında, dünyanın dört bir yanına dağılmış olanların büyük bir kısmında, çeşitli teşviklerle bu topraklara göç ettirilmeleri sağlanmış ve Filistin toprakları üzerinde yoğun bir Yahudi birikimi oluşmuştur.

Bunun hemen akabinde, emperyalizm (özellikle ABD emperyalistleri), Ortadoğu'daki çıkarlarını koruma karşılığında Yahudilere bağışları (!) bir devlet kurmaları için her türlü desteği sağlamış ve 1948 yılında Milletler Cemiyeti'nin kararıyla yapay bir İsrail devleti kurdurulmuştur.

Bu planla emperyalizm, bir yandan Yahudi halkını denetim altına alırken; bir yandan da, onlara kukla bir devlet hediye ederek kendi jandarması haline gelmesini sağlamış, böylelikle bir taşla iki kuş vurmuştu.

Üzerinde İsrail diye yapay bir devlet kurulmuş topraklar, Filistinli Arapların öz yurduydular. Kuruluşundan itibaren ABD'nin Ortadoğu'daki gönüllü jandarması olan Yahudi İsrail işbirlikçileri, görevlerini yerine getirmek için Ortadoğu'ya ilişkin özel politikalar geliştirdiler. Bu politikanın başında, dünyanın dört bir yanında hala varlığını sürdüren Yahudileri bu topraklara çekerek, bölgede büyük güçlü bir devlet haline gelmek isterken, bir yandan da ancak böyle bir devletle emperyalist çıkarları en iyi şekilde gözeterek, ABD'ye olan diyet borcuna ödemek istiyordu. Emperyalistlerin büyük desteğiyle Yahudi işbirlikçilerinin geliştirdiği bu yeni politika, aslında tarihi daha da eski olan Siyonizmin hortlanmasından başka bir şey değildi.

Kuşkusuz, Siyonizm İsrail devletinin ortaya çıkışıyla birden bire ortaya çıkan bir olgu değil. Daha 1852'lerde Zefy Hers Çalisher'in (1795-1874): "Siyon'u aramak" adlı eserinde Siyonizmin ilk düşüncelerine rastlamak mümkün. Daha sonra Siyonizm konusunda ilk politik bildiriye Rusyalı Yahudilerden olan Liopensker, 1882'de "kendini kurtarmak" başlığıyla kaleme aldı. Konumuz Siyonizmin dayanak noktaları ve felsefesi olduğundan şimdilik bu konuyu geçiyoruz.

1948 yılında İsrail'in kurulmasıyla, Filistinliler kendi topraklarında üç ayrı bölgede yaşamak zorunda kaldılar. Bir kısmı İsrail devleti içinde kalırken, bir kısmı Batı Şina'da, diğer bir kısmı ise Gazze Şeridinde kalmıştı.

Ancak 1967'ye gelindiğinde, ABD tarafından bu durum da kabul edilmiş olacak ki, Siyonist politikaları en radikal adımlara atarak, İsrail tüm Filistin topraklarını işgal etmiş, bununla da kalmayarak Filis-

tin toprakları ile birlikte komşu Arap ülkelerini de işgal etme çabalarını göstermiştir. Bu durum Arap-İsrail Savaşı'nın patlak vermesine yol açmıştır.

ABD'nin desteğiyle Arap topraklarının bir kısmını işgal eden İsrail, bu savaş sırasında diğer Arap ülkelerinin Filistin halkını destekleme çabasından vazgeçmesiyle birlikte bu ülkelerden büyük oranda geri çekilmiş ve savaş böylelikle kısmi de olsa sona erdirilmiştir. Yıllar süren bu savaştan sonra ABD Başkanı Jimmy Carter, İsrail Başbakanı, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat arasında imzalanan Camp-David Barış(!) antlaşması ile emperyalizmin ve Siyonizmin Ortadoğu'daki çıkarları garanti altına alınmıştır.

Bu antlaşma, özde Filistin halkına genelde, Arap halkına vurulmuş en büyük darbedir. Bu darbeden hiç kuşku yok ki Filistinli Arapların temsilcisi FKO'de payını almıştı. FKO'nun bu yenilgisinde dış etkiler her ne kadar etkili olsa da esas FKO önderliğinin politik çıkarmasından kaynaklanmıştır.

Keza günümüzde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini veren önderlikler, kendi gücüne dayanmayı birer ilkesel mesele olarak gördükleri ve bu doğrultuda mücadele etmedikleri sürece, emirde sonunda reformizmle, teslimiyetle ve hatta ihanetle tanışık olmaları kaçınılmazdır. Başlangıçta radikal devrimci eylemleriyle adını duyuran FKO'nun, Camp-David antlaşmasından sonra süreç içinde başına gelenler bundan başka bir şey değildir.

Bugün, FKO, Filistin halkının gerçek temsilcisi olmak bir yana, bölgede İsrail'den sonra ABD emperyalizminin çıkarlarını en fazla koruyan bir yapı haline gelmiştir.

Filistin halkının emperyalizme ve Siyonizme karşı geliştirdiği mücadeleyi rotasından saptırmak için olağanüstü çaba sarf eden Y. ARAFAT, bu çabasının karşılığı olarak emperyalistlere ödüllendirilerek, Filistin özerk yönetiminin başkanı sıfatını almış, terörist (!) sıfatından böylece kurtulmuştur.

Filistin ulusal hareketinin pratiği, günümüzde ulusal sorunun çözümüne ilişkin önemli veriler sunmaktadır. Bu verilerden en önemlisi şudur: Bir ulusal hareket ne kadar iyi niyetlerle ortaya çıkarsa çıksın, ne kadar anti-emperyalist nitelik taşırsa taşırsa, sınıfsal öden yoksunluk ve kendi gücüne dayanma ilkesini bir kenara bırakacağı ölçüde, o hareket çıkış noktasından uzaklaşır ve bir dönem sonra emperyalizmi yamağı konumuna düşerek, karşı-devrimci bir yapıya dönüşür. Yine bir başka veri şudur. Emperyalizmle yapılan masa başı siyasi çözümlerin, gerçekten çözümsüzlüğün mesulleştirilmesi olacaktır. İşte bugün FKO'nun konumlanışını bu gerçeklik içinde görüyoruz. Bundan dolayıdır ki, gelinen aşamada, Filistin halkı, sadece ABD emperyalizmiyle ve İsrail Siyonizmiyle mücadele etmiyor. Bunun yanında emperyalizmin yamağı haline gelen Arafat ve diğer işbirlikçilere karşı da cephe açarak zorunda kalmıştır.

ABD önderliğinde yapılan İsrail-Filistin barış (!) antlaşması ile savaşın bittiği müjdesini verenler, kısa süre içinde yanlışlıkları gördüler. Keza savaşın bitmesi bir yana daha da bir ivme kazanarak devam ettiğini, yaşanan son olaylar göstermiyor mu? İsrail Başbakanı I. Rabin'in henüz tam anlamıyla çözülmeyen suikaste kurban gitmesi, bunun ardından Filistin İslami Cihat Örgütü'nün önde gelen komutanlarından DR. Şakaki'nin İsrail İstihbarat Örgütü MOSSAD'ca öldürülmesi, HAMAS (İslami direniş) komutanlarından Y. Ayaş'ın yine aynı örgüt tarafından öldürülmesi ve tüm bunların akabinde HA-

MAS'ın son iki hafta içerisindeki bombalama eylemleri ve bu eylemlerde 60'tan fazla İsraili'nin öldürülmesi...

Tüm bu olaylar, Ortadoğu'nun bu bölgesinde, emperyalizmin ve onun bölgedeki politikasının bir başka adı olan Siyonizmin, Arap halklarının özgürlük düşüncesiyle uzlaşamayacağı açık ve net olarak göstermektedir.

Bugün gerek İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarında, gerekse Filistin Özerk Devletinin denetimi altındaki bölgede emperyalist ve Siyonist politikaları karşı koyuş, nereden bakılrsa bakılın haklı bir direniştir. Aynı ölçüde emperyalizmin has yamağı Y. Arafat ve şurasına karşı koyuşta haklı ve mesrurur. Ki gelinen aşamada Arafat ve şurası, Filistin halkının gerçek önderleri olma niteliğini yitirmiş gerici, karşı-devrimci birer halk düşmanı olarak yeniden şekillenmişlerdir.

İsrail'in emrivakileriyle hareket eden Y. Arafat, Filistin halkına katliam yapmaktan da geri durmamış, birinciler Filistinliyi HAMAS ve henzeri örgütlere mensup olduğu iddiasıyla tutuklamış ve işkencelere maruz bırakmıştır.

Bu olaylar da gösteriyor ki, Filistin halkını bu günden sonra çok daha vahim sorunlar beklemektedir. Bu sorunlar aşması için savaşı daha yüksek düzeye çıkarmaktan başka da şansı yoktur. Savaşın boyutlandığının emareleri görülmeye başlanmıştır bile. Bu emareler içinde göze çarpan en önemli olgu, emperyalizme ve Siyonizme karşı koyuşta en etkili örgütlerin İslami patentli örgütler oluşudur. Bu örgütlerin böylesi radikal karşı koyuşları, Filistin halkının sempatisine neden olmuş ve bu sempati İslami örgütlerin her geçen gün kideselleşmesine neden olmuştur.

Bugün, Filistin halkı içinde MLM örgüt ve partilerin güçlü bir etkinliğinin olduğunu söyleyemiyoruz. Bunun kuşkusuz pek çok nedeni vardır. Uluslararası alanda sosyalist maskeli ülkelerdeki yönetim değişikliklerinin yarattığı moral ezikliği yanında, MLM politikaları sebaila uygulayan yapıların olmaması, Arap halkları üzerinde devrimci komünist örgütlerin prestijlerini etkisiz kılmıştır. Bu başlı başına incelenmesi gereken geniş bir konu olduğundan şimdilik geçerek esas konumuza gelelim.

Bugün Filistin halkı üzerinde etkili olan belli başlı üç örgüt vardır: İslami Cihat, İslami Direniş (HAMAS) ve Hizbullah. Bu örgütler Filistin halkı içinde azımsanmayacak derecede kitle desteğine sahipler. İslami patentli bu örgütler, her ne kadar ideolojik anlamda gerici konumlanış içindeyseler de, bölgedeki çelişkileri doğru şekilde tespit edip, bu çelişkiler özgünlüde politika belirlediklerinden Filistin halkının temsilcileri olma vasfına erişmişlerdir. Bunlar içerisinde son zamanlarda yapıldığı intihar eylemleriyle, dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerine çeken HAMAS'ın eylemlerine ilişkin bir kaç söz söylemeye ihtiyacı vardır.

Bu örgütün ayrıntılı programından bahsetmekle birlikte, genel olarak İslami esas alan bağımsız bir Filistin devleti yaratmak amacıyla mücadele ettiğini biliyoruz. Sadece Siyonizme ve emperyalizme karşı olmakla kalmayıp, Arafat'ın politikalarına da karşı çıkarak etkili bir güç olduğunu kanıtlamıştır.

Son iki haftadır HAMAS'ın intihar saldırılarında 60 kişinin yaşamını yitirmesi bir yana, eylemlerin niteliği üzerine ciddi olarak durmak gerekir. Dünyanın neresinde olursa olsun haklı bir temelden hareket ederek ortaya çıkan örgütler, eylemlerini bu temel üzerinde şekillendirdikleri sürece haksız konuma düşecekler-

dir. HAMAS'ın son girişimi eylemler hakkı davanın haksız eylemleri olarak tarihe geçecektir. Tek kelimeyle bu eylemleri terörist eylemler olarak nitelerek yanlış olmasa gerek.

Tam bu noktada Filistinli komünistlere ve devrimcilere düşen önemli görevler ve tarihi fırsatları hatırlamadan geçemeyeceğiz. İslami örgütlerin, hedefi belirsiz eylemlerle uzun süre sürdürmeleri halinde, hali hazırda kitle desteğinin zamanla yok olacağı ve Filistin halkının bu kavga içinde onu gerçek kurtuluşu götürecektir. İhtiyaç duyacağı kuşku götürmez bir gerçektir. İslami örgütler, bu tarz eylemleri ABD hedeflerine ve Siyonist hedeflere yönelmedikçe müddetçe kaybeden taraf olacaklardır. Keza eylemler, bir toplumda düşmana darbe vururken aynı zamanda halka siyasal bilinç kazandırır. Komünist ve devrimcilerin tam bu noktada yapmaları gereken, İslami örgütlerin haklı çıkışlarını desteklemek, fakat haksız eylemlerini eleştirebilmeye cesareti gösterebilmektir. Bununla da yetinmeyip en kısa sürede silahlı direniş örgütleri yaratarak İsrail ve Amerikan hedeflerine yönelmeleri elzemdir. Ancak bu durumdur ki, onların kaybettikleri prestijlerini yeniden kazanmasına neden olacaktır.

HAMAS'ın eylemlerine karşılık, İsrail Siyonistleri'nin, Arap halkına, Arafat'ın desteğini de alarak topyekün yönelimi ve katliamlara girişmesi, Siyonizmin ne menen birşey olduğunu bir kez daha göstermektedir. Keza Hitler'in Yahudi halka yaptıkları, bugün Siyonist işbirlikçiler Filistin halkına uygulamaktadır. İslami direniş örgütlerinin üyelerini değil iki bünde çaresiz kalmaktadır, bunların ailelerine yönelmesini, evlerini havaya uçurmasını demokrasi havarisi kesilen emperyalistler büyük bir suskunluk içinde izlemekte. Bu suskunluğun karşısında dünya ezilen halklarının Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı göstermesi ve her türlü eylemlerine Filistin halkına destek olmasın kaçınılmazdır.

İsrail'in katliamcı politikasının en radikal şekilde devreye sokulduğu bir dönemde faşist Türk devletinin Cumhurbaşkanı Demirel'in İsrail ziyareti anlamlıdır. Sözde her fırsatta Filistin halkının yanında olduğunu söyleyen faşist Türk devleti yetkililerinin, şimdi İsrail'i ödüllendirmek adına yapılan bu ziyaret, kendi politikalarının niteliğini de ortaya koymaktadır. Keza faşist Türk devletinin, T. Kürdistan'ında Kurt Halkına uyguladığı politika ne ise İsrail'in de Filistin halkına uyguladığı politika odur. Çünkü her iki politikanın reçetesini yazan ABD emperyalizmidir.

Sonuç olarak:

1948 yılına kadar Ortadoğu halklarına uygulanan zulüm, İsrail'in varlığıyla daha da katmerli bir hal almış ve emperyalistler, bu gün Ortadoğu halkları üzerinde sınırsız bir sömürü ve somunsunu devam ettirebilmesi için de terör estirmektedirler. Bugün Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadeleyi geliştirmek komünistler ve devrimciler için başlıca görevdir. Her ne kadar bugün Filistin halkının temsilcileri olarak İslami patentli örgütler adını duyursa da, bu örgütlerin uzun vadede tutarlı anti-emperyalist politikalar sürdürmeyeceklerini tarih defalarca göstermiştir. Keza beslendikleri ideolojik gıda buna müsait değildir. Haklı çıkışlarındaki haksız eylemleri kendi politikalarının iflasını beraberinde getirecektir.

Filistin halkının gerçek kurtuluşu MLM örgütlerini yaratarak, onun önderliğinde savaşmakla hayat bulacaktır. Gerçek barışın, Yahudi ve Arap halkının birliğini sağlayacak barışın anahtarı, bu kavga içinde ortaya çıkacaktır. ■

Devrimci: Mücadele İçerisinde Sorun Olan Değil, Sorun Çözen Kişidir

Sınıflı toplumlarda hiç bir sınıf ve sınıfın üyesi, diğer sınıftan ideolojik ve siyasi olarak bağımsız, yalıtılmış olmadığı gibi her şey birbirleriyle iletişim ve etkileşim içindedir. Egemen sınıflara ideolojik etkisi ezilen, sömürülen sınıf ve katmanların günlük yaşayışında bu çerçevede belirli olur.

Marx'ın sömürü düzenini yıkmak isteyen, proletaryanın ve emeğin halkın iktidarı için mücadele etmek isteyen birey, öncelikle egemen ideolojiden aldığı, kazandığı özelliklere karşı mücadele etmek durumundadır. Birey, bir yaşamı terk edip farklı bir yaşamı tercih ederken, içinden geldiği sınıf veya katmanın yaşam tarzının bir çok yanlarını beraberinde getirir. Bir çırpıda eskiden kopmak, yeniyi hemen özümsemek imkansız olduğu gibi, parça parça siyasi-ideolojik yenilenmeyle bu mümkün olur. Proleter kökenli bir devrimcinin yaşamı disiplinlidir ve devrimci faaliyetin disiplinini kolay kabul eder, bilinci ideolojisi hala düzenin şu veya bu şekilde etkisi altında olduğundan ideolojik dönüşümü, sınıfın bilincini alma, proletaryanın bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavraması gereken süreç, önünde durmaktadır. Bu dönüşümün en iyi yeri örgütlü, pratik mücadeledir.

Yukarıdaki benzer bir incelemeyi bir öğrenci kökenli devrimci için yaparsak, bu durumda bireyin bilimi kavraması kolay olurken, yaşamını disipline etmesi ve devrimcileşmesi bir işçiden daha zor olacaktır.

Her iki örnekte de üzerinde durulması gereken temel nokta, egemen burjuva-feodal ideolojinin üzerimizdeki özel mülkiyetçi bakış açısı ve yaşam tarzıdır. Çoğunuzun zincirinden başka kaybedecek mülkiyeti olmamasına rağmen, düzene kölsüce bağlayan bu zincirin kırılmasında tereddüt gösterilmektedir. Burada zincir, bireyin "ben" kabuğunu temsil etmektedir ve kırılması devrimci mücadele içinde süreç alan bir şeydir. "Ben", "biz"e dönüşmedikçe, kurtuluş umudu diğer ezilenler ve sömürülenlerle beraber şekillenmediği, bizi düzene bağlayan zincirler daha çok ellerimizde, ayaklarımızda, boynumuzda yakardayacaktır.

Devrim ile karşı-devrim güçlerinin arasındaki mücadele keskinleştiğinde, her iki tarafta daha üst boyutta çatışmayı dayattığında ortada kalmak isteyen "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" anlayış sahipleri de zorlanmaktadır. Böylesi dönemlerde iç hesaplaşma yapanların sayısı azımsanmayacak kadar çoktur. Günümüzde mücadele edenleri, onurlu ve insanlığı en geniş anlamda kurtuluş için bir zorunlulukken, zorunlu bir görevken bunun karşısındakiler her türlü pislikleri, namusuzlukları ve onursuzluklarıyla tarihin ilerleyişini engellemeye çalışırlar.

Devrim ve devrime katılmak, "zincirimizi" kaybetmeye karar vermek ve kurtuluşu istemek kadar "basit"tir. Bu istek ve karar, iktidar olma, kendi kendini yönetme ve özel mülkiyet dünyasını kaldırma mücadelesinin ilk adımdır. Bu istek ve karar, "acaba"lı cümlelerle belirtilmez ve alınmaz. Bu istek ve karar, bedel ister. Zinciri kaybetmeye göze almayı ister. Düzenle, tüm kurumlarıyla hesaplaşmayı ister. Yukarıdaki "hasit", bu yönüyle karmaşıktır ve zorlayıcı elbet. Ancak yeter ki biz isteyelim ve kararlı olalım, tereddütlü adımlar yerine net adımlar atalım. "Acaba şu şöyle mi olur, bu böyle mi olur, başıma ne gelir/gelmez"li cümlelerle bu yaşamı devrimcileştiririz. "Acaba

ba isten atılısam ne olur, aç kalırmıyım, açlıkta kalırmıyım? Ailem, annem, babam nasıl bakar?"larda bu kervan yürümeyecektir elbet. Sanki işten atılan ilk ve tek kişiymiş gibi davranırsak, elbette yarın "bu işler anlamsızdır" denir. Dönmenin teorileri yapılır "Nasılca dünya dönüyor, ben dönmişim çok mu" diye döreklige meşruluk aranır.

Türkiye ve T. Kürdistanı'nda mücadelenin temel seyri, karşı-devrimin, faşist diktatörlüğün siyasi "zor"la örgütlenmiş ve

"geride kalanların gözyaşlarını" terkedip, "acaba"lı cümlelerle başlayıp da terkettikleri bu sorgulama yönteminden sonra nasıl komutan, siyasi komiser ve iyi birer savaşçı olduklarını görürüz.

Bilmemek, deneyim sahibi olmamak kınanacak, ayıplanacak bir şey değildir. Bu yanıyla da tecrübesizliğimiz, yeniliğimiz "acaba" tereddütünü taşımamalı. Halkımız bilmemenin değil, öğrenmemenin ayıp olduğunu söyler. "Umudun kalacağına emeğin kalsın" diyerek cesaretlendirir insanı.

Devrimci birey, mücadele içerisinde tek başına kaldığında da devrimci değerleri korumayı bilmeli, düşmanla tek başına savaşma durumunda devrimci politikaların gereğini, savaş çizgisini hayata geçirebilmelidir. Bağımızın olmadığı ve yoldaşlarımızın yokluğunda da partili gibi davranabilmelisiniz. Nasılca iletişimim yok deyip mücadeleyi bu gibi durumlarda tatil etmek bize, devrimcilere yakışmayacaktır. Tek başına kaldığımızda da proletarya partisinin çelik disiplini yaşamımızı, düşüncemizi sarmalı, liberal boşluklara, demokrasizm hastalıklarına meydan verilmemelidir.

"Yanlış yapmaktan korkma" der insana. Doğru bir çizgi için hata yapmak, yanlış yapmak proletaryanın ve halkın sabırlı hoşgörüsüyle desteklenir, yarınların harçına daha fazla doğruyu katmak için sahiplenir.

Şehir varışlarında minnacık çocukların dev yürekleriyle nasıl boya sandığı taşıdikları, omuzları çökerken nasıl su sattıklarını görürüz. Yaşamları için gerekli ve zorunlu bu yaşam mücadelesini görüp bundan ters çıkarmamak mümkün mü? İşime gelirse su sata-

nm diyemez, o dev yürekli. İstedikğim yerde boya yaparım da diyemezler. Onlar için dört elle sandıklardan boya sandığı ve su bidonları yaşamdır. Bir devrimci için de örgütlü kolektif mücadele öyle olmalıdır. Mücadelenin zorunlulukları bir kere kavrandı mı, örgüt ruhu bir kez duyuldu mu geniş mücadeleyi yaşamaktır.

Devrimci birey, mücadele içerisinde tek başına kaldığında da devrimci değerleri korumayı bilmeli, düşmanla tek başına savaşma durumunda devrimci politikaların gereğini, savaş çizgisini hayata geçirebilmelidir. Bağımızın olmadığı ve yoldaşlarımızın yokluğunda da partili gibi davranabilmelisiniz. Nasılca iletişimim yok deyip mücadeleyi bu gibi durumlarda tatil etmek bize, devrimcilere yakışmayacaktır. Tek başına kaldığımızda da proletarya partisinin çelik disiplini yaşamımızı, düşüncemizi sarmalı, liberal boşluklara, demokrasizm hastalıklarına meydan verilmemelidir.

Parti o süreçte size ulaşamayabilir, olanak sunmayabilir ve hatta size karşı yanlışlık da yapılabilir. Yine bu gibi durumlarda bunları devrimin, halkın ve partinin çıkarlarına ters düşecek şekilde mücadeleyi etelemek için gerekçe yapamayız. Partiye, devrime, sınıfa ve halka yaşamımızı feda etmek "ölümü göze aldım" demekle sınırlanmaz. Bireysel zevklerimiz, giyimimiz, kuşamımız, aile ilişkilerimiz, sevgimiz partinin, devrimin, sınıfın ve halkın bize verdiği görevler doğrultusunda şekillenmelidir, şekillenebilmelidir. Yirmidört saatimizi ifeda edebilmeliyiz. Sadece canımızı, kanımızı değil bir bütün olarak yaşamımızı davamız uğruna feda etmeliyiz. Proleterleşebilmek, çelikleşebilmek ancak böyle olacaktır ve anlamı budur.

Yeni yaşamımız örgütlü yaşamımızdır. Eğer biz yirmidört saatimizi, yaşamımızın bir bölümünü, kanımızı canımızı partiye, devrime, sınıfa ve halka verebiliyorsak karşılığında aldığımız küçük bir dünya değil, koca bir dünya olacaktır. Görüşümüz, gülüşümüz, acılarımız, sevgimiz ve sevinçlerimiz anlam kazanacaktır ve derinliği karşısında bir önceki yaşamımıza bakarak hep şaşıracağız.

Devrimcilik sorun çözmektir, çelişkileri analiz edebilmek ve yön verebilmektir. Yoksa sorun olmak hiç değildir. Mesalelerin üzerine sabırla, inatla ve karabıllıkla gidebilmektir. Bir mahallede yağmur-çanınur, gece-gündüz, sıcak-soğuk demeden ev ev dolaşarak partinin görevlerini yerine getirmektir. Üç tane tanıdığımızla iş bitirip, gerisi için mazeretler uydurmak değildir. Her milliyetten, mezhepten insanla, ustalıkla partinin görüşleri doğrultusunda iletişime geçebilmek, onları devrime seferber edebilmektir. Bir eleştiri karşısında ortabığı yangın yerine çevirmeden cevap verebilmektir. Nerede olursak olalım her türlü olanağı, zenginliği bireysel rahatımızı ve yaşamımızı için değil partiye ve örgütlü yaşama sunabilmektir.

İçinden geçtiğimiz süreçte, faşist diktatörlük, özellikle devrimci parti ve örgütlerle saldırıyor. Reformizmin önu açılarak kitlelerin huzursuzluğu düzen içinde boğulmak isteniyor. Devrimci parti ve örgütlerin belli kurtuluş faşist diktatörlük başını olacağına sınıyor.

Bolşevizm kırılmayacağı, savaşımızın devam edeceği açıktır. Ancak yine de düşmanın bu politikalarını boşa çıkarmak gerekir. Faşist diktatörlüğü yenebilmemiz için, bireyler olarak, iç düşmanımızı yenebilmeliyiz. Reformizmi altedebilmek için içimizdeki reformizmi ezabilmeliyiz. Bunun için hesaplaşmalı, içimizdeki iki çizgi mücadelesinde proletaryayı burjuvaziye karşı galebe çaldirmalıyız.

Bunun içinse bulduğumuz alanda ne kadar savaşa hizmet ettiğimizi, ne kadar kitleyi savaştrabildiğimizi sorgulayalım. Parti talimatlarının ve emirlerinin kaçını hakıyla yerine getirdik, kaçına mazeret bulduk bunları açıklayalım. İçimizdeki tereddütü, acaba soruları dışı vuralım ki partimiz, yoldaşlarımız bize yardım etsin, yol gösterebilir. Bir savaşçı örgütünde konum, makam-mevki hiç bir şeydir. Devrimci savaşta her şey parti, sınıf, halk ve devrim içindir. Sıradan asker olmasını bilmeyenler, önderlik etmesini hiç bilemezler/yapamazlar.

Sağımızdakine, solumuzdakine bunun kıvrımda beğenmediklerimiz kadar iş çıkarıyorsak, onlar kadar program çıkarıyorsak boşuna böbürlenmeyelim. Halk anlamıyor diye soldan, isteniyor diye de sağdan kıvrıp da "öncü"yum diye sempatanım, taraftarım diye caka satıp şehitlerimize, önderimize saygısızlık etmeyelim. Önderimizin kurduğu partiye, yarattığı değerlere sahip çıkmanın en iyi yolu onun fikirlerini ezberlemek değildir. O fikirlerle kavrayabildiğimiz, anlayabildiğimiz kadıyla savaşmak ve savaşmaktır.

"Sen kavgaya can bedeli başladın"

"Sen kavgayı nakış nakış işledin"

Gün, kavgaya can bedeli katılmanın ve sabırla, inatla nakış nakış işlemenin, her türlü zorluğa göğüs germenin ve savaşı yoğunlaştırıp yaygınlaştırmanın günüdür! Bu günü yaşamak ve yaşattığımız şehitlere, şehitlerimize, tarihe, tarihimize ve partimize layık olmanın biricik yoludur! ■

Bir Tek Ben mi?

Değişim ve dönüşüm, sınıf mücadelesinde gerek günlük kullanımda, gerek teorik yazılarda sıkça kullanılan kavramlardır. Öncülerin, bu kavramları iki yönüyle de bilince çıkarması ayrıca önemli bir durumdur. Çünkü mücadelenin gelişim seyri içinde kendileri değişim ve dönüşüm yaşarken, değiştirme-dönüştürme görevi de beraberinde olmak zorundadır.

Devrimci bireylerin değişim ve dönüşümde temel olan ideolojik mücadeledir. Ideolojik sağlamlık kararlı bir siyasetin ön şartıdır. Ideolojik duruşu sağlamlaştırın ve bu sağlam temeller üzerinde yenileyen ve yeniden üretkenler sınıf düşmanlarıyla her türlü mücadele zemininde başarı sağlarlar. Meselelerin bu yönü temeldir. Önemli buradan kaynaklanmaktadır. Bir devrim savaşçısı kendi doğruları ve yanlışları arasında tutarlı bir hesaplaşma çizgisi ve yöntemi geliştirememişse, düşmana karşı da tutarlı bir mücadele çizgisi ve pratiği sürdüremez.

Belki çok keskin vargılar ortaya koyduk. Meseleye bu keskinlikte bakmadığımızda ve temelini basit, anlaşılır ve sağlam ilkelere oturtmadığımızda, yaşamın canlılığına karşı kendimizi esnetmemiz, ilkelere eşnek uygulayıcısı yani başarılı bir devrimci olmamız zorlaşacaktır.

İkisel düzeyde meseleyi en uç noktalarının görüntüsüyle algılamazsak, uç noktalar arasında yer alan geniş arayı ve olguları görmemiz imkansızlaşacaktır. "Ak ile karanın" ne olduğu bilinmezse, karşımlardan oluşan grilerin ifadesi anlamsızlaşacaktır.

İdeolojik mücadelede ikisel yaklaşımlar, temelini sağlam olgunluğu içindir. İkilerde tavizsizlik yaşama "sol"dan veya sağdan sektör yaklaşımı gerektirmez. Aksine yaşamın canlılığı ve bu canlılık içerisinde çıkan, önceden karşılaşmadığımız durumlar karşısında da çözümleyici olabilmeyi sağlar. Bilimin yol göstericiliği de budur. Bilim deneyimlerin toplamıdır. Ve çözümlenmesi tamamlanmış toplumsal ve doğa olaylarının birikimidir. Bu birikimden sağlanan doğa ve toplum yasalarının kavranmasıdır. Bilim bu şekilde icat olunan, insan iradesi doğrultusunda oluşturulan bir şey değildir.

Diyalektiğin, yani maddenin hareketinin yasaları bu çerçevede sadece öğrenmek için değildir. Bir devrimci için diyalektik, yaşamı kavrama ve değiştirmedeki devrimci yöntemdir. Tarih bilinciyle de ele alındığında, doğa ve toplum olaylarına yasaların doğru kullanımıyla yön verilmektedir. Aynı yaklaşımla kendimize, bağrımızda taşıdığımız yanlışlara, hatalara ve zaafılara karşı mücadele etmede biricik yöntemdir, silahtır. Bu silahın doğru kullanımı, tarihin akışını devrimci müdahaleyi olanaklı hale getirecektir.

Diyalektiğin, ideolojik mücadelede uygulanışı nasıl olmalıdır öyleyse? Her şeyde önce meseleyi "teorik" ve "kavram" tartışmalarından çıkarmak gerekir. Teorinin ve kavramların, pratiğin yorumlanmasında ve yönlendirilmesindeki önemini bilmek yeterlidir. Kullanılmayan/kullanılmayan teori veya kavram, çözmekle karşı karşıya bulunduğumuz bir olayda en azından o olayın çerçevesinde değersizdir. Yada sadece yaşadığımız sorunu yorumlamakla kalıyorsa yeterlidir de aynı zamanda. Eğer bilgi kullanılmıyorsa, bilgiyi kullanma cesaretinden yoksunsak ve bu doğrultuda pratiğe uygulamıyorsa faydadan çok zarar verir. Çok bilmeye kimse- nin itirazı yoktur. Ancak "çok bilme" ile sınırlı bir durum varsa ortada sadece "çok bilmelik" ve "ukalalık" vardır. Halkın içinde sevilmeyen, değer verilmeyen tiplerdir bunlar. Teker kırıldığında sadece yol gösterirler, ama arabaya omuz at de- din mi, fersah fersah kaçarlar.

Bir devrimci ise teker kırıldığında hem yol göstermeli, hem de arabaya omuz atabilmelidir. İkisini aynı anda gerçekleştirebilecek kapasiteye sahip olmalıdır. Gelişimin, ideolojik mücadelenin hedefi bu olmalıdır. Bütünlüklü bir mücadele anlayışı, teorik-pratik ilişkisinin diyalektik bağı ve devrimci özü anlaşıldıkça oturacaktır.

Mücadele içerisinde birçok arkadaşımız, devrimci, savaşçı ideolojik mücadeledeki bu temel yönü kaçırmaktadır. Siyasi geriliği ve ideolojik yetersizliği nedeniyle pratikten kopuk bilgiyi bilir/bilmeme ikileminde ele alıyor. Ya da pratik karşılaşılan sorunu aşmada hangi "bilgi"yi kullanacağını bilmiyor. Oysa olaylara biraz daha basit yaklaşılabilirse, her durumun

Egemen burjuva-feodal ideolojiden etkilenmelerimizden sıyrılmak zorlu bir süreçtir. Yaşamımızın bütününde bu faşist ideolojiden tümüyle sıyrılabilmeliyiz. Ideolojik yenilenmemizi bu çerçevede sürekli kılabiliriz. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede kararlı siyasal duruş, ilk başta da belirttiğimiz gibi ideolojide kararlı olmakla olur. Yaşamını, sevinçlerini, hüznlerini, yemeğini, içeceğini, giyeceğini, ailesini, hayallerini, önce devrimle, sınıfla ve partiyle paylaşmayan birisi mücadeledeki yerini sağlamlaştırmış sayılmaz.

Sadece sevdiklerimizle birarada bulunabilirsek, sevdiğimiz şeylerle ve kabul ettiğimiz koşullarda mücadele etsek ne güzel olurdu(!) Ama bunun olmadığı ve olamayacağı da açıktır. Devrim zorlukları aşma, zorunlulukları kavrama işidir.

sında bir çok insan "çözülme", "geriye dönüşü" bu kadar basit "tercih"lerden dolayı yaşamaktadır. Şubede, cezaevinde, gerilla yaşamının zor doğa şartlarında devrimden, mücadeleden bu basit gerçeklerle kopanlar var.

Randevusuna gideken "rahat" davranan, "sevdiğini" seçtiği için polisin takibine karşı önem almayan, taksitlerle, telefonlarla faaliyeti kurtarmak isteyen nice birey ve örgüt görmüştür halkımız. Polise, düşmana karşı almadığı "önlemler"den dolayı sonuçta "program", "ideolojiyi" ve "teoriyi" sorgulayan tonla şahsiyet vardır ortada.

Gündemde yeni bir eylem tarzının geliştirilmesi var. Bunun için hazırlıkların, bir çok yönüyle fazladan çalışmanın sorumluluğu söz konusu. İşte bu yeni sürecin içerisine girmeye ve bu yeni pratiğe göre şekillenmeye hazır mısınız? Değilseniz, doğru yanlış karşı-lığı savfalar-

disini dayatanları girila gidiyor hala. Hatta ailesini, "aşkı", arabasını terk edemeyip bir anda çarkedenler bile var.

Tek tek her adımımızda yaşadıklarımızın günlük muhasebesini yapabilmeliyiz. Yaşamını bizzat dayatanları göstermeye çalıştık az önce. Bir de savaşa içinde, savaşçı bir örgütte hak-hukuk "mücadelesi" verenler var. İhtiyacını karşılayıp karşılamadığını sorgulamadan, yanında yemek yiyenin tabağınının fazlalığıyla kendisininin neden az olduğunu sorgulayanlar var. "Haksızlığa uğradım" sözünü çokca işitiriz bu gibilerden. Kendilerine yapılan en ufak bir yanlışlık, bunlarada yanlış yapma "hakkını" veriyor. Bu gibilerle sürekli doğru yaklaşırsanız yitirir. Yanlış ta bir yanlış yapmaya gelmeyin, anında kendi yanlışlarını geciktirmeden sergilerler. Niyet! Çünkü, "sen öyle yapmasaydın ben öyle davranmazdım" hakkı vardır bunlarda. Sanki sizin için mücadeleyle gimişlerdir bunlar. "Hak"larını yemeyişim, kendilerini daha geri noktalara çekmelerine rağmen yine de size "yardım" ederler.

Görevlendirmelerde, yaşamın paylaşımında daima başkalarının statusuyla karşılaşılır kendilerini. Onlar için, doğru ve yanlış kriter aldıkları kişilerin durumu ancak değerlendirilebilir. Doğru yapan sevmedikleri bir kişiye eğer, onlar için doğrunun önemi yoktur. Partiye, devrime, sınıfa ve halka daima "şart"lı yaklaşırlar. Koşullar uygun olursa, malzeme iyi olursa ve kendilerine "hak"sızlık yapılmadığında, devrime katılırlar.

Deneyimli bir yoldaşa iyi bir silah verildiğinde, hemen neden bana verilmedi diye teryakü fiğan ederler. Ortalık vefvetele vermek yerine söyle düşünmezler deneyimsiz bir yoldaş panikleyp veya tecrübesizliğinden silahını kullanmadığında, diğeri her ikisini de kurtarabilecekler. Ancak tutukluk yapan bir silah deneyimli yoldaşa verildiğinde, o yoldaş atıl kalacak, öylesi bir durumda her ikisi de imha olacaklardır.

Böylesi örnekler her şart altında doğru diye aktarmıyoruz. Ola ki böyle bir dağıtımda hak-hukuk tartışması yerine doğru olanla yanlış ayırdedilmesidir, aktarmak istediğimiz.

İdeolojik hesaplaşma ve mücadele yaşama imelidir. Yukarıdaki örnekleri yaşamdan seçmeye çalıştık. Devrimci bir yaşamı oturtmayan bir savaşçı, mücadelenin şu veya bu zamanında kaldıramadığı bir zorluk karşısında gerileme ve hocalama yaşayacaktır. Örgütlenmek yeterli değildir. Örgütü olmanın hakkını yerine getirmek, önemli olan.

Egemen burjuva-feodal ideolojiden etkilenmelerimizden sıyrılmak zorlu bir süreçtir. Yaşamımızın bütününde bu faşist ideolojiden tümüyle sıyrılabilmeliyiz. Ideolojik yenilenmemizi bu çerçevede sürekli kılabiliriz. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede kararlı siyasal duruş, ilk başta da belirttiğimiz gibi ideolojide kararlı olmakla olur. Yaşamını, sevinçlerini, hüznlerini, yemeğini, içeceğini, giyeceğini, ailesini, hayallerini, önce devrimle, sınıfla ve partiyle paylaşmayan birisi mücadeledeki yerini sağlamlaştırmış sayılmaz.

Sadece sevdiklerimizle birarada bulunabilirsek, sevdiğimiz şeylerle ve kabul ettiğimiz koşullarda mücadele etsek ne güzel olurdu(!) Ama bunun olmadığı ve olamayacağı da açıktır. Devrim zorluktan aşma, zorunlulukları kavrama işidir.

Mücadelelerin hangi alanında olursak olalım, savaş kültürünü oluşturmak, örgütlenmemizi ve bakış açımızı buna göre düzeltmek zorundayız. Devrim tercih değildir. Tarihsel, sosyal şartların zaruretidir. Devrimden ne kadar kaçınacak da onun bizi yakalayacağı açıktır. Devrimimiz ülkemizde "HALK SAVAŞI" stratejisi ile yolunu alacaktır. O zaman görev, "halk savaşçısı, halkın savaşçısı" olmaktır.

kendi somutunda "parça" olarak "bütün"le ilişkisi kurulabilirse, ilerlemenin önündeki engeller daha kolay ortadan kalkacaktır/kaldırılacaktır.

İdeolojik mücadele öncelikle mideden başlayarak "rahat yaşam" istemine karşı verilmelidir. Bugün proletarya ve halk için rahat yaşam ve rahatın paylaşımı söz konusu değilse ve mücadelemiz bunun içine, biz de bunları kendi özümüzden atmakla işe başlamalıyız.

Onununda iki kap yemek duruyor diyelim. Bir tanesindeki sevdiğiniz bir yemek, yanınızda bir arkadaşınız daha var. Ve o da seviyor o yemeği. Meseleyi yazıtura atarak mı çözersiniz, yoksa sevdiğiniz yemeği seçerek ve böylece sevdiğinizden vazgeçerek mi? Günlük yaşamda önemsememediğimiz bu örnekte doğru olan ikinci yöntemdir. Sevdiğini, yaşamını ve "zincir"lerini feda edemeyen, kaybetmeyi göze alamayan kazanamaz. Koskoca bir "dünya"ya sahip olamaz. Bu örneği dejenere edilmiş, yozlaştırılmış bir örnek, "kibarlık" olarak ele almamak lazım. Meseleyi derinleştirdiğimizde, sorunun önemli anlaşılacaktır. Mücadele içeri-

ca kitabın okunmasıyla bulunmayacaktır. Sorun ve çözümü basittir. Yeni sürece hazır olmak veya olmamak. Bu sorunu doğru yanıyla çözdüğünüzde, ideolojik düzlemde bir adım daha attınız demektir. Atmadıysanız, bu topyekün bir dönüş yaşadığınız anlamına gelmez elbette. Ama bu durum, süreklilik arzettiğinde, statükolardan kopmadığınız durumda, iki çizgi mücadelesinde proletarya yönünde yol almadığınız da açıktır.

Şubede düşmanın çok sevdiği taktiklerden biridir, bir sigarayla ihaneti yaşattır- mak. Sigara içmekten vazgeçemediğiniz zamanda, ihanetin çok basit bir gerçeklikle içimize çektiğiniz her nefeste vücudunuza, benliğinize yayıldığına güven- siniz. Biçim olarak tek bir sigara içiminin basit tercihi, devrim ve karşı-devrim kampının belirlenmesinde bilete olabilmekte- dir bazen.

Birakin içtiği sigaradan vazgeçmeyi, kalitesinden, "marka"sından vazgeçemeyen var. Ben bundan başkasını içemem diyenler, konuşma tarzım bu diyenler, ben faaliyeti böyle algılıyorum deyip ken-

Yel Dağı Notları (IV)

Sabırsızlıkla istihbaratçıları bekliyorduk. Gerilla üyelerinin bütün üyeleri eylem heyecanına girmişti. Düşmanla hesaplaşmanın verdiği heyecanı anlatmaya kelimeler yetmez. Silahların namlusu titizlikle temizleniyor, namluya harbi üzerine harbi çekiliyordu. Espirilerdeki silah temizleme işi daha heyecan verici ve anlamlı zevklidir. Namludan çıkan her merminin silahtı daha çok temizleyeceği söyleniyor ve kim düşmana daha fazla kurşun sikarsa, silahın namlusunun kolay kolay paslanmayacağı anlatıla anlatıla bitirilemiyordu. Silahların bakımı komutanın gözetimindeydi. Komutan yoldaşın izni alınmaya kadar hiç bir gerilla ne silahını sökerdi, ne de silahıyla oynardı. Bu bir disiplin kuralı olduğu gibi, alışkanlık haline de almıştı. Günün erken saatlerinde silahların temizlenmesi yasaklanmıştı.

Gerilla birliği komutanlığı, yapacakları eylem üzerinde çeşitli yorum ve değerlendirmede bulunuyordu. "Eğer getirilecek olan istihbarat yeterse olursa, gerilla birliği ile söz konusu eylem noktasını daha yakından ve doğrudan gözetlemek için eylemin yapılacağı mevkiide konaklanacaktır." Bu doğrultudaki bir görüşte hemfikir olduk. Gerilla birliği eylemle tamamiyle konsantre olmuştu. Dudaklarından çıkan her sözcük eylemle ilgiliydi.

Yerleşik insanların evlere çekildiği, gerillaların ise hareket edeceği saatler yaklaşıyordu. Gölge batımının serinliği başlamıştı, hoş bir serinlikti. Rüzgarın akşam esintisi, gerillanın yürümesini daha da kolaylaştırıyor. Motor gücü olan ayaklar, gövdeyi daha rahat taşıyor. Köye gitmenin hazırlıkları yapılır. Bütün hazırlıklar yapıldıktan sonra harekete geçilir. Köye giriş yürüyüşü başlamıştır. Ne bir çığır, ne bir konuşma sesi vardır. Sessizlik egemendir. Tek duyulan şey, alınan nefes ve yere basılan adımların sesidir. İkişinin arasında öylesine bir uyum vardır ki, ayakları yönlendiren nefes olduğu zannedilir.

Öncü birimin güvenliğinde, gerilla birliği köye yaklaşır. Sarsılmaz bir güvenle, öncü birimin üyeleri silahları ellerinde, emniyetler açık tutularak sessiz ve yavaş adımlarla köye yaklaşıyorlardı. Mevzideki yoldaşlar, hiç bir kararıyı gözlerinden kaçırmıyorlar, pür dikkat çevreyi gözleliyorlardı. Yaklaşık yirmi dakikalık bir zaman bekleyişinden sonra, öncü birimin verdiği işaretle, mevzideki yoldaşlar sakin, dikkatli, ama sessizce eve doğru yürümeye başlıyorlardı. Gerilla birliğinin tüm üyeleri eve girmeyene kadar, evin savunmasını alan birim mevzilerini terketmezdi. Nöbetçiler hemen yerlerini alıp mevzilenirdi. Eve girdik. Girdiğimiz evin sahipleri çok yoksuldu. Ailenin içinde oturduğu ev, üzerinde ekin ekip biçtiği topraklar kendisine ait değildi. Maraba bir aileydi.

Yoksulların günü zengindir. Bir lokma ekmeğini hiç tereddüt geçirmeden aralarında kim olursa olsun bölüşürler. "Varını-yoğunu" ikram ederler. Devrimin en güvenilir, en sağlam güçleridir. Ki, devrim, ağırlıklı olarak yoksulların işidir. Evin konumu uzun süre kalmaya elverişli değildir. Sürekli düşmanın denetimi altındadır. Düşman sık-sık bu evin etrafında pusu atarak, gerillaları avlamayı beklemiştir. Evdeki aile ile sohbetler bitmeden, nöbetçilerin "kamu" (kimdir) şeklindeki komut mahiyetini taşıyan çağrışım sesleriyle gerilla birliği hemen tetik durmaya geçti. Gelenlerin "mayıma" (buzlu) sesleriyle ortam hemen sakinleşti. Sesler tanıdıklaştı. İstihbarat getiren milislerdi. Milislerin gelmesiyle ev içindeki ortam daha da sıcak bir duruma dönüştü.

Milislerin verdiği her bilgi, gerilla birliğinin komutanlığı tarafından titizlikle değerlendirilirdi. Milisler yeni bir istihbaratla gelmişti. Düşmanın bulunduğu

muza bölgede bir hafta operasyon yapacağı söylentisi vardı. Milislerden durumu sordukumuzda, "o yönlü söylentiler yaygın ama, somut bilmiyoruz" cevabıyla yanıtladılar. Eylemin istihbaratına ilişkin yeni bilgiler olmasına rağmen, içinde özel timin olduğu panzerin hangi saatlerde geldiği ve hangi noktada pusuda kaldıkları bilinmiyordu.

Bu yeni gelişmeler üzerine, komutanlık, kısa bir değerlendirme yapmayı zorunlu görmüştü. Gerilla birliği komutanlığının yaptığı toplantıda, "Mümkündür ki, düşman hakkımızda bilgi almış olabilir. Nedenine gelince, normal bir eylem süreci uzun zaman dilimine sarkmıştır. Ayrıca milislerin şehir merkezine sık-sık uğraması ve bazı ihtiyaçların alınması dikkatleri üzerine çekmiş olabilir. Dolayısıyla, ikinci gün eyleme girilmezse, durum aleyhimize değişebilir" şeklinde bir görüşe vardı.

Eylemin olmaması ve zamana sarkması gerilla birliğinde moral bozukluğuna yol açmıştı. Sabır yerini yavaş-yavaş sabırsızlığa bırakıyordu. Eylemsizliğin verdiği moral bozukluğu, yersiz tartışmalara neden oluyordu. Böylesi tutumlar bazı hallerde söz konusu olsa bile, bu gerillalar arasındaki güven ve saygıyı ortadan kaldırmıyordu. İlişkilerin düzeltilmesi, geliştirilmesi ve ilerletilmesi için azami çaba gösteriliyordu.

TIKKO'da, emir-komuta sistemi gönüllü disiplinle işliyordu. Her savaşçı gönül rahatlığı içinde komutanı ve komutanlığı eleştiriyordu. Ekseriyetle, komutanlık, gerillaları eleştirmeye teşvik ediyor, körü körüne itaat değil, bilinçli itaat için azami çaba gösteriliyordu. Küfür yasaktı. Dayak insanlık suçu olarak görülüyordu. Hakaret, aşağılama, kendini beğenmişlik, bençilik vb. şeyler en amansız eleştirilerimiz arasında olduğu gibi, TIKKO'da bunları özel mülk dünyasının yansımaları olarak görüyor ve yoğun mücadele ediyordu. Her olumsuzluk çıktığında veya savaş kurallarına ters hareket edildiğinde, gerilla birliklerinde hemen eleştiri ve özeleştiri toplantıları yapar, yanlışları, hataların siyasi, ideolojik yöntemlerini deşifre ederek, kendimizi eğitirdik. Doğrularımız kadar, yanlışlarımız da bizi eğitiyordu. Yanlışlarımızdan öğrendikçe, daha az hata yapıyor ve farkına vardıkça hemen düzeltme mücadelesini veriyorduk.

Eleştiri, yıkıcı, itici, yıpratıcı olmadığı gibi, özeleştiri de günah çıkarma değildi. Doğru yöntemlerle mesele ele alınıyordu. Eleştiri hedefini bulduğu gibi, özeleştiri de yanlışları görmede ve doğruları ilerletmede en etkili silah olma özelliğini taşıyordu. Abartı olmaksızın denilebilir ki, TIKKO'daki demokratik ortam, başka sınıfların ortusunda bulunmaz. Gerilla birliklerimizde, demokrasinin olduğu kadar merkezîyetçilik, özgürlüğün olduğu kadar disiplin de vardır. Bu kavramlar, ordumuzda öylesine birleştirilmiş, içselleştirilmiştir ki, uygulamasında ve uygulanmasında fazla sorun yaşanmaz. Uygulamasında ve uygulanmasında problemler yaşandığı zaman, eleştiri yöntemiyle hemen düzeltilirdi.

Savaşın temellerine göre örgütlenmiş ve gerilla savaşını esas almış gerilla ordusunda eylemsizlik kötüdür. Eylemsizliğin uzun sürdüğü dönemlerde, ordunun atikliği ve manevra kabiliyeti düşer. Eylem, gerillayı besler, ona hayat verir. Gerilla, aç kalmayı, günlerce uykusuz kalmayı, yorgunluğu, zorluğu, en kötü koşulları kabul eder. Ancak eylemsizliği kabul etmez. Düşmana sürekli vurmayı, zulmü ortadan kaldırmayı hedefler. Halkı birbirine çeşit eziyetten kurtarmak için büyük sabırsızlık içinde olur. Bu sabırsızlık, gerillanın bütün davranışlarına yansır. Kızgındır, patlamaya hazır bomba gibidir.

Gerilla birliği komutanlığı, gerilla birliğinde, eleştiri ve özeleştiri toplantısı dü-

zenler, eylem süreci değerlendirilir. Olumluluk ve olumsuzluklar bütün yönleriyle tartışılır. Sabırsızlık eleştirilir, acelecilik mahkum edilir. İşlerin ağır gittiği kabullenilir. Toplantı, samimiyet ve güven içinde geçer. Komutanlık, "İster eylem gerçekleşsin, isterse gerçekleşmesin, süreci, sonraki zaman içinde değerlendirip sonuca gideceğiz" diyerek eleştiri-özeleştiri toplantısını bitirir.

Gerilla birliğimizde zaman örgütlenmiştir. Kolektif çalışma saatleri dışında bireysel çalışma saatleri de vardır. Bireysel çalışma saatlerinde, gerilla, genelde kendini yetersiz gördüğü meseleler üzerinde yoğunlaşıyordu. Araştırma-inceleme yapıyor, güvenliği tehlikeye düşürmeyecek tarzda tartışmalar yürütülüyordu. Haziran güneşi bizi öylesine mayıştırmıştı ki, gezmekte zorlanıyorduk. Ağaç gölgelerinde kendimizi tavuk gibi kızarmaktan kurtarıyorduk. Bidonlardaki içme suları sıcağına içilmez durumdakiydi. Kaynar suların farkı yoktu. Dudaklar sıcağına habire çatlıyordu. Vücudumuzdan akan terler elbisemizi ıslattığı için, terledikçe serinliyorduk. Kavurucu yaz sıcağında, elbiselerin ıslak olması gerilla kadar isteyen başka canlı yoktur yeryüzünde. Öylesine espiriler yapıyordu ki, kahkahalardan bayılmamak elde değildi. "Gerilla teke gibi kokmalıdır", yok, "Çiçek gibi kokmalıdır" türündeki espiriler, en çok yapılan espiri türündendi. Bir de, "Gerilla, kilodunu attığı zaman ağaç gibi dikilmelidir" Tabii ki, bu espiriler, değişik ülkelerin devrim tarihinden veya gerilla mücadelesinden alıntılar yapılarak, daha da güçlendiriliyordu.

Gerilla birliğinin bazı üyeleri kitap okuyor, yazı yazıyordu. Kimi üyelerse, silah çeşitleri üzerine tatlı sohbet yapıyor, kimisi de elbiselerin dikimini yapıyordu. Benim elimde "Çin Savaşı" kitabı vardı. Çu Teh'i anlatıyordu. O an Çin'deydim. Çevremle ilişkim kesilmişti. Yaşadığımız zorluklar birbirine benziyordu. Kitabı okudukça, Çu Teh'e öykünüyordum. Büyük bir komutandı. Sayısı yüzbinleri geçen kızıl orduya komutanlık yapıyordu. Ordu yönetimi sanatında ustalaşmıştı. Çin Kızıl Ordu'su, komutanına hayrandı. Sonsuz güveni vardı. Güven, gerillada tayin edici öneme sahipti. Bunu kendi savaş pratiğimizde de görüyorduk. Sarsılmaz güvenin, savaşın içinde pekiştiği, savaşın zorluklarında, acılarında, sevinçlerinde ve bütünsellik içinde, savaşın örgütlenmesinde ortaya çıktığı bir gerçektir. Ancak, savaşın ortunun, niçin savaştığı, ne amaçla savaştığı daha büyük öneme sahiptir. Savaşta niçin ve ne amaçla savaşıldığı bilinmezse, bilinmezlik içindeki ordu, yenilmeye mahkumdur. Diğer adı körce bir savaş olur. Körce savaşın orduda çapulcu ordusu olur. Faşist Türk Devleti'nin ordusu, aynı zamanda çapulcu bir ordudur. O'nun tek amacı vardır, oda beylerin, paşaların, ağaların devleti için savaşmasıdır.

Kızıl Ordu'nun niçin ve hangi amaçla savaştığı nettir. Dolayısıyla aralarındaki güven, yalnız birlikte savaşmalarına dayanıyor, siyasi-ideolojik birliğinde dayanıyor. O'nu bir araya getiren, birleştiren, savaşın olgu siyaset ve ideolojidir. Çin Kızıl gibi hissettim. Ordu'sunun bütün güçlükleri aşması, ordumuz TIKKO'nun en zor koşullarda savaşması, zorlukları alt etmesi, doğru siyasi ve ideolojik çizginin önderliğinde savaşmasına bağlıdır. Adeta, kendimi Çu Teh'le birlikte ve O'nun ordusunda savaşıyorum. O an için Çin Kızıl Ordu'su'nu yaşıyordum. Kitabı kötü dalmıştım. Çevremle ilişkim niçin iyice kesmişti ki, işe nöbetçilerin yardımıyla ayıldım. İşçiler, tavşan kanı gibi keşif çayı demlemişlerdi. Nöbetçi, övünerek, "Gardaş, tavşan kanı gibi çay hizmetinizde, içilmesini bekliyoruz" diyordu. Demlenen çayı elegeleme hastalığı epeyce yaygındı. "Oportunist, reviz-

yonist, reformist çay" diye hitap ediyorduk. Hepimizin görüş birliğine varması mümkün değildi. Herşeyde olduğu gibi, zevklerde ve içeceklerde de iki çizgi mücadelesi yaşıyorduk. TIKKO'cuların demli çay içtikleri bilinmiyordu. Düşman, Amerika'yı yeni keşetmiş gibi, bu yönlü propaganda da yapıyordu. Köylülere "Biz, TIKKO'cuları çay başında yakalarız" diyorlardı. Ancak, hiçbirimiz ne çay başında yakalandık, ne de çatışmaya girdik. Gerçek olan birşey varsa, o da çay-kolik olmamızdı.

Zaman kaybetmeden toparlandık. O mevkiide kalacağımız son birkaç günü yaşıyorduk. Araziyi, yol hatlarını kontrol ettikten sonra yürüyüşe geçtik. Gecenin bolli bir saatinde köye girdik. Köyde fazla kalmadık. Günlük ihtiyaçlarımızı temin ettikten sonra, birer bardak tuluk ayrılan içerek köyden ayrıldık. Sessizce dar bir patikadan geçerek, gün bir ormana saptık. Geceleri ormanda gezmek zor olmasına rağmen, araziyi iyi tanıdığımız için fazla zorlanmıyorduk. Söz konusu arazinin en kamufleli ormanlık yerinde konakladık. Komutan tarafından sabah nöbetçileri özel olarak uyarıldı. "Düşman operasyon düzenlenebilir" denilerek, daha çok dikkat edilmesi ve yakılacak ateşin dumanını çıkartmadan yakılması gerektiği belirtildi. "Bu yönlü ustalaşmış gerilla birliğinin üyelerine nöbet tutturulmalıdır" şeklinde nöbetçi subayına bildirimde bulunuldu. Kalk saati belirlenerek, nöbetçiler dışında, diğer gerilla birliği üyeleri, sessizce tulumlarını açarak uyumaya başladılar. Nöbet değişiminde ses çıkarılmıyordu. Nöbetçi, nöbet sırası gelen gerillayı elle dürterek uyandıyordu. Nöbet teslim alınmadan, bir önceki nöbetçiden, sessiz harflerle rapor alındıktan sonra nöbet devralınıyordu.

Gün ısınmadan kalktık. Teçhizatlarımızı kuşanarak, her an çatışmaya hazır vaziyette, gün ısınmasında olabilecek durumu beklemeğe koyulduk. Güneş ışınları, yeni yapılmış süzülerek bizleri hem ısıtıyordu, hemde silahlarımızı çok uzaklardan fark edilebilecek biçimde parlattıyordu. Silahlarımızın parlamasını önlemenin çareleri çoktu. Ve parlamayacak biçimde tutuyorduk. O gün kahvaltımızı erken yaptık. Kahvaltı bitince, mantika temizliğimizi yaptık. O görevimizde bittikten sonra bağdaş kurarak sohbete başladık. Daha sohbetimizi derinleştirmeden nöbetçiden işaret geldi. Nöbetçi subayı, sürenmek nöbetçinin yanına gitti. Durumu öğrenip, gerilla birliğinin yanına geldi. Düşman operasyona çıkmıştı. Konakladığımız noktaya doğru yaklaşıyordu. Gerilla birliği hemen çatışmaya uygun mevzilenirdi. Komutan, "Zorunlu kalmadıkça çatışmaya girilmeyecektir" diye komut verdi. Tüm gerillaları uyardı. Derin'deki işkence merkezi Sienk karıştırdı. Düşman arkadan, Mazzgit istikametinden bize doğru ilerliyordu. Otabilecek bir çatışma, gerilla birliğinin aleyhineydi. Düşmana darbe vurulsa da gerilla birliğinin imha olma durumu da ihtimal dahilindeydi. Hepimiz mevzilenmiş, düşmanı izliyorduk. Düşmandan bir takım asker, bize doğru iyice yaklaştı. Aramızdaki mesafe elli metreydi. Ormanın gur olması, bizi görmelerini engelliyordu. Bizden habersizlerdi. Biz ise onları her hareketini izliyor, konuşmalarını dinliyorduk.

O gün sabah saat dokuzdan, akşam güneşin batımına kadar düşman yanbaşıymızdaydı. Bölgeye çok güçlü yığınak yapmıştı. Bulduğumuz arazideki düşmanı takibe almıştık. Düşman araziden çekildikten sonra, o köye uğramadan uzaklaştık. O koşullarda, üzerinde durduğumuz eylemin yapılmayacağını göz önünde bulundurarak aynı gece Harçik Çayı'ni geçerek, Demenan (Kutu Dere'si) hattına geçtik ■

Kızıldere Unutulmadı/Unutulmayacak

1972 yılında İstanbul'da Ulaş Bardakçı'nın öldürülmesi, Ziya Yılmaz'ın ağır yaralı olarak yakalanması, Orhan Savaşçı ve arkadaşlarının tutuklanması, ardından Koray Doğan'ın öldürülmesi ve Oguzhan Mutluoğlu'nun yakalanması üzerine THKP/C'nin Ankara ve büyük illerde çalıştırılan ortamı iyice zayıflamıştı.

Bunun üzerine Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, daha rahat hareket alanı olarak gördükleri Karadenize geçtiler. Bu sırada Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamları gündeme getirildi.

Mahir Çayan ve arkadaşları Denizlerin idamını önlemek için Ünye'de bulunan Nato DİNLENME ÜSSÜNDeki görevlileri kaçırdı. 25 Mart günü kaçırma planı çevrenin kalabalık olması nedeniyle gerçekleştirilemez. 27 Mart günü iki İngiliz ve bir Kanadalı teknisyen kaçırıldı.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü, Hüdayi Arkan, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy ve Nihat Yılmaz kaçırıldıkları üç teknisyen ile beraber daha önceden belirledikleri Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyüne gidiler. 28 Mart günü rehinelere

birlikte Kızıldere köyünde kendilerini bekleyen Sinan Kazım Özudoğru, Sebahattin Kurt, Saffet Alp ve Ömer Ayna'nın yanına varırlar. Köyde muhtarın evine yerleşirler. Muhtar, 30 Mart 1972 günü sabah 05.00 te bilgi edinmek için gelen jandarmalara önceden

"bu işten dönün" çağrısına Mahir Çayan "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" cevabını vererek devrimci kararlılığı gösteriyordu kolluk güçlerine. Saat 14:00 sulanında teknisyenlerin çatıdan gösterilmesini ve kendileriyle konuşurulmasını isteyen polis ve asker yetkililer, İngilizlerle görüşürler. Kısa bir süre sonra faşist kolluk güçlerinin görüşme isteği üzerine Mahir Çayan çatıya çıkar ve başından vurulur ve çatışma başlar. Dört bir yandan kurşun yağıyor evdekilerin üzerlerine. Çatışmanın ileri saatlerinde tüfeklerin ve silahların yerlerini ağır makineli tüfekler, tank-savarlar ve roketatarlar alıyordu.

Mahir Çayan ve on yoldaşının mevzilendiği ev bombalarla yerle bir edildi. Mahir ve arkadaşları üç teknisyeni kurşuna dizdikten sonra çatışarak şehit düştüler. Bu çatışmadan sadece zamanlıta saklanan Ertuğrul Kürkçü sağ kurtuldu.

Kızıldere Unutulmadı-Unutulmayacak hesabı sorulacaktır.

Mahir-Ertan-Ömerlerle Kanlı Aktı Kızıldere Onlar Ölmedi Başyere Unutulmadık-Unutulmayacağız.

hazırladığı ihbar mektubuna vererek arananların evde kaldığını bildirir. Bunun üzerine ev ve köy faşist kolluk güçlerince kuşatılır.

Yapılan "teslim olun" çağrıları reddedilir ve sonuna kadar çatışma kararı alınır. Tekrar yapılan "teslim olun",

Newroz'a We Piroz Be!

Halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi tarihindeki çeşitli dönemlerde genellikle emekçi sınıfların mücadelelerinin ürünü olarak yaşanan ve toplumsal alanda meydana gelen alt-üst oluşlar ve gelişmelerde belirleyici olan tarihsel olaylar olmuştur.

21 Mart Newroz günü, özde Kürt halkının, genelde Ortadoğu halklarının kölelik zincirlerini kırıp zulme, baskıya ve sömürüye karşı başkaldırının, özgürlük mücadelesinin ve direnişin simgeleştiği gündür.

Mitolojiye göre 2600 yıl önce, bugünkü Güney İran'da Dehak adlı zalim bir kral varmış. Zalimliğiyle ünlü kral bir gün amansız bir hastalığa yakalanmış, hastalığı nedeni ile zalimliği daha da artmış. Hastalığına hekimler çare bulamayınca, büyücülerde şifa ara-

maya başlamış. Büyücüler Dehak'a yaşamasının ancak düzenli olarak genç insan beyni yemesine bağlı ol-

duğunu söylerler. Bunun üzerine muhafızları, hergün iki genç insanı katledip beyinlerini Dehak'a sunarlar.

Aynı bölgede yaşayan ustalıyla ünlü Demirci Kawa adlı kişi, sıra-

kendi çocuğuna gelince, halkla anlaşarak Dehak'ı öldürmek için saraya yönelir. Saraya girmeden önce tüm halkın geceleyin tepelere çıkmalarını ve kendisinden gelecek işareti beklemelerini söyler. Bir yolunu bulup saraya giren Demirci Kawa, Dehak'ı ansızın yakalayıp beynini balyozla ezerek öldürür.

Dehak'ı öldürdükten sonra sarayın burçlarına çıkıp zafere ateşini yakar. Ateşin yandığını gören halkta tepelerde ateş yakıp, sabaha kadar sevinç çığlıkları arasında türküler söyleyip, halaylar çekerler. Sabahleyin halk saraya doğru hareket edip, zalim Dehak'ın sarayını ele geçirir.

İşte o gün, bu güne Kürtçe'de yenigün anlamına gelen Newroz denilmiştir.

Her yıl 21 Mart'ta Newroz başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halkları tarafından bir başkaldırı günü olarak kutlanmaktadır ■

Mart Ayı İçerisinde

Niyazi GÜNDOĞDU

Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesinde şehit düşen Haydar Sönmez, Mazlum Güler, Niyazi Gündoğdu, Kader Kılıç, Hıdır Yıldız, Aslan Tel, M. Ali Doğan, İsmet Ömürca, Osman Karaduman, Hasan Gazioğlu, Osman Taştekin, S. Şahin Dokuyucu, Cemal Işık, Hüseyin Şen, Ka-

zım Yılmaz, Hatice Özen, Bakı Ekiz, Murat Kurt, Hamit Akıl, Abdullah Şimşek, A. Turan Ören, Mazlum Doğan, Mahzun Korkmaz, İbrahim Özalp ve adlarını sayamadığımız özgürlük ve devrim savaşçıları saygıyla anıyoruz.

Yaratmış Oldukları Değerler Değerlerimizdir ■

Haydar SÖNMEZ

USTALARDAN SEHİTLER

"Yüz Çiçek Yanyana Açsın, Yüz Fikir Akımı Tartışsın" İlkesi Üzerine 2

Yurdumuzda sosyalizm ile kapitalizm arasındaki ideolojik tartışmanın sonuna ulaşması uzun bir zaman alacaktır. Çünkü burjuvazinin ve eski toplumdaki gelen aydınların etkisi, yurdumuzda bir sınıf ideolojisi olarak uzun zaman var olacaktır. Bu geçi kavrayamamak yada daha kötüsü bunu anlayamamak, tehlikeli yanlışlara, ideolojik alanda savaşım gereğinin savsaklanmasına yol açabilir. Ideolojik savaşım başka savaşım biçimlerine benzemez. Kaba baskı yöntemleri değil, baskı usanz bir akıl ve usamlama yöntemi kullanılmalıdır. Sosyalizm, bugün ideolojik savaşım da, uygun koşullardan yararlanmaktadır. Esas devlet gücü, çalışan halkın elindedir. Parti güçlü ve saygınlığı yüksektir. İşlerimizde kusurlar, yanlışlar varsa da, akıbaşında olan herkes, bizim, halka bağlı olduğumuz, halkın yardımıyla ülkemizi yeni baştan kurabileceğimizi, büyük başarılar kazandığımızı ve daha da büyük başarılar kazanabileceğimizi görmektedir. Eski toplumdaki gelen burjuvazinin büyük çoğunluğu ile aydınların büyük çoğunluğu yurtseverdir ve anayurtlarına yükselmesine hizmet etmek istegindedir. Bunlar, sosyalist davaya ve Komünist Partinin önderlik ettiği çalışan halk kitlelerine yüz çevirdikleri anda, hiçbir dayanakları kalmayacaktır, ileriye güvenle bakamayacaklarını biliyorlar.

Halk şöyle diyebilir: marksizm, ülkemizde halkın çoğunluğunda kırılmaz bir ideoloji diye kabul edilmişse göre eleştirilebilir mi? Elbette eleştirilebilir. Bilimsel bir doğru olarak Marksizm, eleştirilmez korkmaz. Eğer korkarsa ve yenilgiye uğranabilirse, zaten değersiz demektir. Üstelik, idealistler, marksizmi her Allahın günü ve her biçimde eleştirmiyorlar mı? Burjuva ve küçük-burjuva fikirleri sığınanlar ve değişmek istemeyenler de, marksizmi her yönden eleştirmiyorlar mı? Marksistlerin, nereden gelirse gelsin, eleştiriden korkmamaları gerekir. Tam tersine, kendilerini güçlendirmeli, geliştirmeli ve eleştiriye ve savaşımın firtnasına ve şiddetine karşı yeni yeni beledere olmalıdırlar. Yanlış fikirlerle savaşmak, aslanmaya benzer. Aşı tattuktan sonra insan, hastalığa karşı daha büyük bir bağışıklık kazanır. Limonlukta yetişen bitkilerin sağlam ve sağlıklı olması pek mümkün değildir. Yüz çiçek yanyana açsın, yüz fikir akımı tartışsın siyasetini gütmek, marksistlerin ideolojik alandaki önderliğini zayıflatmayacak, tersine güçlendirecektir.

Fakat, marksist olmayan fikirler karşısında gündeceğimiz siyaset ne olmalıdır? Apeçik karşı-devrimciler ile sosyalizm davasının baltalayıcıları söz konusu ise, yapılacak iş basittir. Bunları söz özgürlüğünden yoksun bırakınız, olur biter. Ama halk arasında doğru olmayan fikirlerle karşılaştığımız zaman, iş tamamen değişir. Bu gibi fikirleri yasaklamak ve bunların açığa vurulmasına fırsat vermemek bir işe yarar mı? Tabii yararlıdır. Halk arasındaki ideolojik sorunları, insanın manevi yaşamı ile ilgili konuları ele alırken, kaba ve kestirme yöntemler kullanılmak, hem boş hem de zararlıdır. Ama, yanlış fikirleri yasaklanmaz bile, bu fikirler oldukları yerlerde kalırlar. Öte yandan, limonlukta saklanan ya da hastalığa karşı ayrılmayan doğru fikirler, yanlış fikirleri yenemezler. İşte -bunun için yalnız tartışma, eleştiri ve usamlama yöntemlerini kullanarak doğru fikirleri yayabilir, yanlış fikirlerin üstesinden gelebilir ve sorunlarımızı çözebiliriz.

Burjuvazi ile küçük-burjuvazi de, ideolojilerini elbette ortaya koyacaklardır. Siyasal ve ideolojik sorunlar üzerinde kendi fikirlerini her yola başvurarak inatla yaymaları gereği, kaçınılmaz bir gerçektir. Onlardan böyle yapmalarını bekleyemeyiz. Fikirlerini ortaya koymalarına engel olmak için baskı yöntemleri kullanmak doğru olmaz. Tersine, fikirlerini dile getirmelerine olanak vermeliyiz ve aynı zamanda da kendileriyle tartışmalı ve iyi düşünülmüş eleştirilerimizi onlara yönelmeliyiz. Her türlü yanlış fikir eleştirmek, kuşkusuz, bizim görevimizdir. Eleştiriden kaçınmak, yanlış fikirlerin başıboş yayılmasına gözyummak, elbette doğru olmaz. Hatalar eleştirilmeli, zehirli otlara karşı görüldükleri yerlerde savaşım verilmelidir. Ne var ki, bu eleştiriler dogmatik olmamalıdır. Metafizik yöntem değil diyalektik yöntem kullanılmalıdır. Bize, bilimsel tahliller, tamamen inandırıcı kanıtlar gereklidir. Dogmacı eleştiri, hiç bir şeyi çözümler. Zehirli ot istemiyoruz, ama zehirli ot ile güzel kokulu çiçekleri de birbirinden iyi ayırmalıyız. Bu dikkatli ayırmanın nasıl yapılacağını halk kitleleri ile birlikte öğrenmeli ve zehirli otlarla savaşmak için en doğru yöntemleri kullanmalıyız ■

Sonrasında gelişen ve yukarıda bir kısmını aktardığımız olaylarda da etkisini büyük ölçüde hissettiren bir kendiliğindenlik olgusu vardı. (Tümünde değil elbette, özellikle kayıplar, cenazeler, 1 Mayıs ve cezaevi kadınlıklarına karşı gösterilen eylemlilikler devrimci parti ve örgütlerin inisiyatifinde gelişmiştir). Devrimci parti ve örgütlerin bu süreçteki yetersizliği belirlemek istediğimiz.

Bununla beraber, Gazî olayları ve gelişen süreç, "birlik" ve "mücadele" olgusunun altını çizmiştir. Süreç, savaşın taraflarında "birlik" olgusunu dayatmıştır. Dikkat edilirse politik arenadaki tüm kesimler, faşist diktatörlüğün içindeki klikler, reformist kesimler ve devrimci parti ve örgütler, "birlik" olmanın gereği üzerinde duruyorlar.

Burada şu denebilir, faşist diktatörlük çağının mıydı ki birleşim? Elbette bir bütün olarak değil. Ancak son süreçte kadar da kitleleri bastıramamanın ve ani gelişmelerin yarattığı şaşkınlık ve pastanın aslan payını kim daha çok alacak dalağların isikrarsızlıklarının nedeniydi. Gelişen muhalefeti kendi politik çıkarları için kullanmak isteyen klikler, sürecin daha çok kendilerinden bir şeyler yitirdiğini gördükçe nasıl "istikrar" sağlanır telaşıyla hareket etmeye başlamışlardır.

Bu noktada seçimler ve sol adına alınan tavırlarda bu sürecin netleşmesinde belirleyici olmuştur. Özellikle Ulusal Devrimci güçlerin seçimlere katılımı ve reformist kesimlerle blok yapması, egemenleri rahatlatmıştır. Gümrük Birliği'ne geçilmesiyle beraber kısa vadede alınan ve alınacak olan yeni kredilerin, pastanın büyümesine ve yine kısa vadede de olsa "herkese yeter" üzerinden bir havanın oluşmasına yol açan gelişmeler de oldu. (2)

Yine de altını çizmekte yarar var, faşist diktatörlüğü birleşten ve daha da birleştirecek olan kitlelerin mücadelesi ile devrimci parti ve örgütlerin bu mücadele üzerinde gittikçe artan etkisidir. Diğer gelişmeler de bu durumu destekleme pozisyonundadır. Faşist diktatörlüğün "birlik" siyaseti, özellikle örgütlü devrimci kesimlere ve kitle hareketlerine yönelik daha fazla şiddet politikasıdır.

Reformizmde bu süreçte bloklaşmakta, "kitlelerin taleplerini düzen içinde nasıl daha iyi tutarın" mantığından hareketle "birlik" siyasetlerini oluşturmaktadır. ÖDP, SİP ve EPC'nin temsil ettiği reformist bloklar, görünürde "ayrı" gibi gözükse de ve bunun üzerinde ısrarla vurgu yapsalar da, gelişmeler karşısında aldıkları tutum, ayırdıklarının sadece görünürde olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle devrimci parti ve örgütlerin politikalarına ve eylemlerine bakış açısını, aynı "terör" edebiyatı ve süslü "kitlelilik" nutuklarıyla ifade ediyorlar. Kendilerinin "terörist" ve "marjinal" örgütlerden ne kadar farklı olduğunu göstermeye çalışan TDKP'nin mesajı kitlelere yönelik değildir. "Açık işçi-emekçi kitle" partisinin önu açısını diye egemenlerden izin almaya çalışıyorlar. Yasal başvuru yapmadan önce izin almaları ki egemenler az-buçuk devrimci geçmişlerine bakarak bir yanlışlık yapıp "açık" partiyi "kapalı" hale getirip "yasadışı" ilan etmesin.

Kürt Ulusal Hareketi'nin son dönem izlediği politika da değerlendirilmelidir. PKK masaya oturmaya hazır olduğunu ve bu oturuma da hiçbir ön koşul getirmeyeceğini açık açık ilan ediyor. Marksist-Leninist olmadığını da son dönemlerde net olarak dünya almaya duyurdu. PKK, Kürtlerin muhatap alınması noktasında da kendilerini dayatmadıklarını, "teröre" başlamasını çevrelerle de bu sorunu halledebileceklerini açıkladı, faşist diktatörlüğe ve emperyalizme. "Terörün" bitmesi için bunu yapmaları gerektiğini söyleyerek, haklı ve meşru mücadelelerini bir çapıda "çözümleyebildi." Buradaki mesaj da açıktır. Emperyalistler ve faşist diktatörlük tarafından tek "terörist" örgüt PKK olmadığı biliniyor. Bu noktada PKK diğer "terörist" örgütler adına da konuşma hakkını ya da "gücünü" kendinde gö-

rüyor. Bu politikalarının pratik mesajlarını, "misafir" örgütler ve güçlerine Derin'de yaptığı saldırılarda da verdi.

Bugün FKO çizgisinin Filistin'de düştüğü noktada budur. Gerici bir anlaşmaya imza atan FKO, anlaşmayı benimsemeyen kendi halkından bazı kesimlerin üzerine, kendi halkının insanlarını, "Filistin polisini" sürüyor.

Yukarıdaki yön PKK'nın reformist politikalarının, "anlaşılmayan" strateji ve taktiklerinin alacağı şekildedir. PKK'nın bugünkü çizgisini belirleyen öbür yönü ise devrimci yönüdür. PKK önderliğindeki güçler, yok sayılan Kürt ulusunu bili olarak emperyalizme ve faşist diktatörlüğe dayatmıştır. PKK ve önderliğindeki gerillalar, dağda kalmaya ve savaşmaya devam ettikçe Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devriminin önemli, potansiyel bir gücü olarak rol oynayacaktır. PKK'nın bu yönü önemlidir, desteklenmesi ve geliştirilmesi gerekir. PKK, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devriminin devrimci güçleriyle bu temelde birlikte hareket etmeli ve komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının düzeninin yıkılmasında rol oynamalıdır.

PKK, bir yandan savaş güçleriyle devleti zorlar ve devrimin ilerlemesine netlik olarak, öte yanda reformist taktiklerle ve bu temelde girdiği blokla devletin rahatlamasına yolaçmaktadır.

Karşı-devrim, devrimci güçlerin birliği dışında yeralan yukarıda belirtmeye çalıştığımız "birlik"leri destekliyor. Devrimci güçlerle daha iyi "mücadele" edebilmesi için buna ihtiyacı da var. Devletin "toplumsal uzlaşma", "siyasi çözüm" arayışları altında yatan politika, devrimci güçlerin ezilmesidir. Bugünkü süreçte buna PKK'de dahildir.

Genel olarak gelişmeler ve içinde bulunduğumuz durum budur. Bu çerçevede görevleri belirlemek gerekiyor.

Uzun zamandır ideolojik mücadele, iç hesaplaşma, siyaset-savaş ve örgütsel ilişkiler üzerinde duruyoruz. Yazımızın başında da ifade ettiğimiz politik güvenin, özgüvenin güvenin sağlanması için bunlar şarttır. Önümüzdeki süreç ve görevleri açıktır. Sağlam bir bakış açısı ve kararlılık olmadıkça insanlarımızın yalpalayacağı açıktır. Bu açık olmakla beraber yalpalamanın da çaresi vardır. İşte ideolojik mücadele burada devreye girer ve kararlılık kararlılığa, inançsızlığın inanca dönüşmesinin yöntemini ve yolunu gösterir.

Yukarıda anlatılanlardan sorunun ne olduğu ve ne yapılması gerektiği de anlaşılıyor. Devrimci politikalar ve mücadele temelinde daha fazla birlik. Bunun için ilk şart komünistlerin iç birliğinin sağlanması, tüm organlarında, örgütlerin de ve hücrelerinde yeralan kararsız unsurlardan arınmasıdır. İç birliğin ideolojik birlik örgütsel temelde sağlamlaştırılmayan bir parti, temel ittifaklarını ve temel ittifaklarının etrafında diğer devrimci halk katmanlarını birleştiremez. Bunu bir an için bile akıldan çıkarmamak gerekmektedir.

Bunun için devrimci disiplin ve bunun dumura uğratılmaması gerekmektedir. Parti potansiyelimiz (kadrolarından taraftarlarına kadar) savaş çizgimizi ve görevlerimizi, öncülük misyonumuzu yerine getirmek için pratik mücadele yerlerini belirlemelidir.

Kitlelerin huzursuzluğundan, bu huzursuzluğu sokaga taşıdıklarından bahsettik. Ancak yetedi düzeyde örgütlenemediğinden de bahsettik. Bu zeminde, partimiz ve diğer devrimci güçler kitleler üzerinde yeterince inisiyatifte sahip olamaz ve mevcut durumdan devrimin lehine faydalanamaz. Bu süreç tersine dönmektedir. Mevcut durum reformizmin güçlenmesine uygundur. Çünkü ülkemizde ara sınıflar nitelik ve nicelik olarak belirleyicidirler. Sağ siyasetin kaynağını oluşturan bu geniş yelpaze, "barış" propagandalarıyla, "halkımız savaştan yoruldu" gibi söylemlerle politik olarak etkilenmektedir. Bu etkilenmeden faşist diktatörlüğün kazançlı çıktığı açıktır.

İşçiler kendi sorunlarıyla ücret zammı, sendikasılaşımına, özelleştirme vb. taleplerle mücadele hattındalar. İşçiler mücadelelerinin geçmiş dönemlerinden daha fazla siyasi sloganlar ve talepler de dile getirdiler, ancak ekonomik bakış açısını hala kıramadıkları görülüyor. Memur hareketi ise, son yılların mücadelecisi birimini reformist önderliğe terk etti ve işçilere doğru dürüst destek bile veremediler. Öğrenciler ise henüz seslerini çıkarmaya ve gündem olmaya başladılar.

Kendi kanalında akan bu hareketlerin birleştirilmesi en önemli görevdir. Her alan kendi somutundaki meseleki temelde sorunları ele alırken, aynı zamanda meselelerin esas kaynağını, sorunun özünü belirten yani siyasi iktidarı ve düzeni hedefleyen siyasi hatta birleşmelidir. Bu çerçevede sloganların ortaklaştırılması, dayanışma eylemliklerinin düzenlenmesi önemlidir.

Bunun en iyi zemini 12 Mart, 21 Mart 1 Mayıs vb. mücadele günleridir. Bugünlerde düzenlenecek coşkulu eylemlerde, gösterilerde siyasi iktidarı hedeflenmesi gerekir. Bu günlere yönelik eylem hazırlıkları çok iyi organize olmak durumundadır.

Bizim açımızdan siyasi iktidar hedefi nedir? Bugünkü süreçte hedef Kızıl Siyasi İktidardır. Buna paralel esas mücadele atamız ve örgütümüzü nedir? Köylü Gerilla Savaşı ve Halk Ordusudur. Bu hedef en iyi nasıl gösterilir? Bunun yolu bulunduğumuz her alanda yasal kitle örgütleri oluşturmaktır. Örgütlenme oluşturmak tek başına yeterli değildir. Örgütleli varolan kitleye savaş çizgisine uygun askeri görevler de verilebilmelidir. Kitlelerin ileri unsurları, bu temelde, asker görevlerdede ele alınmalıdır.

Özellikle şehir varoşlarında, mahallelerde bu tarz bir örgütlenmenin önemi büyüktür. Buradaki askerileştimiyi halk savaş çizgisine göre oluşturmak gerekir. İlk hedefimiz kitlelerin kendi eylemliliklerini, cenazelerini, protestolarını kendilerinin korumasını sağlamak ve buna öncülük etmektir. Bu temelde halkın silahlı ne dir diye sorulabilir. İlk ve en önemli silah bedenlerdir. Sırayla gidersek taş, sopa, molotof, uk çaplı silahlar...

Her somut duruma göre kitlelerin silahlı belirlenmeli kitleler bu temelde önceden hazırlanmalı organize edilmelidir.

Bu noktada şunu belirtmek gerekiyor, illa ki her eylemde taşla, sopayla, molotofla ve silahlı kitleleri çatıracaktır diye bir durum söz konusu değildir. Yeni gelir, yalnız bedenleri kullanarak, mevcut alandan çıkmayı tavri bile düşmanla olan irade, inisiyatif çatışması da önemlidir. Bu durum az ve de belirttiğimiz gibi somut şartlara ile belirlenecek/belirlenmelidir.

Her öncü müfrezesi, her düzeyde kendi askerleşmesini sağlamalı, kendisini aynı zamanda bir savaş müfrezesi gibi görmelidir. Bir öncü müfrezesi, başta kendisi olmak üzere şikâde olduğu her kişiyi savaşçı olarak şerhlemelidir. Buna uygun örgütlülük görevlendirme yapılmalıdır.

Günümüzün önemli meselelerinden biri de devrimci parti ve örgütlerin yapacağı birlik siyasetidir. Bunun belirttiği "dostumuda düşmanım(düşmanlar) düzeyindeki gibi bir devrimci herhangi bir bireye yönelik kişisel doğru ve düşmanlığı olmaz/olamaz. Dostumuzu partimiz belirlemektedir. Partimiz dost bildiği parti ve örgütlerin bulunduğu alandaki militanlarımıza, savaşçı partimizin belirttiği dostluk anlayışıyla yaklaşmak ve onlarla birlikte savaşmak övmüzdür. Dostlarımızı ve düşmanlarımızı mücadelelerin aldığı seyir ve esasta dağramamız belirlemektedir. Bu çerçevede bulunduğumuz alandaki herhangi bir devrimci yapının ilişki kurduğumuz insanı siyasi geliştiğinden dolayı olumsuz davranışta bulunuyorsa, bu tavri ele almakla beraber partimizin tavirinin dışına çıkmak doğru değildir. Özellikle ilişki kesme, terör etme gibi durumlarda bağlı bulunduğumuz yönetici organlara danışmalıdır.

Bizim doğruluğumuz dışımızdakilerin yanlışlığıyla belirlenemez. Doğru olmak için doğru yapmak gerekir. Somut durum üzerinden teori ve politika üretilmedi mi, bu devrimci teori ve politika değildir, çünkü pratiğe yön vermiyordu.

Gelişmeler hızlıdır, dinamikdir. Düşman teknik olarak bizden fazla olanağı sahiptir. Bu yüzden bizim daha yaratıcı olmamız, ayrıca gereksiz kırtasiye işlerinden uzak durmamız gerekir.

Partimiz bir bölgede şehit düşen yoldaşlarımızla ilgili bir bildiri çıkarmış ve "hesap sorulacak" diyorsa, tüm parti komite ve hücreleri, yetkililerine, görevlerine ve yeteneklerine göre "hesap sormalı"dır. Gerilla bölgelelerinden şehir varoşlarına kadar özel birimlerimiz ve çalışma gruplarımız dışında tüm öncü müfrezeleri "hesap sorma" hedefiyle düşmanın siyasi, askeri ve ekonomik hedeflerine yönelmelidir.

Yukarıdaki anlayış doğrultusunda bir bildiriyle harekete geçilerek, gereksiz randevulaşmalarda zaman kaybına meydan vermeden, kimi yerde basın açıklamaları yapılır, kimi yerde korsan gösteriler, kimi yerde bomba konur, kimi yerde karakol basılır, pusu atılır.

İçinde bulunduğumuz durum ve görevleri belirtmeye çalıştık. Ölmeye ve öldürmeye hazır olmak, savaşmak ve savaşmak halk savaşçı ve halk savaşçı olmak devrimimizin ve tarihimizin temel anlayışıdır. Şehitlerimizin, savaş içinde şehit düşen önderlerimizin yaşamını incelediğinde bu görülecektir. Tarihimiz sıradan bir tarih değildir. Siyasetimiz sıradan bir siyaset değildir. Mücadeleye can bedeli katılmak, yirmi dört saatimizi mücadeleye katmak zorundayız. Önderimiz ve başkomutanımız İbrahim yoldaşın çizdiği kızıl güzergahta ilerlemenin zor olduğunu, zor olduğu kadar da onurlu olduğunu bir an için olsun akıldan çıkarmamalıyız.

Genel olarak baktığımızda şartlar devrimin lehinedir. Bu süreçte ısrarlı, sabırlı ve kararlı bir kitle çalışması yapmak gerekiyor. Stratejimiz halk savaşçı çerçevesinde ele alacağımız bu süreci kazanmak için kaybetmeyi bilmemiz gerekiyor. Kaybetmekte kastımız şudur; kadrolarımız, savaşçılarımız, dostlarımız şehit düşecekler, yığınla operasyon düzenlenecek, insanlar tek tek işkenceden geçirilecektir. Daha fazla köy yakılacak, toplu katliamlara girişilecektir. Tüm bu faşist teröre karşı, önce bizler, bedenlerimizi set yapmamız zorundayız. İşte bu noktada fedai ruhunu taşımak, kaybetmeyi bilmek gerekiyor. Bu tip dönemlerde atılacak her adım yazılan, çizilen tonlarca laftan daha fazla önemi vardır.

Bizleri düzene bağlayan ve tek mülkümüz olan kolektif zincirlemize "ben"cilmez sanlaçığımızı, birakalım o da somurucu zorbalardan olsun. Zincirlerimizi kaybetmeyi göze aldığımızda, kazanacağımız koca bir dünyadır.

Dipnot

1-7 Mart '96 günü manşetinde Yeni Yüzyıl gazetesi ANAP-DYP Hükümetini "Barış Hükümeti" olarak kamuoyuna duyurdu. "Terörle" kararlılıkla mücadele edeceğini, cezaevlerinde yeni "düzenlemeler" yapılacağını ve OHAL'i hükümet programında tersini yazmalarına rağmen uzattıklarını açıkladı "barış hükümetimiz".

2- GB komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının kısa dönemde rahatlamasına yol açacak dedik. Ancak GB; küçük ve orta ölçekli işletmelerin, tarım sektöründe köylülüğün ve küçük üreticinin yıkımına, genel olarak da büyük oranlarda işsizliğe yol açacak. Bu durum rahatlamaya değil devletin zorlanmasına, krizin daha da derinleşmesine yol açacak. Yine de bu durumda devrim karşı birleşmeye çalışacaklar. Bu birliğin zayıflığı ise krizin derinliğiyle ve devrimci çahşmayla görülecektir. ■

Gelişmeler ve Görevlerimiz

Sını mücadelesinde politik güvenin önemi büyüktür. İktidar hedefleyen bir parti için sınıf savaşımının yönlendirilmesinde üzerinde durulması, partinin tüm bileşenleri için kavranılması gereken bir meseledir bu.

Politik güvenin ilk anlamı iktidarın alınacağına olan inançtır. Bu inancı sağlam bir bakış açısını, bilimsel bir dünya görüşünü gerektirir. Proletaryanın bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm bize bu dünya görüşünü, ideolojiyi sağlayacaktır. Yaşama-devrimci bir parti için yaşam savaşını bir ideolojiyle bakmanın anlamı, önümüze çıkan her engeli bilimin yardımıyla aşacak, sorunları çözecek güçte olacaktır. Bu haliyle politik güvene ancak ideolojik sağlamlıkla, daha doğrusu ideolojiye güvenmekle ulaşabiliriz. Mücadele içinde sorun olan bir kişi, organ veya "önderlik" ideolojik olarak bocalamakta veya sapmış demektir. Ideolojiye inancsızlık, bir noktada başladığı ve doğru ele alınmadığı önce programlar, politikalar "surgulanır". Sonra geçmişin "yanlışları" ortaya konur. En son noktada ise iş sırasıyla ustalara gelir. "Marks-Engels-Lenin-Stalin iyidir, KÜTÜPÜLÜ Mao'dur." (Ülkemiz ve partimiz açısından bakıldığında ilk sorgulanan önderimiz İbrahim yoldaşın parti programı olarak benimsediğimiz-beş temel belge ve onaltı ilke programıdır.)

"Stalin'le Mao kötüdür, Marks-Engels-Lenin iyidir." "Marks'la Engels büyük bilim adamıdır ama Lenin işin niteliğini değiştirmiştir ve bilimi terör'e buluşturmuştur." Lenin'inle "iş bitirildi" mi, kapital artık bir safesata yığındır.

Sonuç pis bir dönemlik, burjuvaziye yaltaklanma ve her türden gençliğin sol maskesiz teorininin yapılmasıdır. Bu tip dönemliklerin ve ihanetlerin örneklerini dünya ve ülkemiz devrim tarihinde gördük ve halen görmekteyiz.

Karşı-devrim tarafından bu tipler geliştirilir, desteklenir ve omu açılmaya çalışılır. Sınıfa ve halka "önderlik" olarak sunulurlar bunlar. Sınıfın ve halkın konduğu mücadelelerinin kendi devrimci önderliğiyle, proletarya partisiyle buluşması için egemenler tarafından bu akımlar engellenmez. Bırakalım bunların önünü almasını, karşı-devrim tarafından kitlelerin mücadelesinin kontrol edilebilmesi için bizzat sahte-komünist partileri, devlet güdümlü sendikalar dahil kuruluşlar, 1920'lerde Kemalistler tarafından kurulan sahte TKP buna iyi bir örnektir. Bu parti için Mustafa Kemal'in en yakın arkadaş-

ları görevlendirilmiştir. Celal Bayar bunlardan biridir ve faşist diktatörlüğün tarihinde önemli bir yere sahip bu şahsın önderliğinde kitleler kendi iktidarlarını kuracaklardır! Günümüzden iyi bir örnek de "Türk-İş'tir. Türk-İş'in tarihine bakıldığında iktidarın aleyhine, işçilerin lehine olan tek bir mücadele verilmemiştir. Tabanın kendiliğinden gelen ve meşru zeminde olan talepleri her zaman Türk-İş tarafından başka amaçlarla kullanılmış ve devlete yönlendirilmiştir. Geçen seneki eylemlilikler de, yine yüzbinlerce işçinin sokaklara dökülen haklı öfkesi faşist burjuva-feodal partilerin iktidar dalaşında kullanılmıştır. Bunu Türk-İş'in içindeki çıkar grupları Bayram Maral'e "eleştiri" olarak göstermişlerdir.

Günümüzde faşist diktatörlük tarihinin en ağır krizini yaşamaktadır. Gazi direnişinden bu yana bu kriz somut bir hal almış ve kitleler üzerindeki etkisini göster-

miş ve dünya kamuoyu önünde rezil olmuş oluyordu. Tüm yalan ve çarpıtmalarına rağmen, operasyonlardan devrimci partilerin önderliğinde mücadele eden gerillalar kazançlı çıkıyordu.

Operasyonlar yaza kadar sürerken, bu seler kayıplar mücadelesinde ve zehit devrimcilerin cenazelerinde varoşlar saldırdı. DYP-CHP koalisyonu ilk ciddi çatışmaları bu süreçte veriyordu. Ardından 1 Mayıs geldi. Görkemli 1 Mayıs gösterileri proletaryaya ve halka umudun taşıyordu.

Bu arada tek tek adli olaylarda bile halkın öfkesi polise ve devletin diğer kurumlarına yöneliyordu ve yönelmektedir.

İşçi grevleri, memur eylemleri derken sırayı öğrenci hareketlerinin gelişimi izledi. Çıcaevlerinde katilime yönelik faşist diktatörlük, birçok devrimciyi katletmesine rağmen, istediği sonucu alamadı ve daha da teşhir oldu. Halk birçok yerde devrimci unsurları sahiplendi.

ayında, devletin Sivas'a kadar dayanması ve Irak Kürdistanı'na kadar uzanan yukarıda belirttiğimiz gerilla güçlerime yönelik operasyon hazırlıkları içinde olduğu görülmüştür. Sivas ve Dersim bu operasyonun ilk adımı olarak, şubat başından itibaren büyük bir askeri hareket düzenlenmektedir. Operasyonlar yayılacak ve yoğunluğu arttırılacaktır. Yeni hükümetin ANA-YOL hükümeti olması, bu operasyonlarda hiçbir şekilde hükümet içinden dahi olsa çatlak sesin gelmemesi içindir. Refah Partisi'nin içinde Kürt kökenli milletvekillerinin yoğun olması ve bunlardan bazılarının "siyasi çözüme" angaje olmaları Refah'ın hükümete yer almaması için temel neden oldu. RP'nin hükümet dışında kalması düzen dışı ve seriati petirecek olmasından değildir. Refah Partisi de diğerleri kadar patron-aga devletinin savunucusudur ve parçasıdır. Ancak tabanının RP'nin varolma amacı da, sahte radikal-

İslami ve anti-emperyalist söylemlerle bu tabanı yuvarlamak ve kontrol etmektir varolan, özellikle Kürt kökenli, tepkili orta sınıf sermaye kesimlerinin sesini yükseltmesi, RP'ni bu süreçte tercih dışı bırakır.

Devletin pürüzsüz bir "Savaş Hükümeti"ne(1) ihtiyacı vardır ve bunu da ancak ANA-YOL sağlayacaktır. Bu da açıkça gösteriyor ki, faşist diktatörlük önümüzdeki süreçte sınıfa ve halka daha çok saldıracak daha çok güzaltırla kavip, çıcaevlerinde katliam girişimi, sokak infazı, işkence, köy yakma, boşaltma ve göç gerçekleştirecek kırlar insansızlaştırılmaya çalışılacaktır.

Gazi direnişi ve ondan sonraki süreci incelediğimizde bir başka gerçek daha göreceğiz.

Direniş öncesi devrimci parti ve örgütlerin gerek Gazi'de, gerek mücadelenin birçok alanında iradi müdahaleli söz konusuydu. '94'te Dersim'e yönelik yapılan çok yönlü kuşatma sırasında oluşturulan Dersim Halkıyla Dayanışma Komiteleri ve bu eksende yürütülen mücadele gibi kitleleri siyasallaştıran eylemlerinin etkisi ve önemi büyüktü. Ancak bir bütün olarak bakıldığında direnişte iradi yön olmakla beraber, en planda kendiliğindenlik söz konusuydu.

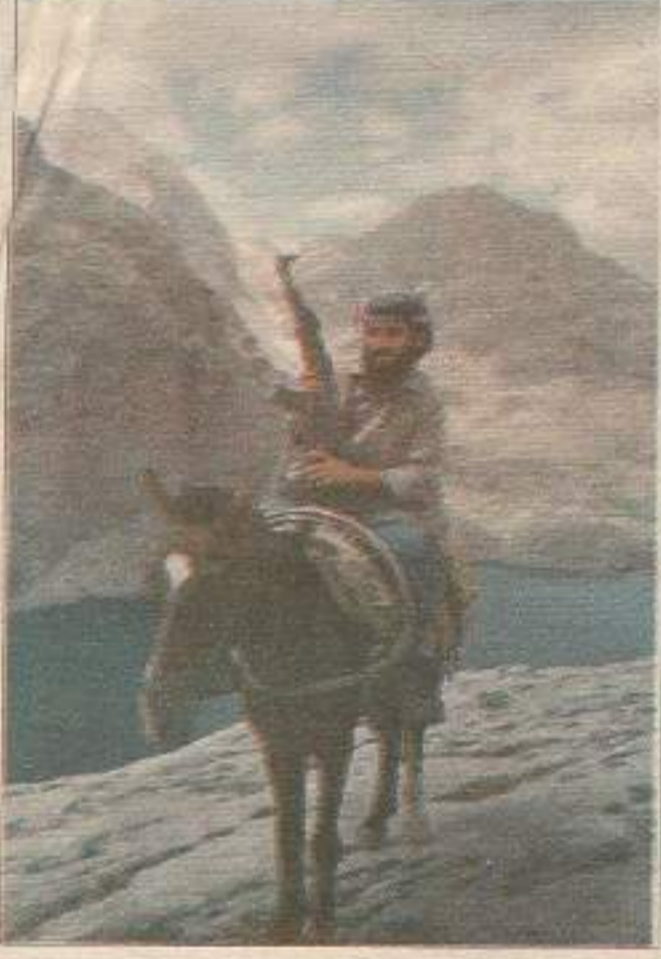
Devrimci parti ve örgütler tarafından, provokasyon girişiminin hemen sonrasında patlayan Gazi halkının haklı öfkesini organize etmede ve örgütlemekte büyük oranda çaba gösterildi. Büyük ölçüde bu hareketlilik örgütlenmiş ve örgütlü bir şekilde diğer alanlara taşınması da az önce de söylediğimiz gibi istenen ölçüde olmadı ve örgütlenmede eksik kalındığı açığar.

Bu ortamda seçimler oldu. Seçimlerde faşist diktatörlük içindeki kliklerin birbirleriyle olan çelişkisi, kitlelerdeki hoşnutsuzluğu artması ve devlete olan bağlanmanın zayıflaması net olarak görülebiliyordu.

Aktamadığımız daha birçok olay, bu süreçte devrimci mücadelenin ve kitle hareketlerinin yükseldiğini, faşist diktatörlüğün karşı-devrimci şiddetini arttırmasına rağmen, bu yükselişin önüne geçemediğini gösterdi.

Faşist diktatörlüğün krizinin derinleşmesindeki en büyük etmen gerilla savaşıdır. Gerek ulusal önderlikli ve diğer sol güçlerin verdiği gerilla savaş, gerek öncü önderliğindeki gerilla savaş devletin siyasi, ideolojik ve ekonomik kurumlarını çökmekte, kırlarda yükselen ateş, şehir varoşlarını istemekte ve alevlendirmektedir.

Gazi direnişinin yıldönümü olan Mart

miştir. Devrimci mücadele gelişmesi, özellikle gerilla savaş sürecinde kırlarda ki iktidarı sarsılan ve yer kaybolan faşist diktatörlük, devrimci savaş karşısında "zorlanmaktadır. Kınenin iki anlamıyla da zorlanmaktadır. Birincisi; karşı-devrimci şiddet her zankından daha fazla bir şekilde uygulanmaktadır. Ancak bu çare olmamakta, kılın kontrol edememekte, bu durum da "istikrarı" sağlayamamakta ve buradan da zorlanmaktadır.

12 Mart Gazi direnişinin yıldönümünü yaşadığımız günlerde, o tarihten itibaren varolan gelişmelere baktığımızda olayların gidini daha iyi anlarız.

Gazi direnişi sıra önce İstanbul'un diğer varoşlarına, oradan da ülkenin diğer büyük şehirlerine yayıldı. Bu sırada faşist ordu/İst Dersim olmak üzere T.Kürdistan'ında ve Irak Kürdistanı'nda geniş çaplı operasyonlar düzenliyor, tüm

Partizan Sesi

Yönetim Yeri: Binbirdere mah. Fıstıklı Çi. Ordu
Tel: 0212 517 15 12 - 0212 518 86

Düziç, Alıncaç Yayıncılık Başko: SERİEK

ALTAĞ YAYINCILIK

Bağ Sanayi Limited Şirketi

Sahibi: ZÜSREK Madim: ÖZLEM DALMAZ
Genel Yönetmeni: İsmet BOYUKYACI

41 / R. D. 3 / Çemberlitaş - İstanbul
Tel: 0212 517 15 12 - 0212 518 86 Fax: 0212 638 17 39

BÜROLAR

- KARTAL: İstasyon arkası, Pınar İhanı-pasajı Kat:4/57 - Tel: 0216 353 38 32
- İZMİR: 855. sok. Bilenişanı No:27 Kat:6/10 KONAK-İZMİR - Tel: 0232 2445 26 17
- KAYSERİ: Sivas cad. Baş İhanı, K:6 No: 605 - Tel: 0352 222 52 10
- GAZİ-OSMAN PAŞA Zübeyde Hanım Mah. Sultani K. Merkezi K.1/D.7 Gazi Mahallesi Kültüv
- ADANA: Cemal Gürnel cad. Özgül İhanı, K:5, No: 26 ADANA - Tel: 0222 351 74 30
- ELAZIĞ: 1. Harput cad. Korkmaz İhanı No: 3 Kat:6 / 502 - Tel: 0424 236 48 76
- MERSİN: Mısırdiye mah. 92. No. 35/15 - Tel: 0324 336 22 71
- ÜMRANİYE: İski Ankarı Yolu Tosunlar İhanı No: 43 Kat: 4 Sarıgazi/İstanbul
- YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln ALLEMANYA
Tel: 221 130 1825 - Fax: 221 130 1930
- ATINA: Bepimarey-5, 7 QS N.6 Plana Kamini - ATHENS-CRECE - Tel: 0030 1 341 05 71